

လွမ်း
တက္ကသိုလ် ဘုန်းနိုင်

အပိုင်း(၁)

ညောင်ရွက်တို့၊ ကြွေသည်နှင့်အမျှ ပုရစ်ဖူးတို့ သစ်ဦးလေသော ဆောင်းကူးနွေစ တပေါင်းလခါ ၊ဟောင်းနွမ်း အိုမင်းခြင်းနှင့် ပျိုမျစ်နုလွင်မှုတို့ ယှဉ်ပြုနွဲ့ပြိုင် ၊ဆန့်ကျင်ဘက်သဘောတို့ တိုက်ဆိုင်စုံညီလေသော မိန့် ဤရာသီအပိုင်းဝယ် ရေယဉ်ဝိုင်းသော စစ်ကိုင်း ဌာနီ ဇေယျာကမ်းဦးဆီ၌ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ရှည်လျားသော ဘဝရုန်းကန်ပွဲကို ရပ်စဲနေနားလျက် အငြိမ်းစားတို့ တရားရှာရာ ဤမြို့သာယာ၏ စိမ့်မြိုင်ပမာ သစ်ကြီးဝါးပင်များ ဝေဆာအုပ်မိုးသည်၊ တာရိုးကြီး လမ်းတစ်လျှောက်မှ ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်နှင့် မိန်းမပျိုတစ်ဦးတို့ လူချင်းမပူးမကွာ လျှောက်လာနေကြသည်။

ယောက်ျားပျိုမှာ သန်မာထွေးကျိုင်းသမျှ တည်ကြည်ခံ့ညားသော ရုပ်ရည်ရှိသည်။သေးသေးသွယ်သွယ်နှင့် မိန်းမပျို၏ မျက်နှာလေးမှာမူ ဖြူစင် နုနယ်သမျှ ဤလောက၏ ရှုပ်ထွေးသော အရေးအရာ အဖြာဖြာကို ပမာပြုရကောင်းမှန်း မသိသေးဟန် ပေါ်နေသည်။

ယောက်ျားပျိုသည် လမ်းလျှောက်ရင်း ခေါင်းငုံ့လျက် အတွေးနက်လာဟန်ရှိသည်။ မိန်းမပျိုမှာကား ပတ်ဝန်းကျင်ကို ငေးမောကြည့်ရင်း ဘာကိုမှ အဓိကထား စဉ်းစားလာပုံမရ ကမ်းနားလမ်းမကြီးအတိုင်း ကွေ့လျှောက်လာမိကြမှ မိန်းမပျိုက စတင်စကားဆိုသည်။

“ငြိမ်လှချည်လား ဆရာကြီး ဘာတွေအတွေးလွန်လာတာလဲ”

ယောက်ျားပျိုက မိန်းမပျိုအား တစ်ချက်လှည့်ကြည့်သည်။

ထို့နောက် မြစ်ကမ်းဘက်သို့ငေးရင်း သက်ပြင်း မသိမသာရှိက်လျက် ခပ်ညည်းညည်း စကားပြန်သည်။

“အတွေးလွန်လာတာ မဟုတ်ပါဘူးလယ်လယ်ရယ် ၊ ကိုယ့်မြို့ကိုယ်ရွာ ကိုယ်ချစ်သူနဲ့ ခွဲခွာပြီး သွားရတော့မယ် ဆိုတော့ မောင်ရင်ထဲမှာ ဟာနေတယ်။ ယောက်ျားတန်မဲ့ အားလဲငယ်နေသလိုပဲ”

မိန်းမပျို၏ ကြည်လင်သော မျက်နှာလေးမှာ တစ်ချက်ညှိသွားသည်။ သို့ရာတွင် ချက်ချင်းပြန်ရွှင်ပြလျက် ချစ်သူကို အားပေးစကား ပြော၏။

“ဒါတော့ မောင်ရယ် ကျောင်းသားဘဝကလဲ ဒီလိုပဲ ခွဲခွာသွားကြရတာပဲ မဟုတ်လား...။ တစ်နေ့ပြန်ဆုံကြရရင် ပြီးတာပဲ ဥစ္စာ”

“ဒါပေမယ့် ကျောင်းသားဘဝတုန်းက နှစ်ကုန်ကျောင်းပိတ်ရင် အိမ်ပြန်ရတယ်။ အိမ်ပြန်ရရင် လယ်လယ်နဲ့ တွေ့ရမယ် ၊ အားလုံးဟာ နေဝင်နေထွက်လို တိတိကျကျ မှန်မှန်ကန်ကန်ပဲ ၊ အခုက တံပိုးခွင်ဝင်ရမယ်၊ နွားလို ကိုယ့်ဘဝကိုယ် အစိုး မရတော့ဘူး ၊ ဘယ်အချိန်မှာ ဘယ်သွားပြီး ဘာတော့များမှ ဒီပြန်ရောက်ပါ့မလဲ မသိဘူး”

လယ်လယ်ဆိုသော မိန်းမပျိုက ခေါင်းလေးငုံသွားပြီး ခပ်လေးလေး မေးသည်။

“မောင်အလုပ်က သေချာပြီလား”

“ပညာတတ်တွေ အလုပ်လက်မဲ့ ဘဝမှာ ဟိုလျှောက်ဒီလျှက် ပေါ့ကွယ် ...၊ တစ်ခုခုတော့ သေချာပါလိမ့်မယ် ၊ မတတ်သာရင် ရထားတဲ့ ဘီအယ်(လ်)ဘွဲ့အားကိုးပြီး ရှေ့နေလုပ်စားချင် စားရမယ် ...”

ယောက်ကျားပျိုက ခေတ္တစကားရပ်ပြီး မိမိဘာသာမိမိ သဘောကျဟန် မှတ်ချက်ချ၍ ရယ်မောသည်။

“ဦးနေစိုး ၊ ဘီအေ ဘီအယ်(လ်) ၊ အလုပ်လက်မဲ့ ဝတ်လုံတော်ရ ဟား...ဟား ...”

ဤအကြိမ် စကားမပြောဘဲ ငိုနေသူမှာ လယ်လယ်ဖြစ်သည်။ နေစိုးက “ဟော...လယ်လယ်ငြိမ်သွားပြီ ၊ ဘာတွေ အတွေးလွန်သွားပြန်ပြီလဲ” ဟု ရယ်သွန်းသွေး မေးလိုက်မှ လယ်လယ်မှာ ဆွေးဆွေးမြေမြေ ပြုံးရင်း လေးလေးဆို၏။

“ဟုတ်တယ်နော် ...မောင်တို့လယ်လယ်တို့ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဒီမြို့မှာနေ ဒီရေသောက်ပြီး ၊ ဒီမြေမှာ အတူကြီးခဲ့ကြတာ ဘဝခရီးဆိုတာကို ဘယ်တုန်းကမှ ဝေးဝေးလံလံ မျှော်ဆန်ပြီး မကြည့်ခဲ့ကြဘူး။ အချိန်တန်ကျတော့ ခွဲခွာခြင်းဆိုတာကလဲ ဆိုက်ရောက် လာရသေးတယ်”

နေစိုးက အံ့အားသင့်ဟန်နှင့် လယ်လယ်ကို လှည့်ကြည့်သည်။

“ဘာကြည့်တာလဲ မောင်ရ”

“အော် ...အင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ... မောင်က လယ်လယ်ကို အံ့သြသွားလို့ပါ။ လယ်က ဒီလိုလေးလေးနက်နက် စကားတွေလည်း ပြောတတ်သားပဲကိုး”

လယ်လယ်ကငြိမ်နေရာမှ ခစ်ခနဲ ရယ်လိုက်သည်။ ထိုပနောက် နေစိုးမည်သို့မျှ မမျှော်လင့်သောစကားကိုဆိုသည်။

“အဲတာ လယ်လယ်စကားမဟုတ်ဘူး ၊ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ထဲက အလွတ်ကျက်ထားတာ ၊ အခုဆီဆိုင်လာလို့ သုံးကြည့်တာ”

နေစိုး၏ ပါးစပ်မှာ ဟသွားကာ ရယ်ရမလို ငိုရမလို ဖြစ်သွားပြီးနောက် “ဟာ...လယ်ကလဲလုပ်ပြီ” ဟုသာဆိုနိုင်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ချစ်သူနှစ်ဦးမှာ...စစ်ကိုင်းအရေးပိုင် အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်နေကြပြီ ဖြစ်သည်။ လယ်လယ်က မြစ်ကမ်းဘေးရှိ မယ်ဇယ်ပင်ကြီး တစ်ပင်ကို ညွှန်ပြရင်းဆိုသည်။

“ဟော...မောင် ရောက်ပြီ၊ မောင်တို့လယ်လယ်တို့ ငယ်ငယ်က ဆော့ခဲ့ကြတဲ့ မယ်ဇယ်ပင်ကြီးဆီ ရောက်ပြီ ၊ လာ...အဲဒီအောက် သွားကြရအောင်”

ချစ်သူနှစ်ဦးသည် တစ်ဦးမျက်နှာ တစ်ဦးကြည့်ပြီးလိုက်ပြီး ကလေးငယ်များပမာ တစ်ဦးလက်တစ်ဦးဆွဲလျက် ကမ်းပါးအောက် မယ်ဇယ်ပင်ကြီးရှိရာ ပြေးဆင်းလာခဲ့ကြသည်။

နှစ်ဦးသား ဟိုဟိုသည်သည် ငေးမျှော်ကြည့်နေရာမှ လယ်လယ်က ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မှတ်ချက်ချပြန်၏။

“ဧရာဝတီမြစ်ကြီးကလဲ စီးမြစ်နေတာပဲ ၊ ဒီမယ်ဇယ်ပင်ကြီးကလဲ ဒီအတိုင်းပဲ ၊ လယ်လယ်တို့ မောင်တို့ ဘဝတွေသာ ပြောင်းလဲခဲ့ကြတာ”

“အဲဒီစကားကကော...ဘယ်ဝတ္ထုကလဲ လယ်လယ်”

လယ်လယ်က နေစိုးအား မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။ “ဒီက...ဒီတစ်ခါ အကောင်းပြောနေတာကို၊ ဟင်း ...”

“အော်...အော်...မသိလို့ပါ လယ်ရယ် ၊ ဟုတ်တယ် ၊ ဒီမယ်ဇယ်ပင်ကြီးသာ စကားပြောတတ်ရင် ပြောင်းလဲခဲ့ကြတဲ့ လယ်နဲ့ မောင်အကြောင်းတွေကို လျှောက်အတင်းပြောမှာပဲ”

“အို...ဘာတွေ အတင်းပြောစရာရှိလို့လဲ...”

“ငယ်ငယ်တုန်းက ဒီမယ်ဇယ်ပင်ကြီးအောက်မှာ လယ်ဆီက မုန့်တွေ သကြားလုံးတွေကို မောင်ကညာညာပြီး ယူစားတယ် ၊ လူပျို အပျို ဖြစ်လာတော့လဲ ဒီမယ်ဇယ်ပင်ကြီး အောက်မှာပဲ လယ်ကိုမောင်က ညာပြီး မွေးမွေးပေးတယ်...”

လယ်လယ်၏ မျက်နှာကလေး၌ ရွက်သွေးဖြန်းသွားရင်း အသံ မာမာနှင့် “မောင်နော် ... ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ” ဟု ဟန့်တား၏။

နေစိုး၏မျက်နှာမှာ ပြန်လည်တည်ငြိမ်သွားလျက် ခပ်လေးလေး ညည်းသည်။

“အခုတော့ ဒီမယ်ဇယ်ပင်ကြီးအောက်မှာပဲ ခွဲခွာကြရမလား မသိဘူး”

ဤစကားကို လယ်လယ်သည် မြစ်ပြင်ကို ငေးကြည့်ရင်း နားထောင်နေသည်။ မြစ်ပြင်၌ ကွန်ပစ်နေသော တံငါလှေကို မြင်နေရ၏။

“မောင်နဲ့ လယ်ကခွဲရမှာကို ကြိုတင်ပူပန်နေရုံ ရှိသေးတယ် ဟိုခမျာတွေ ကြည့်စမ်း...”

“ဘယ်သူတွေလဲ လယ်”

“ငါးလေးတွေပေါ့”

“ဪ ဒုက္ခပါပဲ ၊ အဟုတ်မှတ်လို့ နားထောင်နေတာ”

“အဟုတ်ပြောနေတာ၊ ငါးလေးတွေ သနားပါတယ်၊ တံငါလက်ထဲမှာ ဘာလဲ ၊ ဟိုပါဠိဟာ ပိယေဟိ-ဘာဖြစ်တယ် ဆိုလဲ ၊ ချစ်သူခြင်းကွဲပြီး ဘယ်လောက် အသည်းနာစရာ ကောင်းလိမ့်မလဲ၊ ဒါထက်မောင်...ငါးမှာအသည်းရှိသလား”

ဤအကြိမ်တွင် နေစိုးသည် မည်သို့မျှ ပြန်မဖြေတော့ ၊ တစ်စုံတစ်ခုကို ရှာနေဟန် ဟိုစမ်းဒီစမ်း ပြုနေပြီးနောက် အကျီအတွင်းမှ စီးကရက်ဘားကို ထုတ်ယူသည်။

“ဪ...လယ် ၊ မောင်ကို မီးမညှိပေးတော့ဘူးလား”

“မီးဖြစ်ကော”

“ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှာ”

လယ်လယ်သည် လက်ဝဲဘက်အိတ် နှိုက်ကြည့်သည်။ “ရှိလဲမရှိဘူး၊ နေဦး ဘာလေးပါလိမ့်”

ဘောင်းဘီအိတ်တွင်းမှ ထုတ်လိုက်သော လယ်လယ်၏ လက်တွင်း၌ ရွှေလက်စွပ်ကလေးတစ်ကွင်း ပါလာသည်။

“အို...လက်စွပ်ကလေး လှလိုက်တာ”

နေစိုးက လက်စွပ်ကလေးကိုယူ၍ လယ်လယ်၏ ဘယ်ဘက်လက်သူကြွယ်၌ စွပ်ပေးသည်။

“အို...ဒါ လယ်ဖို့”

“ဟုတ်တယ် လယ် ၊ လယ်ဖြုန်းခနဲ ဝမ်းသာအောင် မောင်တိတ်တိတ်ကလေး လုပ်ထားတာ ၊ ပြီးတော့...”

“ပြီးတော့...ဘာဖြစ်လဲ”

“ပြီးတော့လယ်...မောင်နဲ့ ရန်ကုန်ကို တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့ပါလား”

“အို”

“မအိုပါနဲ့ လယ်ရယ်...မောင်မှာ အလုပ်မရှိသေးပေမယ့် လင်ကိုယ်မယားစားရုံလောက်တော့မောင်မှာ စုပြီးသား ငွေလေးတွေရှိတယ်”

“အဲတာပြောတာမဟုတ်ဘူး ၊ အမ်မကြီးဖြစ်တဲ့ မမလွမ်းတောင် အိုးအိမ်မထူသေးပဲ လယ်ကအရင် လင်သား ယူရမယ်ဆိုတော့”

“ဟာ မမလွမ်းအိမ်ထောင်ကျတဲ့အထိ စောင့်နေရင် မောင်နဲ့လယ် ဒီတစ်သက်ရကြတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“အို...မောင်ကလဲ မဦးမချွတ်”

“ဟုတ်တယ် ၊ မမလွမ်းဒီတစ်သက် လင်ရပါတော့မလားမသိဘူး ၊ ရရင်လဲ သူ့ယောက်ျားဟာ အင်မတန် ကံကောင်းတဲ့လူ ဖြစ်ချင်လဲဖြစ်မယ် ၊ ဒါမှမဟုတ် အင်မတန် ကံဆိုးတဲ့လူ ဖြစ်ချင်လဲ ဖြစ်မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“မမလွမ်းက ချစ်စရာရှိလဲ သိပ်ချစ်တတ်တယ် ၊ မုန်းစရာရှိလဲ သိပ်မုန်းတတ်တယ် ၊ အင်မတန်ကြင်နာတတ်သလို အင်မတန်လဲ မာနကြီးတယ် ၊ မိန်းမဆိုတာ နားလည်ဖို့ ခက်တဲ့ သတ္တဝါ တစ်မျိုးပဲ ၊ အဲဒီမိန်းမတွေထဲမှာ မောင်မရီးက နားလည်ဖို့ အခက်ဆုံးပဲ”

“ဟွန်း...သူတော်တော် အသားယူတယ်နော်”

နေစိုးက ရယ်မောလိုက်ပြီး ဆက်တိုက်မေးသည်။

“ကဲပါလေ...မောင်ပြောတာဘယ်နှယ်လဲ”

“မစောလွန်းဘူးလား မောင်ရယ်”

“အော်...လယ်ကလဲ ချစ်လို့ယူကြတာ စောတယ်လို့ ဘယ်တော့မှ မရှိဘူး ၊ နောက်ကျတာပဲ ရှိတယ်”

လယ်လယ်က ခေါင်းလေးခါသည်။

“ခက်တယ် မောင်ရာ...ဖေဖေ နှလုံးရောဂါကလဲ ရှိသေးတယ် ၊ ဟိုဂျပန်ကောင်တွေဖမ်းထားပြီး ကတည်းက ရဲတဲ့ရောဂါ ၊ နည်းနည်းလေးမှ အတိမ်းခံတာ မဟုတ်ဘူး”

နေစိုးမှာ ငိုငိုကျသွားသည်။ လယ်လယ်ကသာ ဆက်ပြောနေသည်။

“မေမေမရှိကတည်းက ဥမကွဲသိုက်မကွာ နေလာကြတာ၊ ဖေဖေက သံယောဇဉ်သိပ်ကြီးတာ၊ လယ်လယ်တို့ကို မပြောနဲ့၊ တူဖြစ်တဲ့ မောင်လေးကိုတောင် ဘယ်လောက်ချစ်လဲ၊ ဒီတော့ ပြုန်းစားကြီးမောင်နောက် လယ်လယ်လိုက်လာရင် ဖေဖေ စိတ်ထိခိုက်သွားလိမ့်မယ်”

လယ်လယ်က လူကြီးဆန်ဆန်ပြောလာပြန်ရာ နေစိုးမှာ ကလေးဆိုးကြီးကဲ့သို့ ဖြစ်နေပြန်၏။

“အဲတာဆို မောင်တို့ ဘယ်တော့မှ လက်ထပ်နိုင်ကြမှာလဲ”

“အချိန်ဆိုတာရှိတယ်မောင် ၊ အချိန်ဆိုတာ တိုင်ပင်ဖို့ အကောင်းဆုံးသော ပညာရှိကြီးတဲ့၊ လယ်လယ်ဝတ္ထု တစ်ပုဒ်ထဲမှာ ဖတ်ဖူးတယ်။”

နေစိုးသည် လယ်လယ်အား မော့ကြည့်နေမိပြန်သည်။ လယ်လယ်က အတည်ပေါက်ဆိုနေသဖြင့် နေစိုးအတွက် ရယ်ရခက် ငိုရခက် ဖြစ်နေ၏။

“အဲဒီတော့...တစ်နေ့တော့ လက်ထပ်ကြရမှာပေါ့၊ မောင်ရယ်၊ ခုတလောဖေဖေရောဂါကလည်း ဖောက်နေလို့ပါ ၊ ဖေဖေရောဂါ သက်သာလာရင်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ မောင်အလုပ်အကိုင်အတည်တကျဖြစ်လို့ ဖေဖေရော၊ လယ်လယ်ရော၊ မမရော၊ မောင်လေးရောလိုက်နေနိုင်ကြရင် ဖြစ်ဖြစ် အားလုံးအဆင်ပြေသွားမှာပေါ့၊ စိတ်ချပါ မောင်ရယ်၊ လယ်တို့မှာ မောင်ကိုပဲ အားကိုးစရာ ရှိပါတယ်”

လယ်လယ်၏ နောက်ဆုံးစကားကြောင့် နေစိုး၏ရင်မှာ ဆို့နှင်သွားသည်။ ငယ်ရွယ်သူလေးဖြစ်လျက်နှင့် စိတ်အလိုမလိုက်ပဲ တာဝန်သိတတ်သူလေးကြောင့် မိမိကိုယ်ကို ပြန်ရှက်သွားမိသည်။ ထိုပကြောင့် အတန်ကြာခိုင်းနေမိပြီးမှ လယ်လယ်၏ လက်ကလေးကို ဆုတ်ညှစ်လိုက်ပြီး စိတ်ဆုံးဖြတ်ဟန်ဖြင့် ပင့်သက် ရှိုက်လိုက်၏။

“ဆောရီး လယ်၊ မောင်နည်းနည်း တဟ်ကိုယ်ကောင်းဆန်သွားတယ်၊ လယ်လယ်ပြောတာမှန်တယ်၊ မောင်စွတ်မတိုက်တွန်းတော့ပါဘူး။ လယ်ပြောသလို အားလုံး မှီခိုနိုင်တဲ့ ဘဝရောက်အောင် မောင်ကြိုးစားမယ်”

နေစိုးက ခံညားတည်ကြည်စွာ ပြုံး၍ ချစ်သူကို စိုက်ကြည့်သည်။ လယ်လယ်ကလည်း တောက်ပစွာပြုံးလျက် ပြန်ကြည့်၏။

ထိုစဉ် မလှမ်းမကမ်း ကမ်းနဖူးထိပ်မှ ဂျစ်ကားတစ်စီး မောင်းဆင်းလာသည်ကို တွေ့ကြရ၏။

“လာ...မောင် ပြန်ကြရအောင် ၊ ဟိုမှာ လူတွေလာနေပြီ၊ ပြီးတော့ ဖေဖေပကို လယ် ဆေးတိုက်ရအုံးမယ်”

လယ်လယ်နှင့် နေစိုးသည် ကူနွေမပျက်နှင့် ဖြတ်ကျော်သွားသော ဂျစ်ကားကို မကြည့်ပဲ ကမ်းထက်လမ်းဆီပြန်တက် သွားကြသည်။ သို့ရာတွင် ကားမောင်းလာသော လူရွယ်ကမူ သူတို့နှစ်ဦးအား ကောင်းစွာမြင်လိုက်ရသည်။

ထိုလူရွယ်မှာ ကျယ်ဝန်းသောရင်ခွင်၊ ပေါ်လွင်ထင်ရှားသော မျက်လုံး၊ မျက်ခုံး၊ နှာတံနှင့် ချောမောမွန်ရည်သမျှ ခံညားတည်ကြည်သော သွင်ပြင်လက္ခဏာ ရှိ၏။ ကားပေါ်၌ လူရွယ်အပြင် အသားလတ်လတ်နှင့် အခြားမိတ်ဆွေတစ်ဦး ပါလာသေးသည်။

လူရွယ်က ကားကိုစက်သတ်လိုက်၍ စတီယာရင်ကို မလွှတ်သေးဘဲ လယ်လယ်နှင့် နေစိုးတို့အား မျက်စိတစ်ဆုံး လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

“အော်...အချိန်တွေ ဘယ်လိုပြောင်းပေမယ်၊ နိုင်း(လ်)မြစ်ကြီးလို ဧရာဝတီမြစ်ကြီးကတော့ စီးမြစ်လျက်ပဲ”

ဤသည်ကို ဘာဆိုလိုသည် သဘောမပေါက်သည့် ဘေးမှမိတ်ဆွေက မေးသည်။

“အလို...ကိုမင်းညို၊ ဘာတွေများ အဘိဓာန်ဆန်ဆန် ညည်းနေတာလဲ...”

ကိုမင်းညိုဆိုသူ လူရွယ်က လယ်လယ်တို့စုံတွဲဆီမှ မျက်လုံးကို မရွှေ့သေးပဲ တစ်လုံးချင်းပြန်ဖြေ၏။

“ဧရာဝတီမြစ်ကြီးရယ် ၊ ဇေယျာကမ်းဦးရယ်၊ ဇေယျာကမ်းဦးက ချစ်သူမောင်နှံရယ်၊ ဒီဇာတ်လမ်းကတော့ ဘယ်တော့မှ ဆုံးမှာမဟုတ်ဘူး”

အဖော်ဖြစ်သူမိတ်ဆွေက ဦးခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်လိုက်ပြီး

“မှန် ပါလေရဲ့ဗျာ ၊ ဇေယျာကမ်းဦးရယ်၊ ကမ်းနဖူးက ကြည်နူးကြတဲ့ ချစ်သူမောင်နှံရယ်၊ ဒီဇာတ်လမ်းကတော့ သံသာလေကမ်းတိုင် မဆုံးနိုင်ဆိုကြပါဆို၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားကတော့ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးက ဧကစာသုံးတဲ့ ဘုန်းမိုမိုလို နန်းဖိုဖိုတစ်ယောက်တည်း၊ မုန်းသလိုရောင်ရဲနေရတဲ့ အတွဲမဲ့တဲ့ ဘက်ပဲ့ဘဝပဲ ရှိပါသေးကလား” ဟုနဘောထပ်၍ အုပ်လိုက်သည်။

ကိုမင်းညိုခေါ်လူရွယ်က စိတ်ဆိုးဟန်ပြု၍ ပြန်တွယ်သည်။

“နေစမ်းပါဦး ကိုစောမောင်၊ ခင်ဗျားကကော ဝတ်ကြောင်ကြောင်ဖိုးသူတော်ဘဝက ဘယ်ကံမယ မှ ကျွတ်ရမှာမို့လဲ”

သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးသည် အားပါးတရ ရယ်မောလိုက်ကြ၍ ရေစပ်သောင်ယံ၌ ဆင်းလိုက်ကြသည်။

စောမောင်က ရေစပ်၌ နေရာခင်းကျင်းပြင်ဆင်နေဆဲ ကိုမင်းညိုဆိုသူက သာယာသော ရှုမျှော်ခင်းကို လှည့်လည်ငေးမောကြည့်ရင်း မိမိကိုယ်မိမိပြောသကဲ့သို့ ညည်း၏။

“ရေယဉ်ပတ်ဝိုင်း...စစ်ကိုင်း...ဌာနီ”

သူ့မျက်နှာမူရာ လက်ယာဘက်မြစ်ပြင်၌ သဲသောင်တို့ ပေါ်ထွန်းစပြုနေ၏။ မြောက်ဘက် လက်ဝဲဆီ၌မူ နီညိုသောအင်းဝဝုံးတံတားကြီးကို ကျော်လျက် ရွှေကြက်ယက်၊ ရွှေကြက်ကျ၊ ကြက်မင်း ညီနောင်တို့ကို လှမ်းဖူးမြင်နိုင်သည်။

စောမောင်ကလည်း ငြိမ်၍ စကားမပြန်ခိုက် သူကသာ ဆက်ပြောနေသည်။

“ကိုစောမောင်၊ ကျွန်တော် ဒီပြန်မရောက်တာ စုစုပေါင်း ဆယ်နှစ်နှစ်ရှိသွားပြီ”

“ခင်ဗျားအမေရိကားမှာ ဘယ်လောက်ကြာခဲ့လဲ”

“ငါးနှစ်ကျော်ကျော်ပါ”

“ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးစကတည်းက ကွဲသွားကြတာနော်”

ကိုမင်းညို ပြန်၍ နှုတ်နှင်ပမဖြေ၊ ခေါင်းညိတ်ရင်း တစ်ဖက်ကမ်း အင်းဝဆီမှ မြူပြာပြာဆိုင်းသော တောတန်းများကိုသာ ငေးကြည့်နေ၏။ ထို့နောက် တစ်လုံးချင်းစကားပြန်ပြောသည်။

“နယူးယောက်မှာတုန်းက နွေဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ရေသွားကူးရတဲ့ ကော်နီအိုင်လင်ဘီ(ချ်) (corney island beach) ဆိုတဲ့ ပင်လယ်ဆိပ်ကမ်းရှိတယ်။ ကမ္ဘာကျော်ပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ မြန်မာပြည်က မောင်းမကန်တို့ ငပလီတို့မပြောနဲ့၊ စစ်ကိုင်းကမ်းရိပ်ကိုတောင် မမှီဘူး၊ တောတောင်ရေမြေ၊ မြစ်ကမ်း သောင်ခြေနဲ့ သဘာဝအနေကျကျ လှတဲ့နေရာမှာ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာပြည်ဟာ စံနမူနာရှားလှတယ်”

စောမောင်သည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိဖွာရာမှ မင်းညိုဘက်သို့လှည့်၍ “ခင်ဗျားက ဆရာဝန်ကြီးတစ်ဦး လုပ်နေပြီး အတော်တော့ ကဗျာဆန်တဲ့လူပဲ” ဟု ဝေဖန်သည်။

ဆရာဝန်ကြီးဟု စောမောင် ဝသေသနပြုသော ဒေါက်တာမင်းညိုသည် ခပ်မိုင်းမိုင်း ပြုံးလိုက်၏။

“ဒါတော့ ကျွန်တော်ဟာ ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင်းကြောင့် ဆရာဝန်ဖြစ်လာရတယ်ဆိုတာကို ခင်ဗျားလဲ သိသားပဲလေ၊ ကျွန်တော့ပင်ကိုယ် ဝါသနာက ကဗျာစာပေနဲ့ ဂီတမဟုတ်လား”

ထိုအခါကျမှ စောမောင်ကလည်း အသိအမှတ်ပြုဟန် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်သည်။

“အေးဗျာ...ခင်ဗျားကတော့ အံ့လောက်တဲ့ လူပဲ၊ ကိုယ်အမေမျက်လုံးကွယ်ပြီး ဘဝဆုံးခဲ့တာကို အကြောင်းပြုပြီး မျက်စိကုသရေးဘက်မှာ ပါရဂူမြောက်တဲ့ ဆရာဝန်ကြီး တစ်ဦးဖြစ်လာအောင် ကြိုးစားခဲ့တဲ့ ဇွဲအတွက်တော့ ချီးမွမ်း ပါပေတယ်ဗျာ”

“ဒါပေမယ့်...ကျွန်တော့ အမေကိုတော့ ကျွန်တော် မကုနိုင်ရဘူး...”

“ကြံတိုင်းလဲမဖြစ်တဲ့ လူ့ဘဝဆိုတာကတော့ ဒီလိုပဲပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် အခုဆို ခင်ဗျားလူသတ္တဝါများကို ကယ်မကူညီနိုင်တယ်၊ ငွေကြေးဆိုလဲ လက်ဖျားသီးနေမှာပဲ၊ စေတနာအကျိုးပေးအတိုင်း စိတ်ချမ်းသာရတာပဲ မဟုတ်လား”

ဤတွင် ဒေါက်တာမင်းညိုက မိုင်းပျံ့ ပြုံးလျက် ပြန်သည်။

“မထင်ပါနဲ့ ကိုစောမောင်ရယ်”

“ဗျာ...ဘယ်လို မထင်ရမှာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ ဆရာဝန်ဆိုတာအသက်နဲ့အသက်ပမာ တန်ဖိုးထားကြတဲ့ သဘောတွေကို နေ့စဉ်ကိုင်တွယ် အလုပ်လုပ်နေရတဲ့ လူတွေပါ၊ လုပ်ငန်းတိုင်းမှာက အောင်မြင်မှုနဲ့ ဆုံးရှုံးမှုဆိုတာ ရှိရစမြဲပဲ၊ ခက်တာက ကျွန်တော်တို့ ဆရာဝန်တွေရဲ့ အောင်မြင်မှုနဲ့ ဆုံးရှုံးမှုကိုကျတော့ လူ့အသက်နဲ့ချိန်စက်ပြီး၊ တိုင်းတာယူကြရတယ်”

ဒေါက်တာမင်းညိုသည် လေးနက်သောအတွေးကို ဖော်ရန်စကားရှာသကဲ့သို့ ခေတ္တ စဉ်းစားရင်း ငြိမ်သွား၏။

“အောင်မြင်ရင်...အသက်၊ ဆုံးရှုံးရင်...အသက်၊ သို့မဟုတ် အသက်ပမာ တန်ဖိုးထားရာတွေ အောင်မြင်တဲ့အခါ ဆရာဝန်တွေဟာ ကျေးဇူးတင်ခံချင်မှ ခံရပေမယ့် ဆုံးရှုံးလာရင်တော့ သူတစ်ပါး မခံစားရတဲ့အထင်လွဲမှ၊ စွပ်စွဲမှု၊ မုန်းတီးမှုတွေကို ခံရတတ်တယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ စေတနာဟာ ကောင်းပေလျက်နဲ့ စေတနာကတစ်ခြား ဖြစ်ပွားလာတာက တစ်ကဏ္ဍ၊ အဲဒီအချိန်မျိုးမှာ သိပ်စိတ်ဆင်းရဲစရာကောင်းတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့လဲ ဆရာဝန်တွေဟာ လူနာအပေါ်မှာ အနောဒိဿ မေတ္တာကလွဲပြီး ပုဂ္ဂလိက သံယောဇဉ် မရှိအောင် ကရုဏာရှိသမျှ တရားနဲ့ယှဉ်တဲ့ ဥပေက္ခာလဲ ရှိနိုင်အောင် ဆေးပညာဆိုင်ရာ စိတ္တဗေဒက ဆုံးမထားတာပဲ”

“အဲဒီစိတ်မျိုး မထားနိုင်ရင်ကော”

“အဲဒီစိတ်မျိုးမထားနိုင်ရင် အဲဒီဆရာဝန်ဟာ ကမ္ဘာမှာ ကံအဆိုးဆုံး လူတစ်ယောက် ဖြစ်တတ်တယ်”

စောမောင်က မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် သူ့အားမော့ကြည့်သည်။ သူကမူ စကားကိုဖြတ်လိုက်ဟန် နေရာမှလည်း ရွေ့လျား၍ ဂျစ်ကားဆီသို့ ထွက်ခဲ့၏။

“လာဗျို့...ကိုစောမောင်၊ အစားအသောက်တွေနဲ့ ဘီယာပုလင်းတွေ ချကြမယ်၊ ပြီးတော့ ရေကူးကြရအောင်”

နေ့စိုးနှင့်ခွဲ၍ လယ်လယ်အိမ်ပြန်ရောက်ချိန်တွင် ညနေလေးနာရီခွဲပေပြီ။ လယ်လယ်၏ဖခင် ဦးဘိုးရှင်မှာ အိမ်ဦးခန်း၌ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်ထိုင်ရင်း တရားစာဖတ်နေသည်။

လယ်လယ်က ဖခင်ကိုနှုတ်ဆက်၍ အဝတ်အစား ကပ္ပာကသီလဲပြီး ဆေးဖျော်သည်။ ဆေးဖျော်နေစဉ် စိတ်တွင်း၌ မကောင်းလည်း ဖြစ်မိ၏။ မိမိဖခင်မှာ ရောဂါနေသာလျှင် သားသမီးများနှင့် စကားပြောတတ်နေတတ်သည်။ စာဖတ်နေခြင်းကို ရောဂါမချီဟု လယ်လယ်သိပြီး ဖြစ်၏။

လယ်လယ်က ဖခင်ကို ဆေးတိုင်နေစဉ် အိမ်ရှေ့မှ ခြေသံကြားရသည်။ မောင်ဖြစ်သူ ကိုလေးသည် မှန်တေတေနှင့် တက်လာ၏။ သူသည် အစ်မငယ်နှင့် ဦးလေးဖြစ်သူအား စောင်းလှည့်ကြည့်ရုံ ကြည့်ပြီး နှုတ်မဆက်ပဲ ထမင်းစားခန်းစီ တန်းဝင်မည်ပြင်၏။

“ဟေ့ကောင်...ကိုလေး”

ကိုလေးမှာ ခြေလှမ်းတုံ့ သွားပြီး ခေါ်သူဦးလေးအား လှည့်ကြည့်၏။

“မင်း...ဒါ...ဘယ်ကကိုးကျင်းကိုးချောင်း လျှောက်ပြန်လာတာလဲ”

“ဘယ်ကမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် ထမင်းစားမလို့ဗျ”

“ခုချိန်မှ ထမင်းစားမယ်၊ နေဦး၊ မင်းဒီနှစ် စာမေးပွဲ အောင်ဦးမှာလား”

“ဒါတော့...ကျွန်တော် ဘယ်အတပ်ပြောနိုင်မလဲ”

“ဘာကွ...ပြောနိုင်ရတယ်၊ ကြိုးစားတဲ့ လူဆို ပြောနိုင်ရတယ်”

လယ်လယ်မှာ မျက်စိသူငယ်နှင့် ဖခင်နှင့် မောင်ကို ကြည့်သည်။

ဦးဘိုးရှင်မှာ ရောဂါထလျှင် စိတ်တိုတတ်၍ ကိုကိုလေးမှာ စိတ်တိုတတ်သူကို ပို၍ ဒေါသကြီးအောင်လုပ်နိုင်သူ လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်၏။

“မင်းငါ့ဆီလာစမ်း...ပြောစရာရှိတယ်”

“ပြီးတော့မှပြောဗျာ၊ ကျွန်တော်ထမင်းဆာလှပြီ”

“မင်း...သိပ်ခေါင်းမာနေပါလား”

“ဦးလေးကလဲ ကျွန်တော့်ကို အမြဲရန်ရှာနေတာကိုး”

“ဘာကွ...မင်းကို ငါကရန်ရှာနေတယ်၊ ဟုတ်တယ်ကွာ၊ သိပ်ဟုတ်”

တူဝရီးမှာ ရှေ့ဆက်မည်မျှထိ ဖြစ်ကြဦးမည်မသိ၊ ထမင်းစားခန်းဝမှ အစ်မကြီးဖြစ်သူ လွမ်းပေါ်လာ၍ တော်တော့သည်။

လွမ်းမှာ လှပသော မိန်းမပျိုတိုင်း၌ ရှိခဲ့သည့် ခံ့ညားတည်ငြိမ်မှု ရှိ၏။ ပြတ်သားကြည်လင်သော မျက်နှာမှာ အေးချမ်းဖြူစင်သမျှ လေးနက်သော ဣန္ဒြေ နှင့် ပြည့်နေ၏။

ကိုကိုလေးသည် သူ့အမ၏မျက်လုံးညိုညိုကြီးများကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ဘာမျှဆက်မပြောတော့ဘဲ ထမင်းစားခန်းတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ရာ လွမ်းသည်အနောက်နားမှ ကပ်လိုက်ပါလာ၏။ အပြင်ဘက်တွင်မူ ဦးဘိုးရှင်သည် ရေရွတ်မာန်မဲလျက် ရှိကျန်ရစ်သည်။

စားပွဲပေါ်၌ အုပ်ဆိုင်ထားသော ထမင်းဟင်းလက်ဆေးရေဇလုံ အဆင်သင့်တွေ့သဖြင့် ကိုကိုလေးသည် မှန်တေတေနှင့်ပင် ဝင်စား၏။

“ဘာကြောင့် ဖေဖေနဲ့ ဖက်ပြိုင်ပြီး ငြင်းနေရတာလဲ ..မောင်လေးရယ်”

လွမ်းက နူးညံ့စွာ အပြစ်တင်သည်။

“ကျွန်တော် ငြင်းနေရတာ ဦးလေးကောင်းကျိုးအတွက်ပါ”

“ဘယ်လိုကွဲ့...”

ကိုကိုလေးက ပလုပ်ပလောင်းဖြစ်နေသော ထမင်းကို ကင်ပွန်းရွက်ဟင်းချိုနှင့် မျောချလိုက်ပြီး သူ့အယူအဆကို ရှင်းပြသည်။

“ဦးလေးတို့လို ရောဂါသည်တွေဟာ ရောဂါသည်ဆိုတဲ့ အခွင့်အရေးကို အလွဲသုံးစားလုပ်ပြီး လူတကာအပေါ် မတရားစီးပိုးချင်ကြတယ်။ တစ်ဆိတ်ရှိ စိတ်ဆိုးပြမယ်၊ အမောဆိုပြမယ်၊ ညည်းပြမယ်၊ ကျွန်တော်တော့ ဒါတွေကို အလိုမလိုက်ချင်ဘူး”

တည်ကြည်သော လွမ်း၏မျက်နှာ၌ ပြုံးရိပ်ထင်လာသည်။ လွမ်းက သူ့မောင်၏ ကြီးကျယ်ပုံကို ရယ်ချင်နေသည်။ သူပြောသည်မှာလည်း မှန်သင့်သမျှ မှန်၏ဟု လွမ်းထင်သည်။

“ဪ...မောင်လေးရယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ ဝေဒနာရှင်တွေနဲ့ ပတ်သက်လာရင် သည်းညည်းခံခြင်းဆိုတဲ့ စကားကို အထူးပြုသုံး ကြတာမဟုတ်လား”

“အဲဒီသည်းညည်းခံခြင်းဟာ သူတို့ကို အလိုလိုက်ပြီး ဖျက်စီးနေရာကျတယ်၊ တော်တော်ကြာမူလရောဂါ ပျောက်တာတောင် တစ်ဖက်သားအပေါ် တင်စီးချင်တဲ့ရောဂါက ကျန်နေဦးမယ်”

ကိုကိုလေးက သူ့အဘိဓမ္မာကို ရှင်းပြနေခိုက် အပြင်ခန်း၌လည်း ဦးဘိုးရှင်မှာ ဒေါက်ကောင်းဆဲဖြစ်သည်။

ထိုအခိုက် အိမ်ရှေ့မှ လူခေါ်သံနှင့်အတူ လယ်လယ်ထွက်သွားသံကို လွမ်းတို့ကြားရသည်။ မရှေးမနှောင်းပင် လယ်လယ်၏အသံနှင့် ဓဖေဖေအတွက် သံကြိုးစာမ ဟုပြောသံကြားရ၏။

လွမ်းနှင့်ကိုကိုလေးတို့စကားဖြတ်၍ နားစွင့်ထောင်သည်။

ထိုခဏနေ့စဉ်တွင်ပင် တုန်ယင်ချောက်ချားသော ဦးဘိုးရှင်၏ အသံကြီးပေါ်လာ၏။

“သမီး...သမီး...လွမ်း၊ ဟိုကောင်...ဟိုကောင်”

လွမ်းနှင့်ကိုကိုလေးတို့သည် အခန်းတွင်းမှ အပြေးကလေးထွက်လိုက်ကြ၏။ သူတို့မြင်ရသည်မှာ ဦးဘိုးရှင်သည် ဘယ်လက်နှင့် ရေဖန်ခွက်ကို ကိုင်လျက် ညာလက်ဖြင့် သံကြိုးစာကိုကိုင်ရင်း ကိုကိုလေးရှိရာသို့ လက်ညှိုးညွှန်၍ ရပ်နေ၏။ မျက်စိတစ်မှိတ် အတွင်းမှာပင် ဦးဘိုးရှင်၏လက်မှ ဖန်ခွက်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လွတ်ကျသွား၍ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးမှာလည်း အရုပ်ကြိုးပြတ် ပုံလဲကျသွား၏။

ကမ်းနားရေဆိပ်၌လည်း စောမောင်၏ လက်တွင်းမှ ဘီယာဖန်ခွက်သည် မြေပြင်သို့ လွတ်ကျကွဲသွားသည်။

ဖြစ်ပျက်သမျှအားလုံးမှာ မြန်ဆန်လွန်းလှ၏။

ရေတစ်ချို့ကိုးပြီး၍ အေးအေးလူလူ အမောပြေ ဘီယာစုပ်နေစဉ်သော စောမောင်သည် မလှမ်းမကမ်း၌ လူငယ်တစ်ဦး ရေနစ်သည်ကို မြင်ရသည်။ မရှေးမနှောင်းပင် သစ်ဖောင်တစ်ခုအစွန်း၌ နားနေသော ဒေါက်တာမင်းညိုသည် ဘေးလူများ အော်ဟစ်နေဆဲ ရေနစ်နေသူရှိရာသို့ ခုန်ချကူးခတ်သွားသည်ကိုလည်းမြင်ရသည်။ ခဏတွင်းပင် ရေလယ်၌ လုံးထွေး၍ မြုပ်ချည်ပေါ်ချည်ဖြစ်နေသော နှစ်ဦးသားကို တွေ့ရ၏။

ကြက်သေယသေနေရာမှ စောမောင်သည် ဖောင်ဆီသို့ ပြေးတက်ခဲ့သည်။

ထိုစဉ် မြုပ်နေသူနှစ်ဦး ပြန်ပေါ်လာကာ ဒေါက်တာမင်းညို၏ လက်သီးတစ်ဖက်သည် ရေနစ်သူ လူငယ်၏ မေးဆီကျရောက်သွားသည်ကို မြင်ရ၏။

လူငယ်ငြိမ်သွားခိုက် ဒေါက်တာမင်းညိုသည် ၎င်း၏ ခန္ဓာကိုယ်အား ရေစီးကိုဆန်လျက် ခက်ခဲစွာနှင့် ဖောင်ဆီသို့ တွန်းပို့သည်။ ကံအားလျော်စွာ စောမောင်က လှမ်းဆွဲလိုက်ရာ လူငယ်၏ လက်တစ်ဖက်ကို မိသည်။ ခဏ၌ပင် ဘေးကလူများ အကူအညီနှင့် လူငယ်သည် ဖောင်ပေါ်သို့ရောက်လာ၏။ သို့ရာတွင် ဒေါက်တာမင်းညိုမှာမူ ပြန်ပေါ်မလာတော့။

စောမောင်မှာ မျက်လုံးပြူးသွား၏။ ဖောင်နှင့်ဝေးရာ ရေစီးအောက်၌ ဒေါက်တာမင်းညိုသည် တစ်ချိန်ပြန်ပေါ်လာပြီး မြုပ်သွားပြန်၏။

“ဆယ်တဲ့လူနစ်နေပြီ...ဆယ်တဲ့လူနစ်နေပြီ”

အော်သံနှင့်အတူ သန်မာထွားကျိုင်းသော ဖောင်သမားနှစ်ယောက်သည် ရေထဲသို့ ကူးခတ်သွားသဖြင့် စောမောင်ပါ သူတို့နောက်သို့ ခိုင်ထိုးလိုက်သွားမိသည်။

ဒေါက်တာမင်းညိုမှာ ပြန်ပေါ်မလာသေး။

သုံးဦးသားသည် ရေပြင်၌ ဟို ဟိုသည်သည်ကြည့်ကြ၏။ ရေငုပ်သန်ဟန်ပေါ်သော ဖောင်သမားနှစ်ဦးသည် ရေအောက်သို့ လျှိုးသွားကြပြန်သည်။ စောမောင်ကမူ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ ရေပြင်၌ ကိုယ်ဖော့ရင်းသာ ပြူးတူးပျာတာဖြစ်နေ၏။

ရေငုပ်သွားသူနှစ်ဦးမရှေးမနှောင်းပြန်ပေါ်လာကြ၏။ တစ်ဦးက ခေတ္တေ့ပြီ...တေ့ပြီ...ဒီနားမှာဟုအော်ကာ သူ့အဖော်နှင့်အတူ ပြန်ငုပ်သွားကြသည်။ စောမောင်မှာ သူတို့ငုပ်သွားရာဆီ ကူးခတ်လာခဲ့သည်။

မကြာမှီမှာပင် ရေပလံ့ထ၍ ဖောင်သမားနှစ်ဦးပေါ်လာသည်။ သူတို့လက်တွင်း၌မူ သတိမေ့နေဟန်တူသည်။ ဒေါက်တာမင်းညိုအား ပါလာ၏။

သုံးဦးသားသည် မေ့မြောနေသော ဒေါက်တာမင်းညိုအား ကမ်းစပ်သို့တွဲကူးလာကြသည်။

ဖောင်သမားတစ်ဦးသည် ဒေါက်တာအား ကျောထက်စောက်ထိုးဆွဲ၍ ကမ်းစပ်၌ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် ပြေးသည်။

မောင်းမင်းကြီးသားတို့၏ ကျေးဇူးကြောင့် ဒေါက်တာမှာ ရေများအန်ချသည်။ သတိမူ လည်မလာသေး။

“ကားပေါ်တင်လိုက်ကြပါဗျာ၊ ဆေးရုံမြန်မြန်ပို့ရအောင်”

“အို...ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ လမ်းတင်အသက်ထွက်သွားမှာပေါ့။”

ဤအသံမှာ နောက်မှပေါ်လာခြင်းဖြစ်ရာ စောမောင်လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ စောစောကရေနစ်သော သူငယ်ဖြစ်သည်။ ၎င်းမှာ ကောင်းစွာသတိရနေဟန်တူသည်။

“ဘာပြုလို့ လမ်းတင်အသက်ထွက်ရမှာလဲ”

လူငယ်က စောမောင်ကို ဘာမျှမဖြေပဲ သွက်လက်ဖျတ်လတ်စွာနှင့် ပြုစုရာရှိသည်ကိုပြသည်။ သူက ရေအန်ရပ်ပြီးဖြစ်သော ဒေါက်တာမင်းညိုအား ပက်လက်ချစေ၍ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်ဆွဲကာ ခေါင်းထက်မှကျော်၍ချယူသည်။ မယူချည်ပြု၏။ အတန်လုပ်မိသော် လူနာမှာအသက်စရှူဟန် ရင်ဘတ်၌ လှုပ်ရှားမှု ပေါ်လာ၏။

“ခင်ဗျား..First Aid (ရှေးဦးသူနာပြု) တတ်သလား”

စောမောင်ကမေးသဖြင့်လူငယ်က...

“ကျွန်တော် ဆေးရုံကြီးက အလုပ်သမားတစ်ဦးပါ”..ဟုဖြေသည်။

လူငယ်သည်သတိလစ်ဆဲဖြစ်သော ဒေါက်တာမင်းညို၏ ကိုယ်မှရေတို့ကို စင်အောင် သုတ်ပစ်သည်။ နောက် စောမောင်၏ အကူအညီနှင့် ကားပေါ်မှ သွေ့ခြောက်သော အဝတ်တို့ကိုယူ၍ လဲလှယ်ပေးသည်။ လူနာကို မျက်နှာသုတ်ပဝါကြီး တစ်ထည်နှင့်လည်းခြုံပေးလိုက်သေး၏။

“ကဲ...ကားပေါ်ကိုတင်ပြီး ဆေးရုံကြီးမောင်းကြရအောင်”

ဤအကြိမ်တွင် အမေးအမြန်းမထူတော့ပဲ စောမောင်သည် လူငယ်အမိန့်ပေးသည်အတိုင်း လိုက်နာ၏။

ထိုအချိန်ခန့်တွင်ပင် စစ်ကိုင်းပြည်သူ့ဆေးရုံကြီးရှေ့တွင် မြင်းလှည်းတစ်စီး ဆိုက်၏။ ကိုကိုလေး၊ လွမ်းနှင့် လယ်လယ်တို့သည် ဦးဘိုးရှင်အား မနိုင်မနင်းနှင့် မြင်းလှည်းပေါ်မှ ချကြရာ သဘောကောင်း၍ တာဝန်သိတတ်ဟန်တူသူ ဆေးရုံ အမှုထမ်းတစ်ဦးကလည်း ကူညီချပေးသည်။

လွမ်းက စားပွဲရှိ တာဝန်ကျ သူနာပြု ဆရာမလေးထံချည်းကပ်သွား၏။

“ဆရာမ ကျွန်မဖေဖေ နှလုံးရောဂါနဲ့ သတိလစ်သွားလို့ပါ၊ ဒေါက်တာကောဟင်”

“နှလုံးရောဂါ၊ အို...ဖြစ်ရလေရင်၊ ခက်တာက ဒီနေ့တနင်္ဂနွေနေ့လဲ ဖြစ်ပြန်၊ ညနေပိုင်းလဲဆိုတော့ ဒေါက်တာတစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိတယ်။ လူနာတွေ လိုက်စစ်နေတယ်၊ နေ့..နေ့ ကျွန်မကိုယ်တိုင် လိုက်ခေါ်ပေးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ဆရာမလေးသည် ဆေးရုံတစ်ဖက်သို့ သွက်လွက်စွာ ထွက်ခွာသွား၏။

ထိုအခိုက်တွင်ပင် စောမောင်တို့ဂျစ်ကားသည်လည်း ဆေးရုံရှေ့၌ ဆိုက်လာ၏။ မျက်နှာသုတ်ပဝါကြီးနှင့် ခြုံထားသော လူနာကို စောမောင်ကလူငယ်ခေါင်းဆောင်၍ ကားပေါ်မှ ချလာသည်။

“ဟေ့..မြသိန်း၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရေနစ်လို့ဗျာ၊ ဒေါက်တာကောဟော...အတော်ပဲ ဟိုမှာ လာလာ ယူခဲ့ကြ...”

သူသည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ရှေ့မှပြေးသဖြင့် စောမောင်တို့ကလည်း လူနာကိုပွေ့၍ နောက်မှလိုက်ကြသည်။

ဆရာမလေးထွက်သွားရာဖက်မဟုတ်ပဲ၊ အခြားတစ်ဖက်မှ ဆရာဝန်သည်ပေါ်လာ၏။

မြသိန်းက ဒေါက်တာဆီကပ်လျှပ် “ဆရာ၊အင်မာဂျင်စီကော့(စ) အရေးတကြီးလူနာ၊ ရေနစ်လို့” ဟု အစီရင်ခံသည်။

“ဟေ့..ဟုတ်လား၊ အခန်းထဲသွင်းလိုက်ကွာ၊ အောက်စီဂျင်ပေးဖို့လဲပြင်၊ မြန်မြန်”

အရေးတကြီးလူနာကို ပြုရမြဲ ဝတ္တရားအတိုင်း ဆရာဝန်သည် အလွယ်ဆုံးနှင့် အနီးဆုံး ခွဲစိတ်ခန်းတွင်းသို့ သွင်းစေကာ အမြန်ဆုံး ကုသရန်ပြင်သည်။

ဤသည်ကို လွမ်းသည်အံ့အားသင့်လျက် ကြည့်နေမိသည်။ လယ်လယ်ကမူ အရူးမလေသဖွယ် သတိလစ်နေသူ ဖခင်အား တတွတ်တွတ် “ဖေဖေ..ဖေဖေ”..ဟုခေါ်နေ၏။ ကိုကိုလေးမှာမူ အံ့ကြိတ်လျက် မျက်ရည်ကျနေ၏။

လွမ်းသည် လှုပ်ရှားလာကာ ဟိုဟိုသည်သည် မျောက်ကြည်သည်။ စောစောက ထွက်သွားရာဘက်မှ ဆရာမလေးသည် သွက်သွက်ပြန်လာနေ၏။ လွမ်းက ဆရာမဆီ လျှောက်သွားသည်။

“ဆရာမ ဒေါက်တာရောက်နေပြီ၊ ဟိုအခန်းထဲမှာ ကျွန်မတို့နောက်မှ ရောက်တဲ့လူနာတစ်ယောက်ကို အရင်ကုနေပြီ”

“အို..ဟုတ်လား၊မသိလို့ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ကျွန်မ သွားပြောပေးပါ့မယ်”

ဆရာမလေးသည် စောစောက အခန်းဆီသို့ထွက်ခွာသွား၏။ လွမ်းက ဖခင်လူနာဆီ ပြန်ကပ်လာသည်။လူနာမှာ ခဲယဉ်းပင်ပန်းစွားဖြင့် အသက်ရှူနေ၏။ လွမ်းသည် ဆရာမလေးဝင်သွားသည့် အခန်းဆီသို့ မျှော်လင့်တကြီးနှင့် မျှော်ကြည့်၏။ တစ်မီးနှစ်..နှစ်မီးနှစ်..သုံးမီးနှစ်တို့မှာ နာရီအမျှကြာသည်ဟု လွမ်းကထင်နေသည်။

လွမ်းရင်မောနေချိန်ဝယ် ဆရာဝန်နှင့်ဆရာမလေးတို့ ထွက်လာကြသည်။

သွက်သွက်လျှောက်ခဲ့သော ဆရာဝန်သည် လူနာအနီးရောက်သော် လူနာ၏မျက်နှာကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။ ဒေါက်တာသည် ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်၍ နားကြပ်ဖြင့် လူနာအားစမ်းကြည့်သည်။

အတန်ကြာ၍ ပြန်ထလိုက်သော ဆရာဝန်၏ ဟန်မှာ လေးကန်နေ၍ မျက်နှာ၌လည်း စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာဖြစ်ဟတန်ကို ပြနေ၏။

“ဘယ်လိုနေလဲဆရာ...” ဟုလွမ်းက မေးသည်။

ဒေါက်တာက ခေါင်းခါယမ်း၏။ထို့နောက်...လေးပင်စွာဆိုသည်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ်...မင်းတို့ဖေဖေမှာ အသက်မရှိတော့ဘူး”

လွမ်းကိုယ်တိုင်မှာ ကြားရသောစကားကြောင့် အသက်ရှူရပ်သွားသည်။ စကားမဆိုမီဆရာဝန်ကိုသာ ကြောင်ကြည့်နေမိသည်။

ဒေါက်တာမှာ စိတ်မကောင်းသို့သော် မညီသို့မျှ မတတ်နိုင်၊ တစ်ဖက်တွင်မူ အသက်ကယ်ရဦးမည် လူနာတစ်ဦး ရှိနေပါသေး၏။

ဒေါက်တာသည် အခန်းဆီပြန်လှည့် လျှောက်သွားသည်။

“အမေလေး...ဖေဖေရဲ့” ဟု ပေါက်ကွဲဟစ်ငိုနေသော လယ်လယ်၏ အသံလေးပေါ်လာ၍ ကိုကိုလေးကမူ အရူးပမာဆေးရုံအင်္ဂါတေကြမ်းပြင်ကို လက်သီးနှင့်ထူနေ၏။

ဤမြင်ကွင်းကို အံ့ကြိတ်ရင်းကြည့်နေစဉ် လွမ်းမျက်လုံးများမှ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးများ ကျဆင်းနေ၏။ အသံကမူ မထွက်။

ထိုသို့ဖြစ်ခဲ့သမျှ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ စောမောင်ကမြင်သည်။ မသိကျွမ်းသော်လည်း တစ်မြို့ထဲ နေသူချင်းဖြစ်၍ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မြင်ဖူးကြသည်။

လွမ်းသည် နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်လျက် ခါးကိုထောက်ကာ ဆရာမလေးကိုရင်ဆိုင်လိုက်၏။

“သိပ်ကောင်းတာပဲ ဆရာမရယ်၊ သိပ်ကောင်းကြတာပဲ၊ ကျွန်မတို့အချိန်မှီ အရင်ဦးအောင် ရောက်လာလျက်နဲ့ ကျွန်မတို့ဖေဖေ မသေသင့်ပဲ သေရတယ်”

“အို..ဒီလိုမပြောနဲ့လေ၊ ဆရာမတို့လဲ အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီတာပဲ မဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ်၊ ဆရာမတို့ကို ကျွန်မကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဆေးရုံကလူတွေအားလုံးဟာ တာဝန်ကျေပါတယ်၊ ကျွန်မ မကျေတာက ဟိုလူတွေပါ”

ဤအချိန်တွင် စောမောင်က လွမ်း၏အနီးသို့ ကပ်မိပြီ ဖြစ်သည်။

“လူနာချင်း ကိုယ်ချင်းမစာပဲ စည်းမရှိ ကမ်းမရှိ အခွင့်အရေးကို မတရားယူသွားတဲ့လူတွေ”

လွမ်းသည် အခန်းဆီသို့ ဒေါမာန်ပါပါ လှမ်းကြည့်သည်။

“ချမ်းသာကြပါစေ၊ မောင်မင်းကြီးသားတွေ ကျွန်မအဖေသေသလို မသေကြပါစေနဲ့”

စောမောင်မှာ မနေသာတော့။ လွမ်းထံကပ်ကာ “ဒီမှာခင်ဗျာ...ကျွန်တော်ဟာ လူနာရှင်ပါပဲ။ နည်းနည်းလောက် ရှင်းပြပါရစေ”

လွမ်းသည် ကျားမလေးဟန် စောမောင်ကိုရင်ဆိုင်လိုက်၏။

“မလိုပါဘူး၊ ရှင် ရှင်းပြလို့လဲ ကျွန်မအဖေ ပြန်မရှင်လာတော့ပါဘူး”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဖြစ်တာကဒီလိုပါ”

“ရှင် ကျွန်မကို စကားမပြောပါနဲ့တော့၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ဖယ်ပေးစမ်းပါ”

စောမောင်မှာ ခေါင်းခါရင်း နောက်ဆုတ်ပေးလိုက်ရသည်။ လွမ်းက ဆရာမကို မေးသည်။

“ကျွန်မတို့ လူနာစာရင်းမှာ လက်မခံရသေးပါဘူး၊ ယူချင်ယူသွားနိုင်ပါတယ်”

လွမ်းသည် မောင်နှင့်ညီမကို မျက်ရည်ကြားမှ ပြုံး၍ အားပေးပြီး ဖခင်၏အလောင်းကို မြင်းလှည်းပေါ်တင်သည်။ မနေနိုင်သော စောမောင်က ဝိုင်းကူ မပေး၏။ ဤအကြိမ်တွင်မူ လွမ်းသည် စကားမပြောတော့ပေ။ စောမောင်၏လက်ကို မိမိ၏ လက်ကလေးများနှင့် ရိုက်ပုတ်ဖြုတ်ပစ်လိုက်သည်။

စောမောင်မှာ ခေါင်ယမ်းရင်း ထွက်သွားသော မြင်းလှည်းကို ငေးကြည့်ကျန်ရစ်သည်။

မေ့မြောနေခဲ့သော ဒေါက်တာမင်းညိုမှာ ည(၇) နာရီထိုးပြီးမှ သတိကောင်းစွာရခဲ့သည်။ သတိရခဲ့သော်လည်း အားနည်းနေ၍ ရင်မှာကျပ်ကာ အသက်ရှူရခက်နေသေးသည်။

သတိရပြီး မကြာမီပင် တာဝန်ကျဆရာဝန်နှင့် စောမောင်တို့က ပေါ်လာကြသည်။

“ဆရာကြီး ကောင်းကောင်းသတိရပြီနော်”

ဆရာဝန်တစ်ဦးက မိမိအားဆရာကြီးဟု ဂုဏ်ပြုခေါ်နေသည်ကိုထောက်၍ စောမောင်ကြောင့် မိမိအား မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုင်ရာတို့ သိကုန်ကြပြီဖြစ်ကြောင်း ဒေါက်တာမင်းညို ရိပ်မိသည်။

“ကောင်းကောင်း သတိရပါပြီ ဒေါက်တာ...ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဒေါက်တာမင်းညိုမှာ ဆက်၍ စကားမပြောနိုင်၊ ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးလာသည်။

“ဆရာကြီး အဆုတ်အအေးမိသွားတယ်၊နမိုးနီးယားမဖြစ်အောင် ကျွန်တော်ကြိုတင်ပြီး ဆေးတော့ထိုးထားပါတယ်။ စီအက်စ်(ခရိုင်ဆရာဝန်ကြီး)တောင် စောစောက လာကြည့်သွားသေးတယ်”

ဒေါက်တာမင်းညိုက ဝေဒနာကြားမှ ကြိုးစားပြုံးသည်။

“ကျွန်တော့်ကြောင့် အားလုံးဒုက္ခများကုန်ကြပြီ ထင်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျေးဇူးလဲသိပ်တင်ပါတယ်၊ဪ...ဒါထက် ကိုစောမောင်..ကျွန်တော်ဆယ်ခဲ့တဲ့ ရေနစ်တဲ့သူကော..”

“သူကတော့ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ကိုမင်းညို၊ ခင်ဗျားကို ဆေးရုံတောင် လိုက်ပို့လိုက်သေးတယ်၊ ဒါပေမယ့်....”

စောမောင်စကားကို ရပ်ပြစ်လိုက်၏။ ဒေါက်တာမင်းညိုက နားမလည်ဟန် မျက်မှောက်ကြိုက် အဖြေတောင်းသကဲ့သို့ လှမ်းကြည့်သဖြင့် ဆရာဝန်လေးက ဝင်ရှင်းပြသည်။

“ဒီလိုပါဆရာကြီး...ဆရာကြီးအရင်ကပ်ပြီး အရေးပေါ်လူနာတစ်ယောက် ရောက်လာတယ်။ ကျွန်တော်လဲမသိဘူး၊ ဆရာကြီးကိုမြင်တော့ ဆရာကြီးမှန်းလဲ မသိပါဘူး၊ဝတ္တရားအရက အရေးပေါ်လူနာဆိုရင် သိမြင်ရင်သိမြင်ချင်း အမြန်ဆုံး ပြုစုရတာပဲ မဟုတ်လား။တစ်ခါ အဲဒီလူနာရောက်နေမှန်း သိသိချင်း ကျွန်တော်ပြေးသွားတော့ အသက်ကုန်နေပြီ”

ဒေါက်တာမင်းညိုမှာ စိတ်ထိခိုက်သွားသည်။

“အို..ကျွတ်ကျွတ် ဖြစ်ရလေဗျာ။ ကျွန်တော်လူတစ်ယောက်အသက်ကိုကယ်တာ တခြားတစ်ယောက်ကို သတ်မိသလိုဖြစ်နေပြီ၊ ဟိုလူနာရှင်တွေက ခင်ဗျားတို့ကို အထင်လွဲသွားတော့မှာပဲနော် ဒေါက်တာ”

ဆရာဝန်လေးက ခေါင်းခါသည်။

“မတတ်နိုင်ဘူးဆရာကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ဆရာဝန်တွေအတွက်တော့ မသိနားမလည်တဲ့ လူနာရှင်တွေရဲ့ အထင်လွဲ ခံရမှုဟာ မဆန်းတော့ပါဘူး၊စေတနာသာလျှင် ကံလို့ပဲ မှတ်ရတော့မှာပဲ”

ဤအချက်၌ စောမောင်က ဝင်ရောက်ရှင်းပြသည်။

“ဆေးရုံကြီးကိုတော့ သူတို့အထင်မလွဲကြပါဘူး၊ဒါပေမယ့် လွမ်းကတော့ ခင်ဗျားကို ကောင်းကောင်း မေတ္တာပို့သွားလေရဲ့ဗျာ ကိုမင်းညို”

“ဗျာ..လွမ်း...ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် လွမ်းတဲ့၊ သေသွားတဲ့ အဘိုးကြီးရဲ့ သမီးအကြီးလေ”

“ခင်ဗျား သူတို့ကိုသိသလား ကိုစောမောင်”

“အား..သိတယ်တော့မဟုတ်ဘူး၊ မသိဘူးလဲ မဟုတ်ဘူး...”

စောမောင်၏ စကားကြောင့် ရယ်ကြသည်။

“ဒီလိုပါလေ၊တစ်မြို့ထဲ နေနေကြတော့ လူချင်းမခင်ပေမယ့် တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် သိတော့တာပေါ့၊အဘိုးကြီးကမုဆိုးဖို၊ပင်စင်စား ဗျ၊ နွမ်းနွမ်းပါးပါးထဲကပဲ၊ အဖေကြီးသာအားကိုးနေကြရတော့ ခုခမျာများမှာ တောင်ကြီးပြီပြီး ညောင်ပင်ကြီးလဲသလိုပေါ့”

ဒေါက်တာမင်းညိုက ခေါင်းကိုခါယမ်းသည်။

“ဒါထက် ကျွန်တော်ဘယ်သူဆိုတာ သိကုန်ကြပြီလား”
ဤနေရာတွင် ဆရာဝန်လေးက ဝင်ရှင်းပြသည်။
“ကျွန်တော်နဲ့ စီအက်စ်လောက်ပဲ သိပါသေးတယ်ဆရာကြီး ဟောဒီကိုစောမောင်က လျှို့ဝှက်ခိုင်းထားလို့”
“ဟုတ်တယ် ကိုမင်းညို၊ ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်း သတင်းစာတွေထဲ ပါမှာစိုးလို့၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားတို့ ဆရာဝန် တွေကတော့ မှန်ရင်ပြီးရောဆို ဂရုမစိုက်ပေမယ့် (public opinion) အများထင်ကြေးက ရှိသေးတယ်မို့လား၊ တော်တော်ကြာ ဆရာဝန်ချင်းမို့ ပင်းတယ် ဘာတယ် စွပ်စွဲလာရင် စေတနာဟာ ဝေဒနာဖြစ်လာဦးမယ်”
ဒေါက်တာမင်းညို ခေါင်းညိတ်သည်။
“မှန်တယ် ကိုစောမောင်၊ ခင်ဗျားအမျှော်အမြင် ကြီးပါပေတယ်၊ ဒါဖြင့် ကျွန်တော့်နာမည် ဘယ်လိုပေးထားလဲ”
“ညာတာလဲမဟုတ်ဘူးလေ၊ တစ်ဝက်အမှန်ပေါ့၊ ခင်ဗျားငယ်နာမည်လေ၊ မောင်မောင်လွင်လို့”
ဆရာဝန်နှစ်ဦးမှာ ရယ်မိကြပြန်သည်။
“ဒီလိုဖြင့်ရင် ကိုစောမောင်၊ ခင်ဗျား...အဲဒီ လွမ်းတို့ဆို သွားတောင်းပန်ပေးပါလား၊ အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြပေးဖို့လေ၊ မောင်မောင်လွင် ကိုယ်စားပေါ့”
“ဟာ...ညနေကတည်းက ကြိုးစားကြည့်ပြီးပြီ၊ ခါးခါးသီးသီးပဲဗျာဒီတစ်ခါသွားရင် ပါးရိုက်လွှတ်လိမ့်မယ် ထင်တယ်”
“ရိုက်ခါမှရိုက်ပေါ့ဗျာ၊ အရိုက်ခံရတာများတော့ ခင်ဗျား ဟိုက်စကူးတုန်းကတည်းက ရိုးနေပြီမဟုတ်လား ဟား...ဟာ..အဟွတ် အဟွတ်...၊ ကျွန်တော်ကနောက်တာပါ၊ ထပ်ရှင်းကြည့်ပါဦး”
“ကျောင်းတုန်းက အရိုက်ခံရတာက ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် စာလိုက်ပေးလို့ ခံရတာ၊ အခုဟာက ခင်ဗျားအတွက်၊ ခင်ဗျားနဲ့ ဘယ်လိုမှ မကျွမ်းသေးတဲ့ မရွှေလွမ်းကတီးရင် ကျုပ်ကကြားထဲက ခံရမှာ၊ ထားပါတော့လေ ကျွန်တော် ကြိုးစားကြည့်ပါမယ်”
ဒေါက်တာမင်းညိုက ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးရင်း ရယ်မောသည်။
“အဲတာကြောင့် သူငယ်ချင်းကို အားကိုးတာ၊ ဪ...ဒါထက် ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော်ဆေးရုံကြီးမှာနေရင် လူသိရှင်ကြားဖြစ်ကုန်မယ်၊မနက်ဖြန်ကစပြီး လူမသိ သူမသိ အကုသခံစရာ နေရာမရှိဘူးလား”
ဆရာဝန်လေးက ခေတ္တစဉ်းစားသည်။
“ဒီလိုလုပ်လေ၊ ကျွန်တော့်အိမ်လိုက်နေပါလား၊ကျွန်တော်က တစ်ကိုယ်ရေ တစ်ကာယပဲ၊လွတ်လပ် ဆိပ်ငြိမ်ပါတယ်”
“ဒီအကြံ သိပ်ကောင်းတယ်၊ကဲ...ဂွဒ်နိုက်ဒေါက်တာ၊ကျွန်တော်နားချ င်တယ်၊ ဪ...ဒါထက် ဒေါက်တာနာမည်”
“ကျွန်တော့်နာမည် ဒေါက်တာစိန်ဝင်း၊ ဂွဒ်နိုက်ဆရာကြီး”
“ဂွဒ်နိုက်ဒေါက်တာ စိန်ဝင်း၊ ကဲ ကိုစောမောင်...မနက်ဖြန် လွမ်းတို့အိမ် သွားလိုက်ပါဦး”
“အံ့မယ်၊ ဒီနာမည်ကို သိပ်ခံတွင်း တွေ့နေတယ်ဟုတ်လား၊ ကောင်းပါဗျာ..ကောင်းပါ၊ မမြင်ခင်လွမ်းနေတဲ့ မမလွမ်းဆို ကျွန်တော် တန်းတန်းမတ်မတ် သွားဖြစ်အောင် သွားပါမယ် စိတ်ချ၊ ဂွဒ်နိုက်”
“ဂွတ်နိုက်”

(၂)

အထက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပြီးနောက် ဆယ်ရက်ခန့်ကြာခဲ့သည်။

လွမ်းသည် ထမင်းစားခန်းစားပွဲ၌ထိုင်ရင်း ဦးဘိုးရှင်မဆုံးမှီကလေးတွင် ရောက်ရှိခဲ့သော သံကြိုးစာရွက်ကို ကိုင်လျက်ငိုနေသည်။ ဤသံကြိုးစာနှင့် မိမိ၏ဖခင်မှာ မည်သို့သက်ဆိုင်လေသနည်း။ သံကြိုးစာရွက်ပေါ်၌မူ လွမ်းအနေနှင့် မည်သို့မျှ အဓိပ္ပါယ် မဖော်နိုင်သော အက္ခရာသုံးလုံးသာပါသည်။

“အ-ပ-က”

လက်မှတ်နေရာ၌ ‘လူ’ ဟူ၍တစ်လုံးတည်းသာပါ၍ မော်လမြိုင်မြို့မှ ရိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ လွမ်းသိသမျှ မော်လမြိုင်ဘက်ဆီ၌ ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟဟူ၍ တစ်ဦးမျှမရှိ၊ ပဟေဠိဆန်သော ဤသံကြိုးစာနှင့် ရိုးသား၍မည်သို့မျှ လျှို့ဝှက်မှုမရှိသည်။ မိမိဖခင်၏ သာမန်အငြိမ်းစားဘဝကို လွမ်းအနေနှင့် ဆက်စပ်ကြည့်၍ မရ။

လွမ်းသည် သက်ပြင်းရှိလျက် တိတ်တိတ်ကျိတ် ငိုကြွေးခဲ့ရသည်။မိမိ၏ အရိပ်အခြေကိုသာ ကြည့်နေကြရှာသည် အားငယ်သူ မောင်နှင့် ညီမရှေ့တွင် လွမ်းမငိုဝံ့။

အပြင်ဘက်ခန်းမှ ယောက်ျားသံ ဩဩနှင့် တစ်ချီတစ်ချီတွင် ကျိတ်၍ ခစ်ခနဲရယ်လိုက်သည် မိန်းမသံလေးကို ကြားနေရသည်။ နေစိုးနှင့် လယ်လယ်တို့တည်း။

မထူးတော့ပြီဖြစ်၍ သူတို့မောင်နှံကို လွမ်းသည်လွတ်လပ်စွာ နေခွင့်ပေးထားသည်။ နေစိုးမှာလည်း တစ်စိမ်းတရံမဟုတ်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက မောင်ဖားပမာ အတူကြီးလာသူဖြစ်သည်။ ဤကလေးနှစ်ယောက်၏ အိမ်ထောင်ပြုရေးကို မိမိဖခင်မသေမှီ ကတည်းကသဘောတူပြီးဖြစ်သည်။

နေစိုးခမျာအနေနှင့်လည်း သိတတ်ပေသည်။ အသုဘကိစ္စမှစ၍ ဖြစ်ပေါ်လာသမျှ ပြဿနာတို့ကို သူသာလျှင် ဝင်ကူညီဖြေရှင်းမပေးလျှင် လွမ်းအနေနှင့် မည်မျှ ဒုက္ခတွေ့ရဦးမည် မသိ။ ကူညီဖြေရှင်းသည်ဆိုရာ၌ ငွေရေးကြေးရေးပါ ပါသည်။ သူ့ကိုယ်၌ကား မိဘမဲ့တစ်ကောင်ကြွက်ဖြစ်သော နေစိုးသည်မိမိတို့ မိဘမဲ့တစ်သိုက်အတွက် သူမျှော်မှန်း ထားသည်ထက်စော၍ တာဝန်ယူနေရပြီဖြစ်ကြောင်း လွမ်းသည် ကောင်းကောင်းသဘောပေါက်ခဲ့သည်။

သို့ကြောင့်လည်း ချစ်သူနှစ်ဦးကို လွတ်လပ်စွာ နေစေသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုလျှင်လည်း စိတ်မချမ်း မြေဖွယ်သော ဤအိမ်ဂေဟာဝယ် သူတို့နှစ်ဦး၏ မေတ္တာပန်းသည်သာ ကြည်နူးဖွယ် ကြိုင်လန်းလေသည်။ တစ်ခိုင်ပန်းနှယ် ပမာပေတည်း။

လွမ်း ငိုနေခိုက် ကိုကိုလေးသည် ဝင်လာ၏။ ထာဝစဉ် မရွှင်ပျသော ဤလူငယ်မှာ ယခုမူ ပို၍ ညှိုးနွမ်းနေသည်။
လွမ်းက မျက်ရည်များကို လျင်မြန်စွာသုတ်ပစ်၍ သူ့နံဘေးတွင် ငြိမ်သက်စွာထိုင်လာသော မောင်ငယ်အား ကြိုးစားပြုံးလျက် ကြည့်သည်။

“မမလွမ်းကို ကျွန်တော်တစ်ခုပြောမလို့”

“ပြောလေ မောင်လေး...ဘာလဲ”

“ကျွန်တော်ဒီမှာ မနေတော့ဘူး”

“ဘာပြောတယ်”

“ကျွန်တော် ရွာကအမေတို့ဆီဖြစ်ဖြစ် ပြန်နေဦးမယ်”

ရင်ဝယ်ဆိုနှင့်သွားဟန်နှင့် သူကမျက်ရည်ဝဲလျက် အစ်မကို လွမ်းကြည့်သည်။

“မမလွမ်းတို့ကို ကျွန်တော်ပစ်မသွားချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ဒီအိမ်မှာ မနေထိုင်တော့ဘူး၊ဦးလေးကို ကျွန်တော်သတ်ခဲ့တာပဲ”

“မင်းဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ ကိုကိုလေး...”

“ကျွန်တော်အမှန်ကို ဝန်ခံတာပဲ၊ ကျွန်တော့်ကြောင့် ဦးလေးဒေါသထွက် စိတ်လှုပ်ရှားပြီး သေခဲ့ရတာ”

“ဒါတွေမေ့လိုက်ပါကွယ်၊ပြီးတော့...ဖေဖေသေရတာဟာ ဟောဒီသံ ကြိုးစာနဲ့ ပတ်သက်နေတယ်လို့ မမလွမ်းထင်တယ်”

“အလကားသံကြိုးစာပါ မမလွမ်းရာ၊ ဘယ်ကာလသားတွေနောက်ပို့လိုက်လဲမှ မသိဘဲ၊ ဦးလေး သတိမလစ်ခင် ပြောသွားတဲ့ စကားမှတ်မိလား”

“ဘာလဲ”

“ကျွန်တော့်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီးတော့ ဟိုကောင်...ဟိုကောင် ဆိုတာလေ၊ ကျွန်တော့်မျက်စိထဲမှာ အမြဲမြင်နေတယ်၊ နားထဲမှာ ကြားယောင်နေတယ်”

“ဘာဆိုလို့လဲ မောင်လေးရယ်၊ သတိလစ်ခါနီးမို့ ကယောင်ကတမ်း ဖြစ်နေတာကိုး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ...ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတော့ စွဲနေတယ်၊ ဦးလေးဆုံးရတာဟာ ကျွန်တော် တရားခံပဲ”

“မရှိတဲ့ အပြစ်ကို ဘာလို့ရှာကြံယူချင်ရသလဲ ကိုကိုလေး၊ တကယ်ဆိုတော့ တရားခံဟာ မင်းမဟုတ်ဘူး”

လွမ်း၏မျက်လုံးအိမ်မှ မျက်ရည်များနှင့်အတူ ဒေါသရိပ်များ လွမ်းလာသည်။

“တို့ ဆေးရုံကို အချိန်မှီ ရောက်သားပဲ၊ ဟိုသတ္တဝါတွေသာ ဝင်မနေောင့်ရင် ဖေဖေဘယ်နည်းနဲ့မှ မသေနိုင်ဘူး”

လွမ်း၏အသံမှာ ဝမ်းနည်းမှု၊ မခံချင်မှုတို့ဖြင့် တုန်ယင်နေ၏။

“သူတို့ အပြစ်ကလဲ အပြစ်ပေါ့လေ၊ ဒါပေမယ့်...ဒီဒုက္ခကွင်းဆက်ကို လိုက်ကြည့်ရင် အစက ကျွန်တော်ပဲ၊ ဒီတော့ဒီမှာနေရတာ ကျွန်တော်လိပ်ပြာမသန့်ဘူး၊ မမလွမ်းတို့က ဘယ်လောက်ခွင့်လွှတ် ခွင့်လွှတ် ကျွန်တော်စိတ်မချမ်းသာဘူး၊ ကျွန်တော့်ကိုသာ သွားခွင့်ပြုပါ မမလွမ်းရယ်”

“မင်းဘယ်ကိုသွားမလဲ”

“ရွာကိုခဏပြန်မယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ခြေပေါ်မှာ ကျွန်တော်ရပ်တည်နိုင်အောင်တစ်ခုခု ကြိုးစားကြည့်မယ်၊ ကျွန်တော်ဒီမှာနေလို့က စားမယ့် ပါးစပ်ပေါက် တစ်ပေါက်သာတိုးနေမယ်၊ မမလွမ်းတို့ အခြေအနေလဲ ကျွန်တော်သိသားပဲဟာ”
ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ လွမ်းသည်စကားမပြော။ စီးကျလာသော မျက်ရည်များကိုလည်း မသုတ်။

“အစ်ကိုနေစိုး အလုပ်ရလို့ မမလယ်နဲ့ လက်ထပ်ပြီးရင် မမလွမ်းတစ်ယောက်ကိုတော့ သူတို့ကျွေးမွေးထားနိုင်မှာပဲ၊ ကျွန်တော်လဲ ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် လုပ်နိုင်ရင် မမလွမ်းတို့ဆီပြန်လာပြီး ကျေးဇူးဆပ်ပါ့မယ်”

လွမ်း မျက်ရည်လည်ရွဲနှင့် ခေါင်းခါသည်။

“လယ်လယ်နဲ့ မောင်နေစိုးကို အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ပြီး ရန်ကုန်ကိုလွှတ်လိုက်ဖို့ မမလွမ်းအားလုံးစီစဉ်ပြီးပြီ၊ မမလွမ်းတော့ လိုက်မနေပါဘူး၊သင့်လဲ မသင့်တော်ဘူး၊ကဲလေ..မင်းလဲစိတ်ချမ်းသာမယ်ထင်ရင် သွားပေတော့၊ မမလွမ်း ခွင့်လွှတ်ပါတယ်”

“မမလွမ်းက ဘယ်သူနဲ့ နေရစ်မလဲ”

“နေရစ်ခဲ့လို့ အိမ်စရိတ်ကို မမလွမ်းမတတ်နိုင်ဘူး၊အိမ်နဲ့ ခြံကိုထုခဲ့ပြီး မဟာဂွာရုံချောင်က ဆရာလေးတို့နဲ့ သွားနေမယ်စိတ်ကူးတယ်”

လွမ်းသည် မထိန်းချုပ်နိုင်ဘဲ ပေါက်ကွဲကာ ငိုချင်လာသဖြင့်ကိုကိုလေးကို ထားခဲ့ကာ အိပ်ခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်မိသည်။

ညနေစောင်း၍ ကိုကိုလေးသည် အစ်မများကို ကန်တော့လျက် မုံရွာကားကြိုနှင့် ရွာပြန်သည်။
လွမ်းသည် အိမ်ပေါက်ဝမှ မောင်ဖြစ်သူအား မျက်စိတစ်ဆုံး ငေးမျှော်ကြည့်ကျန်ရစ်သည်။ အနားမှ နေစိုးနှင့်လယ်လယ်တို့က ဘာမျှမပြောနိုင်ကြ။
လွမ်း ဤသို့စိတ်ထိခိုက်နေချိန်မှာ စောမောင်ကပေါ်လာပြန်သည်။
လွမ်း၏ ဝမ်းနည်းမှုအရှိန်တို့သည် တစ်မဟုတ်ချင်း ဒေါသအဖြစ် ပြောင်းလဲကုန်၏။
“ရှင်...လာပြန်ပြီလား”
လွမ်းက စောမောင်ကို အိမ်ပေါ်သို့ အတက်မခံပေ။
“ဟိုနေ့က သွေးပူနေတုန်းမို့ ကျွန်တော် ရှင်းမပြနိုင်ဘူး...၊ အခုတစ်ခါ ကာယကံရှင် ကျွန်တော့မိတ်ဆွေက အတန်တန်လွှတ်လို့ ကျွန်တော်ပြန်လာတာပါ..”
“ရှင်ပြန်လာဖို့ ဘာမှမလိုဘူး...၊ ရှင်တို့နဲ့ကကျွန်မ ဆက်ဆံစရာလဲ လာမှအကြောင်းမရှိဘူး...”
“လွမ်းတို့အနေနဲ့က ပြောနိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့က တောင်းပန်ဖို့ ဝတ္တရားရှိတယ်”
“တောင်းပန်မနေနဲ့၊ တောင်းပန်လဲအပိုပဲ၊ ရှင်တို့ကို ကျွန်မတစ်သက်ခွင့်မလွှတ်ဘူး၊ ရှင်းပြီလား၊ ကဲ..ပြန်ကြပေတော့”
စောမောင်ပါးစပ်ကြီး ပြသွားသည်။ စကားကုန်အောင် လွမ်းကပိတ်ပြောလိုက်သဖြင့် ဘာဆက်ဆိုရမှန်း မသိ။ နောက်မှ ရှက်သွေးဖျန်းသော မျက်နှာနှင့်သူ့အား အားနာဟန်ကြည့်နေကြသည်။ လယ်လယ်နှင့် နေစိုးအား နှုတ်ဆက်လျက် ပြန်ပြေးသည်။
လွမ်းအိမ်ပေါ်တက်သွားသောအခါ နေစိုးသည် ငယ်ကြောက်ဖြစ်သည့် မရိုးလောင်းအား နောက်မှခေါင်းခါကြည့်ရင်း လယ်လယ်ကို ညည်းသယောင်ပြောသည်။
“မမလွမ်းနဲ့ ဒီလူတွေနဲ့ တွေ့မှတွေ့တတ်တယ်၊ ရှေ့ဘာတွေလျှောက်ဖြစ်ဦးမလဲ မသိဘူး...”
နေစိုးညည်းသော ဒီလူတွေအနက်မှ တစ်ယောက်ဖြစ်သူ ဒေါက်တာမင်းညိုသည် ဒေါက်တာစိန်ဝင်း၏ အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ သတင်းစာဖတ်ရင်း စောမောင်အား စောင့်မျှော်နေသည်။
ရေနစ်စဉ် အအေးမိသော ဒဏ်ရာကြောင့် နမိုးနီးယား ဝင်ခဲ့သေးသည်။ ဒေါက်တာစိန်ဝင်းကြိုတင်၍ ဆေးထိုး ပေးထားသောကြောင့် အကြီးအကျယ်မခံရသော်လည်း ခုနှစ်ရက်ကျော် အိပ်ရာထဲ လဲနေခဲ့ရ၏။ သက်သာသည်မှာ သုံးရက်ကျော်လင့်ကစား ချောင်းဆိုးသည်မှာ ကောင်းကောင်းမရပ်သေး။
စောမောင်အရင် ဒေါက်တာစိန်ဝင်းက တင်းနစ်ရိုက်ရာမှ ပြန်လာသည်။
“ဘယ်နှယ်လဲ ဆရာကြီး၊ နေသာတယ်နော်...”
“ချောင်းဆိုးတာလောက်ပဲ ကျန်ပါတော့တယ် ဒေါက်တာ၊ ဩော်...ကျွန်တော်မနက်ဖြန် မန္တလေးသွားမယ်၊ သန်ဘက်ခါ ရန်ကုန်ပြန်မယ်”
“နုလန်ကောင်းကောင်းထူအောင် ဒီမှာပဲ ဆက်နားပါဦးလား ဆရာကြီး”
“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ...”
“ကျွန်တော့ ခွင့်ရက်လဲ စေ့နေပြီ၊ ပြီးတော့ ရန်ကုန်မှာက အရေးကြီးတဲ့ လူနာတွေ ရှိသေတယ်...”
ထိုစဉ် စောမောင်ပြန်လာသည်။
“ဘယ်နှယ်လဲ ကိုစောမောင်...”
“ဘယ်နှယ်မှ မလဲဘူး၊ ကျွန်တော်သာ လဲခဲ့တာ...”
“ဘာတွေပြောတာလဲဗျ...”
“ဦးဘိုးရှင်သမီးအကြီး..မာနကြီး စိတ်ထက်တယ်လို့ အရင်ကကြားဖူးရုံ ကြားဖူးတာ၊ ခုမှ...”
“ခင်ဗျားကို ဘာပြောလွှတ်လိုက်ပြန်ပြီလဲ”
“တောင်းပန်မနေနဲ့တဲ့ ၊ တောင်းပန်လဲအပိုပဲတဲ့...၊ ရှင်တို့ကို ကျွန်မတစ်သက်ခွင့်မလွှတ်ဘူးတဲ့...၊ ရှင်းပြီလား၊ မေတ္တာတွေ..၊ မေတ္တာတွေ..”
ဒေါက်တာမင်းညိုက စိတ်မကောင်းဟန် ခေါင်းယမ်းနေဆဲ စောမောင်က ဆက်ပြော၏။
“တကယ်ဗျာ..၊ အိမ်ပေါ်အတက်မခံဘူး...၊ စကားလဲ နှစ်ကြောင်းပြည့်အောင် မပြောခဲ့ရဘူး...”
“သူ့ခမျာ လောလောလတ်လတ် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေတုန်းမို့နဲ့ တူပါတယ် ကိုစောမောင်”
“အင်း...အင်း ခင်ဗျားက ဒီကနေထိုင်ခွင့်လွှတ်နေ၊ ဟိုကပြောလိုက်ပြီလေ၊ ခင်ဗျားကို တစ်သက်ခွင့်မလွှတ်ဘူးတဲ့”

“ကျွန်တော့ကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်တာလို့ မဆိုနိုင်သေးပါဘူးထင်တယ်။ ကျွန်တော်လဲ သူ့မမြင်ဘူးသေး၊ ပြီးတော့ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုတာလဲ မသိသေး၊ မဟုတ်ဘူးလားဒေါက်တာ”

ဒေါက်တာမင်းညိုက ဒေါက်တာစိန်ဝင်းအား လှမ်း၍ ရယ်မောရင်း ပြော၏။ စောမောင်ကသာ မကျေနပ်ဟန် ဆက်လေ့ရှိသည်။

“အေးပါဗျာ၊ မြင်တော့ သိတော့မှသာ ခွင့်လွှတ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်။ ခွင့်မလွှတ်ရင်တော့ ခင်ဗျားအင်မတန် ကံဆိုးတဲ့လူပဲ...”

“ခင်ဗျာ...ဘာကြောင့်...”

“ယောက်ကျားရယ်လို့ ဖြစ်လာရင် မိန်းမတစ်ယောက်က မချစ်ရင်တောင် အင်မတန်ကံဆိုးတာပဲ။ ခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင် မုန်းတယ်ဆိုရင်တော့ လူဖြစ်ကျိုးကို ရှုံးတာပဲ။ အထူးသဖြင့် လွမ်းလို ချောတဲ့မိန်းကလေးတစ်ဦးက မုန်းတဲ့ဘဝမှာ ခင်ဗျားရေနစ်ရာက ပြန်မပေါ်လာရင်မှ ကောင်းဦးမယ်”

“တယ်စာတဲ့ ဆိုပါလားဗျို့”

ဒေါက်တာနှစ်ဦးမှာ ပွဲကျရယ်မောမိကြသည်။ ဒေါက်တာမင်းညိုက အရယ်ရပ်သော် ဝမ်းနည်းဟန်နှင့်ဆိုသည်။

“ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ ကိုစောမောင် ကျွန်တော်ဟာ အင်မတန်ကံဆိုးနေပြီ။ လွမ်းခွင့်လွှတ်တဲ့အထိ ကျွန်တော်မချောနိုင်ဘူး...၊ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ နက်ဖြန် ကျွန်တော်ပြန်တော့ပမှာမို့...”

စောမောင်က ခေါင်းတညိတ်တညိတ်နှင့် “ကောင်းပါရဲ့ဗျာ၊ ကောင်းပါရဲ့၊ ဒီဇာတ်လမ်း မြန်မြန်သိမ်းတာကောင်းပါတယ်မ”ဟု မှတ်ချက်ချသည်။

“မသိမ်းချင်သေးလဲ ခင်ဗျားပဲ ဆက်ချောနေရစ်လေ”

စောမောင်က မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့လျက်... “ဒိုးဆလံ၊ တင်းဆလံ ဆရာရေ၊ ဒီဝဋ် ဒီကပဲ ကျွတ်ပရစေ” ဟုဆိုသဖြင့် ဒေါက်တာမင်းညိုမှာ ရယ်မောမိသည်။

ရယ်မိသော်လည်း သူ့စိတ်တွင်း၌ မကောင်းလှ။

စင်စစ် မိမိ၌ အပြစ်ရှိသည်ကို သိသည်။ သို့သော် ဒေါက်တာ၏ နူးညံ့သောစိတ်၌ မှီခိုရာဖခင်ဆုံးရှာရသည်။ နှမ်းပါးသည်ဆိုသော မိန်းမသားခမျာများကို ရင်ထုမနာ ဂရုဏာပွားမိသည်။ စောမောင်ပြောသည် ချောမောသည်ဆိုသော မိန်းမပျို၏ လွမ်းဆိုသည်အမည်ကပင် ဘာကြောင့်မသိ သူ့ရင်ကို လှိုင်းဖြဖြ ထစေသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ဒေါက်တာမင်းညိုနှင့် စောမောင်တို့သည် ဆေးရုံကြီးသို့သွား၍ ငွေတစ်ထောင် လှူဒါန်းခဲ့သည်။ ဆရာဝန်ကြီးက ပြုံးနေခိုက် ဒေါက်တာမင်းညိုက အလှူရှင်နာမည်ကို ဦးမောင်မောင်လွင်ဟုသာ ရေးပေးခဲ့သည်။

စောမောင်နှင့် ဒေါက်တာမင်းညိုသည် ဒေါက်တာစိန်ဝင်းတို့အား နှုတ်ဆက်ခဲ့ပြီး မြို့တွင်းပြန်၍ မော်တော်ကား ဓာတ်ဆီဖြည့်သည်။ ဓာတ်ဆီဖြည့်အပြီး စီးကရက်ဝယ်ရန် ဈေးအနီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့၌ ကားကိုခေတ္တရပ်၏။ ထိုအခိုက်တွင်ပင် စောမောင်က ဒေါက်တာမင်းညို၏ လက်မောင်းကို လှုပ်၍ အလန့်တကြားဆိုသည်။

“ဟိုမှာ..ဟိုမှာ”

“ဘာလဲဗျ..အလန့်တကြား”

“လွမ်းလေ...ခင်ဗျာ လွမ်း”

ဒေါက်တာ၏ရင်မှာ ခုန်သွားသည်။

လမ်းတစ်ဖက် မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ ကုန်စုံဆိုင်ရှေ့၌ လွမ်းကိုမြင်ရသည်။ မြင်ရပြန်တော့လည်း စောမောင်ချီးမွမ်းခဲ့သည်မှာ မလွန်ဟု ဒေါက်တာနားလည်မိသည်။ ရေညိုရောင် ထဘီ၊ အစိမ်းရင့် အင်္ကျီအဖြူ လက်စကနှင့် လွမ်းမှာအထူးမပြုပြင်ထားသော်လည်း တောင်တင်းဆိုပြေ ကိုယ်ဟန်နေနှင့် ဣန္ဒြေပြည့်ပြည့် ကျက်သရေရှိလှသည်။ ဘေးတိုက်ဖြစ်နေသဖြင့် နက်မှောင်သော တစ်ပတ်လျှိုဆံထုံး၊ ပေါ်ထင်သောနှာတံနှင့် ဖြူဝင်းကြည်လင်သော မျက်နှာ တစ်ခြမ်းကိုသာ လှမ်းမြင်ရ၏။ ဈေးခြင်းမပါ၍ ဈေးဝယ်လာဟန်တော့ မတူ။ ကြည့်နေဆဲတွင် လွမ်းသည် အဖျော်ရည်ပုလင်းများ ရောင်းသောဆိုင်တစ်ခုအတွင်းသို့ ဝင်သွား၏။

ငြိမ်နေရာမှ ဒေါက်တာမင်းညိုသည် လှုပ်ရှားလာ၏။ သူသည် အိတ်တွင်းမှ ချက်စာအုပ်ကိုထုတ်ကာ ငွေနှစ်ထောင်ရေး၊ လက်မှတ်ထိုးပြီး စောမောင်ကိုပေးသည်။

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“လွမ်းကို တောင်းပန်ပြီးတော့ ပေးပေးပါ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်ဗျာ”

“နောက်ဆုံးအဖြစ်နဲ့သာ ကြိုးစားကြည့်စမ်းပါ ကိုစောမောင်”

“ငွေပေးတာဟာ သူ့ကို စော်ကားရာ မရောက်ဘူးလား”

“ကျွန်တော် စေတနာနဲ့ ပေးတာပဲဗျာ၊ ပြီးတော့ မယူရင်လဲ သူ့စိတ်ဓါတ်ကို ကျွန်တော် စမ်းသပ်သိရှိရတာပေါ့။”

“သူ့စိတ်ကို ခင်ဗျားက ဘာလို့သိချင်တာလဲ”

“သူ့စိတ်ကို ကျွန်တော်သိဖို့ အထူးလိုပြီ ထင်တယ်”

“ခင်ဗျာ..”

“ပြီးတော့...သူ့စိတ်ကိုသိရရင် ကျွန်တော်ဒီနေ့ စစ်ကိုင်းကမပြန်တော့ဘူး”

ဤအကြိမ်တွင်မူ စောမောင်နှုတ်မှ မည်သည့်အာမေဇွိတ်မှ ပေါ်မလာတော့၊ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ဒေါက်တာမင်းညိုအား ခေတ္တစိုက်ကြည့်နေသည်။ နောက်...ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ ချက်လက်မှတ်ကိုယူ၍ ထွက်သွားသည်။

ဒေါက်တာမင်းညိုက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင်းဝင်ပြီး စီးကရက်သံဘူးဝယ်၍ ဖောက်ကာသောက်ရင်း စောင့်နေသည်။ မကြာမှီ မျက်စိမျက်နှာပျက်၍ စောမောင်သုတ်သုတ်ပြန်ရောက်လာ၏။ ဒေါက်တာက အသာပြုံးမိသည်။ သူ့ခန့်မှန်းသည် အတိုင်းပါတကား။

စောမောင်လက်တွင်းမှ ချက်လက်မှတ်မှာ ထက်ပိုင်းစုတ်ပြတ်နေ၏။ ဘာမျှမေးရန်မလိုတော့။

ဒေါက်တာက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ လွမ်းကြည့်သည်။ အဖျော်ဂျည်တစ်ပုလင်းပိုက်ထွက်လာသော လွမ်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိကြ၏။ လွမ်းသည် စောမောင်နှင့် ယှဉ်ရပ်နေသော ဒေါက်တာမင်းညိုကို ကောင်းကောင်း သတိပြုမိသွားသည်။ လွမ်းကမျက်နှာလွဲကာ သွက်သွက်ထွက်သွားရာ၊ ဒေါက်တာမင်းညိုသည် ခြေလှမ်းကျကြီးများနှင့် ဆိုင်တွင်းမှ ထွက်လိုက်သွား၏။ မလွမ်းမကမ်းသို့ ရောက်နေသော လွမ်းမှာ တစ်ချက်ပြန်အကြည့်၌ လိုက်လာသော ဒေါက်တာမင်းညိုအား တွေ့သဖြင့် ခြေလှမ်းကို ပိုမိုမြန်စေကာ လမ်းကိုကန့်လန့်ဖြတ်ကျော်ကူးလိုက်၏။

ထိုအခိုက်တွင် အခြေအနေမှာ ရှုပ်ထွေးသွား၏။ လူသည်ချိန်လမ်းလေးခွဆုံသော နေရာဖြစ်သဖြင့် အနောက်ဘက်မှ ရုတ်တရက် ကွေဝင်လာသော မြင်းလှည်းနှင့် တိုက်မိမလိုဖြစ်ပြီး လန့်၍ရှောင်လိုက်သောလွမ်းမှာ တောင်ဘက်မှ အရှိန်ပြင်းပြင်း မောင်းလာသော ဇေယျာမန်း ခရီးသည်တင်ကားနှင့် ပွတ်တိုက်မိကာ ပတ်ချာလည်လျက် လမ်းဘေး သစ်သားငုတ်တိုင် ကြီးတစ်ခုပေါ်သို့ မျက်နှာဖြင့် တည်တည်မှောက်ကျ သွားသည်။

ကားဘရိတ်အုပ်သံ၊ လူတို့ထိတ်လန့်အော်ဟစ်သံများကြားမှ ဒေါက်တာမင်းညိုသည် လွမ်းလဲကျသွားရာဆီ ပြေးရောက်လာသည်။

မျက်နှာ၌ သွေးတို့လွှမ်းလျက် လွမ်းမှာမူ သတိမေ့မြောနေပေပြီတကား။

ဒေါက်တာစိန်ဝင်းနှင့် ဒေါက်တာမင်းညိုမှာ ပြန်လည် တွေ့ကြရပေပြီ၊ ဤအကြိမ်၌ ဒေါက်တာမင်းညိုမှာ ရေနစ်စဉ် ဝေဒနာခံရတုန်းကထက် မျက်နှာညိုချုံးနေသည်။

“ဘယ်နှယ်နေလဲ ဒေါက်တာ”

“ကိုယ်မှာတော့....ပွန်းတာပဲ တာလောက်ပဲ၊ နဖူးမှာတော့ဆောင်မိတဲ့ ဒဏ်ရာရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် သိပ်ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“သတိတော့ ရပါပြီနော်”

“သတိတော့ ရပါပြီ၊ စောစောကတော့ အိပ်ပျော်နေတယ်၊ လာလေဆရာကြီး”

ဒေါက်တာစိန်ဝင်းက အလိုက်သိစွာ ခေါ်သဖြင့် ဆရာဝန်ကြီး ဖြစ်သော်လည်း ဆေးရုံစည်းကမ်းကို ရိုသေ၍ ဟန်ဆောင်နေရသူ ဒေါက်တာမင်းညိုမှာ ဝမ်းသာအားရလိုက်ခဲ့သည်။

ထိုအချိန်၌ ဆရာမလေးတစ်ဦးက လွမ်းကိုထူ၍ ထိုင်ပေးနေကြသည်။ အနီးရောက်လာသော ဒေါက်တာမင်းညိုသည် ဒေါက်တာစိန်ဝင်းပြောခဲ့သည့်အတိုင်း လွမ်း၏မျက်နှာ၌ ဘာမျှဒဏ်ရာကြီးကြီး မမြင်ရ၊ အရေပြားစုတ်၍ သွေးစသွေးနုများနှင့် နဖူးရောင်နေသည်ကိုသာ တွေ့ရ၏။

သို့သော်...

လွမ်း၏ ပွင့်နေသော မျက်လုံးများက မျက်တောင်မခတ် ကြောင်နေသည်။ လွမ်း၏လက်ကလေးများက တုန်ယင်စွာ စမ်းသပ်၍ ဆရာမ၏ ပခုံးများကို ကိုင်သည်။

ဒေါက်တာမင်းညိုမှာ ရင်မှာ နှလုံးအခုန် ရပ်သွားသည်ထင်၏။ လူနာမှာလည်း ကျောက်ရုပ်ပမာ ငြိမ်ကျသွားသည်။ ထိုစဉ် လွမ်း၏ အသံလေးကို ကြားရ၏။

“ကျွန်မဘယ်ကိုရောက်နေတာလဲဟင်”

“ဆေးရုံကြီးမှာလေ၊ ဘာမှအားမငယ်နဲ့၊ ဆရာမစကားပြောနေတယ်”

“ဆရာမ အနားမှာ တခြားဘယ်သူရှိလဲဟင်၊ လွမ်းဘာမှ မမြင်ရဘူး၊ အို...လွမ်းမျက်လုံးတွေ ဘာဖြစ်သွားပြီလဲ”
အဆိုးဆုံးမှာ မျှော်လင့်ထားသည်ထက် ပိုလွန်ခဲ့လေပြီတကား။

“ဒေါက်တာမင်းညိုသည် ဒေါက်တာစိန်ဝင်းကို ပခုံးမှဆွဲကာ လူရှင်းရာ တစ်နေရာသို့ ဆွဲခေါ်ခဲ့သည်”

“မမျှော်လင့်တာတွေတော့ လျှောက်ဖြစ်ကုန်ပြီ ဒေါက်တာ”

“ခင်ဗျာ..”

“လွမ်းမျက်လုံး ကွယ်သွားပြီ”

“ဗျာ”

“လွမ်းမျက်လုံးကွယ်သွားပြီ”

“သေချာလား ဆရာ”

“ကျွန်တော်ဟာ မျက်လုံးရောဂါသည်တွေနဲ့ ထာဝစဉ် ဆက်ဆံနေရသူပါ၊ သေချာပါတယ်၊ ခင်ဗျားဝတ္တရား အတိုင်းစမ်းသပ်စစ်ဆေးချင်လဲ စစ်ဆေးဦးပေါ့”

“ဝတ္တရားအတိုင်းတော့ စမ်းသပ်ပါ့မယ်၊ ဒါပေမယ့် ဆရာကြီးရဲ့ စကားကို ကျွန်တော်ယုံပါတယ်၊ ဘယ်လို ဖြစ်သွားတာလဲ Redinal Detachment လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဆောင့်မိတဲ့အဟုန်ကြောင့်၊ မျက်လုံးသူငယ်အိမ်အတွင်းမှာ ချွတ်ယွင်းသွားတာပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“ဒီအတိုင်းဆို ဒီမှာ ကျွန်တော်တို့ မကုနိုင်ဘူး၊ ဘယ်နှယ်လုပ်ကြမလဲ”

“ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတော့ ခရိုင်ဆရာဝန်ကြီးရယ်၊ သက်ဆိုင်ရာ ရဲဖက်ရယ်၊ လူနာရှင်တွေရယ်၊ အဲတာတွေနဲ့ တိုင်ပင်ပြီးမှ ကျွန်တော်ပြောနိုင်မယ်..၊ ဒါပေမယ့် အခုဆရာအကူအညီတစ်ခု လူနာရဲ့အကျိုးအတွက် ကျွန်တော်တောင်းခံလိုတယ်....”

“ဆိုပါ ဆရာကြီး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်နေ့မှာဒီလူနာကို ကျွန်တော်ပဲ ကုရမှာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် အခု ကျွန်တော်ဟာ ဒေါက်တာမင်းညိုဆိုတာ လူနာမသိစေချင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာကြီး”

“လူနာမှာ Trauma ဝင်ချင်ဝင်နေလိမ့်မယ်”

ဆရာဝန်လေးက ခေတ္တတွေ့၍ ငြိမ်စဉ်းစားသည်။

“ကောင်းပါပြီ ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော်သဘောပေါက်ပြီ...”

“ကောင်းပြီ၊ ကျွန်တော်လူနာကို စကားပြောချင်တယ်၊ ကျွန်တော့်နာမည် မောင်မောင်လွင်နော် ဒေါက်တာ”

သူတို့နှစ်ဦးသည် လွမ်း၏ခုတင်ဘေးသို့ ပြန်လျှောက်သွားကြသည်၊ လွမ်းသည်ဆရာမလေးရင်ခွင်၌ မျက်နှာအပ်ကာတရှုံ့၍ ငိုနေသည်။

ဒေါက်တာစိန်ဝင်းက “လွမ်း..ဒေါက်တာစကားပြောနေတယ်၊ လွမ်းကိုဆေးရုံလိုက်ပို့ပေးတဲ့ ဦးမောင်မောင်လွင်က စကားပြောမလို့တဲ့” ဟုဆို၏။

လွမ်းသည် ရုတ်တရက် မာန်ပါပါနှင့် လှည့်ကြည့်သည်။

“ဒေါက်တာ၊ ဒီလူကို ကျွန်မစကားမပြောချင်ဘူး”

ဒေါက်တာမင်းညိုသည် ရှေ့သို့တိုး၍ အေးချမ်းစွာ တောင်းပန်သည်။

“လွမ်းရယ်... နောက်မှ လွမ်းပေးချင်တဲ့ အပြစ်ကိုပေးပါ၊ ကျွန်တော်လက်ခံပါ့မယ်၊ ဒါပေမယ့် အခု ကျွန်တော်ရှင်းပြပါရစေ”

“ရှင်ဘာမှ...ကျွန်မကို ရှင်းပြမနေနဲ့”

“လွမ်းနားမထောင်ချင်ပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ ပြောရလိမ့်မယ်၊ လွမ်းဘာမှ အားမငယ်ပါနဲ့၊ လွမ်းမျက်လုံး ပြန်မြင်တဲ့အထိ ကျွန်တော်တာဝန်ယူ ကူညီပြီး ကုသပေးပါ့မယ်”

လွမ်း၏အသံသည် ရှိုက်ဖိုပေါက်ကွဲမှုနှင့် ရောယှက်ပေါ်လာသည်။

“တော်ပါတော့ ကျေးဇူးရှင်ကြီးရယ်၊ ရှင်ပေါ်လာကတဲက ကျွန်မတို့မှာ ဂြိုဟ်ဆိုးအမျိုးမျိုးဝင်တာပဲ၊ ရှင်ကူညီချင်ရင် ကျွန်မအိမ်သားတွေကိုသာ သွားခေါ်ပေးပါ၊ ပြီးတော့...ရှင်ပြန်မလာပါနဲ့တော့၊ ရှင်အသံလည်း မကြားပါရစေနဲ့တော့၊ ဒေါက်တာ ဒီလူထွက်သွားစမ်းပါစေ၊ လွမ်းကိုသနားရင် ဒီလူကို မြန်မြန်ထွက်သွားစမ်းပါစေ”

လွမ်းသည် ခေါင်းအုံးပေါ်၌ မျက်နှာအပ်ကာ ငိုကြွေးသည်။ ဒေါက်တာမင်းညိုက ဒေါက်တာစိန်ဝင်းအား စေ့စေ့အဓိပ္ပါယ် ပါပါကြည့်သည်။ ဒေါက်တာစိန်ဝင်းက နားလည်ဟန်ခေါင်းညိတ်သည်။

ဒေါက်တာမင်းညိုသည် လွမ်းကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်၍ လေးပင်စွာ ထွက်ခွာလာခဲ့၏။

လွမ်းတို့အိမ်ကိုမူ စောမောင်အား လိုက်ပြခိုင်းရသည်။ မျက်နှာပူသည်ဟု စောမောင်က အိမ်ပေါ်သို့ တက်မလိုက်။

ဒေါက်တာမင်းညိုသည် အိမ်ခန်းဝ၌ ရပ်လိုက်၏။

“ဪ...လယ်လယ်ရယ်၊ ဝမ်းသာတယ်တော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ဖြစ်လာတာကို ပြောတာပါ၊ ဦးလေးဆုံးတာဟာ ဝမ်းနည်းစရာဖြစ်ပေမယ့် လယ်နဲ့မောင် မြန်မြန်နီးရတာကတော့ အဆိုးထဲက အကောင်းပဲလို့ ယူဆရမှာပေါ့”

“ဟင်း...သူဒါပဲတတ်တယ်”

ဤအသံများက ဒေါက်တာမင်းညိုကို ဆီးကြိုသည်။

ဒေါက်တာမင်းညိုသည် ခြေသံနှင့် ချောင်းဟန်သံပေးရသည်။ ထိုအခါကျမှ ခ ဘယ်သူလဲ...ဝင်ခဲ့လေစ ဟုနေစိုးအသံ ပေါ်လာသည်။

ဒေါက်တာမင်းညိုအား မြင်ရသောအခါ နေစိုးနှင့် လယ်လယ်တို့မှာ စုံစမ်းဟန် မော့ကြည့်ကြသည်။ ဤလူကို သူတို့မသိ။ ဒေါက်တာမင်းညိုကသာ တည်ကြည်ချိုသာစွာ မိတ်ဆက်သည်။

“ကျွန်တော့နာမည် ဒေါက်တာမင်းညိုပါ၊ ဟိုတစ်နေ့က ရေနစ်တာ ကျွန်တော်ပါပဲ”

နေစိုးနှင့် လယ်လယ်မှာ အံ့အားသင့်နေသွားကြပြီး နေစိုးက...

“ဪ...ဪ...ထိုင်ပါခင်ဗျာ၊ ထိုင်ပါ” ဟုဆိုသည်။

“ဖြစ်ခဲ့တာဟာ ကျွန်တော်ကြားသိရသမျှ စိတ်မကောင်းစရာပါပဲဗျာ၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လာတောင်းပန်ချင်ပေမယ့် အိပ်ရာထဲ လဲနေလို့ပါ”

“ဪ...ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ၊ ဖြစ်ရပုံကို ကျွန်တော်နဲ့ ဟောဒီက လယ်လယ်ကတော့ နားလည်ပြီး သဘောပေါက်ပါတယ်၊ခက်တာက မမလွမ်းခင်ဗျ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ လယ်လယ်တို့ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်မတင်ပါဘူး၊ အဲဒီတုန်းက ဒေါက်တာ...ဒေါက်တာနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့နာမည် ဒေါက်တာမင်းညိုပါ၊ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးက မျက်စိအထူးကု ဆရာဝန်ပါ”

လယ်လယ်သည် ဒေါက်တာမင်းညိုအား လေးစားစွာ တစ်ချက်ကြည့်၍ ဆက်ပြော၏။

“အဲဒီတုန်းက ဒေါက်တာတောင်မှ သတိလစ်ပြီး သေမလား ရှင်မလား ဖြစ်နေတာမဟုတ်လား၊ လယ်လယ်တို့ နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မမလွမ်းကတော့ တစ်မျိုးကြီး ဒေါက်တာရဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အခုလဲ လွမ်းအကြောင်း ခင်ဗျားတို့ကို ကျွန်တော်လာသတင်းပေးတာပါ”

နေစိုးနှင့်လယ်လယ်က နားမလည်ဟန် သူ့အားကြည့်နေကြသည်။

“ကျွန်တော် ဒီနေ့မနက် သူ့ကိုတွေ့တယ်”

“ဘယ်မှာလဲ ဒေါက်တာ၊ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးမှာလား၊ မနက်တည်းက အဲဒီကို ထွက်သွားတာ”

“မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ ဈေးထောင်မှာပါ၊ လွမ်းကိုတွေ့တော့ ကျွန်တော်တောင်းပန်မလို့ ကြိုးစားတာ၊ လက်မခံဘဲ ရှောင်ထွက်ပြေးတယ်၊အဲဒါ...”

ဒေါက်တာမင်းညိုမှာ ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးလေသည်။ ပြောရမည့်စကားကိုလည်းရုတ်တရက် မထွက်။

“အဲတာ လျှောက်ပြေးရင်း မတော်တဆ ကားတိုက်ခံရတယ်”

“ခင်ဗျာ” “ရှင်”

ဒေါက်တာမင်းညိုက လက်နှစ်ဖက်ကာ၍ ဆက်ရှင်းပြသည်။

“ကျွန်တော် ရှင်းပြပါရစေဦး၊ အခုလွမ်းဟာ ဆေးရုံကြီးမှာပါ၊ ဘာမှတော့ ဒဏ်ရာကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မရပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်...ခေါင်းမှာဆောင်မိတဲ့ဒဏ်ရာကြောင့် မျက်လုံးတော့ ခဏကွယ်သွားတယ်”

နေစိုး၏ပါးစပ်သည် ဟသွား၏။ လယ်လယ်ကမူ မျက်လုံးအကြောင်သားနှင့် ဒေါက်တာမင်းညိုအား ပြူးကြည့်နေသည်။ ခဏမှပင် နေစိုး၏ရင်ခွင်တွင် မျက်နှာအပ်၍ ကလေးသဖွယ် ငိုကြွေးနေသည်ကို ဒေါက်တာမင်းညိုသည် စိတ်ထိခိုက်ခြင်းကြီးစွာနှင့် မြင်နေရ၏။ နေစိုးကသာ ဝင်ထောက်သည်။

“တိတ်ပါလယ်ရယ်၊ ဆရာပြောတာနားထောင်ပါဦး၊ ကဲ...ဒေါက်တာ ဆက်ပြောပါဦး”

“မျက်လုံးကွယ်တယ်ဆိုတော့ ကာယကံရှင်တွေဟာ စိတ်ပူကြမှာ ဖြစ်ပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ ဆရာဝန်တွေအတွက်တော့ သိပ်စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး၊ ဒီဝေဒနာဟာ ကုသလို့ရပါတယ်”

ဒေါက်တာမင်းညို၏စကားကြောင့် ငိုနေရာမှ လယ်လယ်သည် မော့ကြည့်သည်။

“တကယ်လား ဒေါက်တာ”

“တကယ်ပါပဲ၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် တာဝန်ခံပြီး ကုသပေးပါ့မယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ရှိတယ်”

“ဘာပါလဲခင်ဗျာ”

“လွမ်းဟာ ကျွန်တော့ကို မောင်မောင်လွင်အဖြစ်ပဲ သိတယ်၊ မျက်စိအထူးကုဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာမင်းညိုအဖြစ် မသိသေးဘူး။ သိလို့လဲမဖြစ်ဘူး၊ ဘာကြောင့်ဆိုတာ နောက်တော့ ကျွန်တော်ရှင်းပြမယ်၊ အကျဉ်းအားဖြင့်တော့ ပုဂ္ဂိုလ်ခင်မှ တရားမင်တယ်ဆိုတဲ့ စကားကို သတိပြုစေလိုတယ်၊ ဒီတော့ ကျွန်တော့ကိုယ့်ရင် ခင်ဗျားတို့ကူညီပါ။ လွမ်းအကျိုးအတွက် ကျွန်တော်တောင်းပန်နေတာပါ”

“ပြောပါဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဘာကူညီရမလဲ”

“လွမ်းဝေဒနာကို ရန်ကုန်ခေါ်ပြီး ကုမုပဲဖြစ်မယ်၊ ဒီတော့ ကျွန်တော့အကြံက...” ဟု အစချီကာ ဒေါက်တာမင်းညိုက သူ့အစီအစဉ်ကို စိတ်ရှည်စွာ ရေလည်အောင် အချိန်အတန်ကြာ ရှင်းပြသည်

စကားအဆုံး၌ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် နားထောင်နေသော နေစိုးက ပြောသည်။

“ဒေါက်တာအကြံ သိပ်ကောင်းပါတယ်၊ တခြားနည်းလမ်းလဲ ကျွန်တော်တို့ စဉ်းစားလို့မရဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒေါက်တာအပေါ် ကျွန်တော်တို့ ဒုက္ခပေးရာများ ရောက်နေမလား”

“ဟာ...မရောက်ပါဘူး၊ ဒီလိုမှ ကျွန်တော်မဆောင်ရွက်ရရင် သေအထိ ကျွန်တော်စိတ်ချမ်းသာတော့မှာ မဟုတ်ဘူး” ဤအခိုက်တွင် လယ်လယ်က စဉ်းစဉ်းစားစားနှင့် ဝင်ပြောသည်။

“တော်တော်ကြာ မမလွမ်းက လူမမြင်ပေမယ့် ဒေါက်တာအသံကို မှတ်မိနေရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော်က အခုချောင်းဆိုးပြီး အသံဝင်နေတော့ ပင်ကိုအသံ မရှိပါဘူး၊ ဒီအသံကိုပဲ လွမ်းကြားဖူးတယ်၊ ဒီဆေးရုံကြီးမှာ လွမ်းနောက်ထပ် ဆယ်ရက်လောက်တော့ နေရဦးမယ်။ လွမ်း ရန်ကုန်ရောက်တဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်တော်လဲ ပင်ကိုအသံ ပြန်ရလောက်ပါပြီ”

သို့ဖြစ် ဒေါက်တာမင်းညိုမှာ ဤအချက်တွင်မူ ကြိုတိုင်းပြည်၍ စိတ်ပေါ့ပါးကြည်လင်စွာနှင့် ပြန်လာခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် ဆေးရုံစက်ခန်းဝယ် တလောကလုံး အမှောင်လွမ်းနေသော လွမ်းအတွက်မူ အဘယ်မှာလျှင် စိတ်ချမ်းသာမှု ရရှိပေရှာလိမ့်မည်နည်း။

(၃)

နောက်...ဆယ်ရက်ခန့်ကြာသော်...တစ်နေ့ညနေစောင်း၌ ဒေါက်တာမင်းညို M B B S., (Rgn), M D.,(New York) ဟု ဆိုင်းဘုတ်တပ်ထားရာ ရန်ကုန်မြို့၊ ရွှေတောင်ကြားလမ်းရှိ အိမ်တစ်ခု၏ ခြံဝင်းအတွင်းသို့ အငှားဂျစ်ကားတစ်စီးသည် ဝင်ရောက်လာ၏။

ဂျစ်ကားစီမှ ဟွန်းသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် ဒေါက်တာမင်းညိုသည် အိမ်ဖော်ယောက်ကျားတစ်ဦးနှင့်အတူ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဟာ..ကိုနေစိုးတို့ပါလား၊ ဘယ်နှယ် ရထားနောက်ကျလှပါလား...”

“နောက်ကျတာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ အထူးမီးရထားနဲ့ လိုက်လာလို့ပါ၊ လူကျပ်လို့ ရိုးရိုးရထားတွေမှာ နေရာမရဘူး၊ ဒါထက် စာရတယ်နော် ကိုမင်းညို...”

“စာကော သံကြိုးကော ရပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့များ နေနိုင်တယ်၊ ကိစ္စရှိမှပဲ ပေါ်လာတော့တယ်”

“ဒါကတော့ ဆရာဝန်ဆီ ကိစ္စရှိမှပဲ လာရမှာပေါ့ဗျ၊ အဲဒီကိစ္စဆိုတာတောင် တားမရလို့...”

ဒေါက်တာမင်းညိုနှင့် နေစိုးက ဇာတ်တိုက်ထားသည်။အတိုင်း ပီပီရီရီ သဘာဝကျကျ အပြန်အလှန် နှုတ်ဆက်နေကြရာ လယ်လယ်သည် အသံမထွက်မီရန် ပါးစပ်ကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့် ပိတ်ဆို့ကျိတ်ရယ်နေသဖြင့် ဒေါက်တာမင်းညိုက လက်ညှိုးထောင်ပြ သတိပေးရ၏။

“ကဲလေ...ဆင်းကြ၊ ဦးဖိုးထူး အခန်းတွေ အဆင်သင့်ပြင်ပြီးပလား”

“အားလုံး အဆင်သင့်ပါ ဆရာကြီး”

“ကဲ...ကိုနေစိုးတို့ဝင်ကြ၊ ပစ္စည်းတွေ ဦးဖိုးထူးကြည့်နေရာချပါလိမ့်မယ်”

လွမ်းကို အသက်လေးဆယ်အရွယ် အဒေါ်ကြီးတစ်ဦးက တွဲခေါ်ချလာသည်။နောက်ပါးမှ အရယ်မပျောက်ချင်သေးပဲ လိုက်ပါလာသူလယ်လယ်ကို နေစိုးက ထိပ်ခေါက်သည်။

ဧည့်ခန်းတွင် ထိုင်မိကြ၍ မကြာမီပင် ဒေါက်တာမင်းညိုက “ကဲ...ကိုနေစိုးမိတ်ဖွဲ့ပေးဦးလေ...” ဟုဆိုသဖြင့် လယ်လယ်မှာ ကျိတ်ရယ်ပြန်ရာ ခပ်တည်တည်စကားစမည်ပြုသော နေစိုးပါ ဟန်ပျက်၍ လယ်လယ်ထိပ်ကို ပုသွားအောင် လက်ဝါးနှင့် ပုတ်နှိပ်လိုက်ရသည်။ မျက်စိမမြင်ရှာသူ လွမ်းခမျာသာ ဤသည်တို့ကိုမသိ၊ လွမ်း၏ အမူအရာ၌ ရှက်ရွံ့ အားနာမှု ပေါ်နေသည်။

ဣန္ဒြေဆည်မိကာမှ နေစိုးက လည်ချောင်းရှင်း၍ မှင်သေသေနှင့် စကားစဆိုသည်။

ဓမ္မဟောဒါက လယ်လယ်...ကျွန်တော့ရဲ့ သုံးရက်မြောက် ပူပူနွေးနွေး ဇနီးအသစ်စက်စက်၊ ဒေါ်ကြင်ကတော့ လယ်လယ်တို့ရဲ့ ငယ်စဉ်ကတည်းက စောင့်ရှောက်လာတဲ့ အိမ်နီးချင်း ဆွေမကင်း မျိုးမကင်းပေါ့...ကျွန်တော့မရီး မမလွမ်းကတော့ ခင်ဗျားကုရမယ်၊ ဝေဒနာရှင်လေ...ကိုမင်းညိုဓ

ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေအရ ရယ်ချင်ဖွယ် ဖြစ်နေသော်လည်း လွမ်းအားကြည့်မိသူ ဒေါက်တာရင်မှာ ဆိုနှင့်သွားမိသည်။

တစ်ခါတုန်းကလိုပင် လွမ်းသည် ရှည်လျားနက်မှောင်သော ဆံပင်တို့ကို တစ်ပတ်လျှိုထုံးထားသည်။ တစ်ခါတုန်းကလိုပင် ရေညှိရောင် ဇင်းမယ်လုံချည်၊ ရွာဘီယာဝိုင်သား အကျီဖြူနှင့် ဖြစ်၏။ သွယ်ရှင်းဝင်းဝါသော လည်တိုင်မှ သေးမျှင်သည် ရွှေဆွဲကြိုး ရိုးရိုး၊ ကျောက်စိမ်းကြယ်သီးတို့ဖြင့် ပေါင်းစပ်သော လွမ်း၏ တည်ငြိမ်သော အလှမှာ အမြင်လည်း အေးချမ်းနေ၏။ သို့သော် ဤအလှရှင်မှာ တစ်ခါတုန်းကနှင့်မူ မတူတော့လေပြီတကား။

အနီးကပ်ဖြစ်သဖြင့် လွမ်း၏ပါးပြင်မှ အကြောစိမ်းကလေးများကိုပင် မြင်နေရသော ဒေါက်တာမင်းညိုသည် ဤချောမောသော မိန်းမပျိုနှင့် မိမိအပေါ်မှာ မညာမတာ ကျရောက်လာရကသော ကံဆိုးကြမ္မာကိုသာ ရင်ထုမနာ အပြစ်တင်မိသည်။ ထိုခဏ၌ပင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မပေါ်ဘူးသေးသော သံယောဇဉ်ကြိုးတစ်ခင်သည် ရင်နှလုံးကို ယူကျုံးနှောင်ရစ်ရန်အတွက် မိမိ၏ စိတ်သဏ္ဌန်၌ ပေါ်သစ်ခဲ့ပြီ ဖြစ်ကြောင်း ဒေါက်တာသည် သတိပြုမိ၏။

ထို့ကြောင့် စကားပြောသော အခါ၌ ဒေါက်တာ၏အသံမှာ နူးညံ့သမျှ အနည်းငယ်လည်း တုန်ယင်နေသည်။

“ကိုနေစိုးဆီကစာကြောင် လွမ်းရဲ့ကြည့်မျှ သိရလို့ ကျွန်တော်စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိပါတယ်၊ တစ်ခါ လွမ်းကို ကျွန်တော်ကုပေးရမှာမို့ ဝမ်းသာမိပြန်တယ်၊ လွမ်းဘာမှ အားမငယ်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော့်ကို ဆရာဝန်တစ်ယောက်အဖြစ်အပြင် မောင်ရင်းအစ်ကိုရင်းလို မှတ်ယူပါ”

လွမ်းသည် စကားမူမပြန်၊ မမြင်ရသော မျက်လုံးများကို အသံလာရာ ဒေါက်တာမင်းညိုဆီပို့ရင်း အေးချမ်းသောအပြုံးနှင့် ခေါင်းလေးမသိမသာညွတ်လျက် ဒေါက်တာစကားကို လက်ခံကြောင်း အထိမ်းအမှတ် ပြုသည်။

ဒေါက်တာကသာ ယုတ္တိရှိအောင် ဆက်ရှင်းပြသည်။

“ကိုနေစိုးရဲ့ အမဆိုတော့ ကျွန်တော်အပေါ် အထူးအားနာစရာမလိုဘူး၊ ကောလိပ်မှာ ကိုနေစိုးရောက်လာတော့ ကျွန်တော်က ဘောလုံးအသင်း ကက်ပတိန်၊ သူက လက်ရွေးစင် ရှေ့တန်းအလယ်လူ၊ နောက် ကျွန်တော်ဘွဲ့ရသွားတော့ ကိုနေစိုးက ကက်ပတိန်ဆက်လုပ်ကျန်ရစ်တယ်၊ ကစားဖော်ကစားဖက် ရဲဘော်ရဲဘက်ချင်းမို့ အထူးရင်းနှီးပါတယ်၊ ဒီအိမ်မှာလဲ ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်ရေ တကာယ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပါ၊ ကိုယ့်အိမ်မှာလိုပဲ စိတ်တိုင်းကျနေကြပါ...”

ဤတွင် လွမ်း၏ နှုတ်ခမ်းလေးများ လှုပ်ရှားလာသည်။

“လွမ်း မမြင်ရသေးပေမယ့် ဆရာရဲ့ စေတနာ စကားကြောင့် လွမ်းအားတက်မိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် လွမ်းတစ်ခု မေးပါရစေ”

“မေးပါ လွမ်း”

“လွမ်းမျက်လုံး ပြန်မြင်ဖို့ မျှော်လင့်ချက် ရှိသေးရဲ့လား”

ဒေါက်တာရင်မှာ ဆိုသွားပြန်သည်။

“မျှော်လင့်ချက်ကို မဟုတ်ပါဘူး လွမ်းရယ်၊ မြင်ကို မြင်နိုင်ပါတယ်။ လွမ်းရဲ့ ဝေဒနာက ကုသလို့ရတဲ့ ဝေဒနာမျိုးပါ၊ ကျွန်တော်ဒါမျိုး အများကြီး အောင်အောင်မြင်မြင် ကုသဖူးပါတယ်”

လွမ်းသည် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်သည်ဟန် ပြန်ငြိမ်ငြိမ်လေး နေသည်။ ထိုအခါ ဒေါက်တာမင်းညိုက အခန်းတွင်းသို့ အဆင်သင့် ရောက်လာသော ဦးဖိုးထူးအား လွမ်းပြောသည်။

“ကဲ...ဦးဖိုးထူး ဧည့်သည်တွေကို အခန်းတွေဘာတွေ လိုက်ပြနေ ဂျာချပေးပါ၊ ဧည့်သည်တွေကလဲ ခရီးပန်းလာကြမယ်။ ရေမိုးချိုး နားနေပြီး ညစာထမင်းစားပွဲမှာ ပြန်ဆုံကြတာပေါ့။”

နေစိုးက အလုံးကြီးကျဟန် ပင့်သက်မှတ်ထုတ်ပြသည်။

မှန်သည်၊ ဟန်ဆောင်မှု ပထမအဆင့်မှာမူ ကောင်းစွာအောင်မြင်ခဲ့ပေပြီ။

လူနာမျက်လုံး ခွဲစိတ်ရေးဆိုသည်မှာ မည်မျှပင် ကျွမ်းကျင်သော ဆရာဝန်တစ်ဦးအတွက်ပင် ဖြစ်လင့်ကစား ကြီးမားသော တာဝန်မည်ပေသည်။ တာဝန်ကြီးမားသည်နှင့်အမျှ အသေးစိတ် ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုများ အထူးလိုအပ်ပေသည်။

ခွဲစိတ်ကုသရေး အောင်မြင်မှုအတွက် ဆရာဝန်၏ အရည်အချင်းပြည့် ကျွမ်းကျင်မှု၊ ကိရိယာ တန်ဆာပလာ၏ စုံလင်မှုတို့အပြင် လူနာ၏ အထွေထွေ ခန္ဓာကိုယ်ကျမ်းမာရေး အခြေအနေ၊ ရွှင်လန်းတက်ကြွယုံကြည်မှုနှင့် ပြည့်ဝသော စိတ်ဓါတ်၊ ဤအချက်နှစ်ရပ်ကလည်း ပြည့်စုံရမည်။

ဒေါက်တာမင်းညိုသည် ဤရက်များအတွင်း လွမ်းကိုအားပြည့်စွမ်းသန်စေရန် စနစ်တကျ အနားယူစေသည်။ လွမ်းမှာ အထူးနားနေမှု လိုအပ်နေ၏။ ခန္ဓာကိုယ် နားနေမှုထက် ဆက်တိုက်ရင်ဆိုင်နေခဲ့ရသော ထိတ်လန့်တုန်လှုပ် ကြေကွဲဝမ်းနည်းဖွယ်ရာ ပေါင်းစုံသည် (Emotional Episode) ခေါ် ပြင်းထန်ချောက်ချားသော အတွေ့အကြုံတို့၏ စိတ္တဇ ဒဏ်ချက်မှ သက်သာလွတ်မြောက်မှုကို ပိုမိုလိုအပ်နေ၏။

အထူးသဖြင့် လူနာနှင့် ကုသသူတို့နှစ်ဦးကြား မရှိလျှင် မဖြစ်သည့် ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် ရက်ပွား ပျံစေသမအ) ဟုခေါ်သော အတုံ့အလှည့် ရင်းနှီး ချစ်ကြည်မှု ပေါ် ထွန်းလာရန်လည်းလို၏။

သို့ရာတွင် ဒေါက်တာမင်းညို၏ စေတနာနှင့် လွမ်း၏ပင်ကို ပွင်းလင်းပြေပြစ်သော စိတ်ဓါတ်တို့ကြောင့် အထွေထွေ ဆေးစစ်ချက်ယူရမည့် ရက်နားနီးချိန် ဒေါက်တာနှင့် လူနာမှာ ကောင်းစွာ အကျွမ်းဝင် ခင်မင်ခဲ့ကြသည်။

အထွေထွေဆေးစစ်ချက်ကို ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး၌ပင် ယူသည်။ ရင်းနှီးနေပြီ ဖြစ်၍ ဒေါက်တာသည် နေစိုးတို့စုံတွဲကို အိမ်၌ထားရန်ကား ဒေါ်ကြင်၏ အကူအညီနှင့် လွမ်းကို ဆေးရုံကြီးသို့ ခေါ် သွားသည်။

နှလုံးအခြေအနေ၊ သွေးအားအခြေအနေ၊ ဦးနှောက်အခြေအနေ၊ သွေးဥအခြေအနေ၊ သွေးမျိုးစု အမျိုးအစား၊ ဤသည်တို့ကို အဓိကထား၍ ဓါတ်မှန်ရိုက်ခြင်း အပါအဝင် စမ်းသပ်စစ်ဆေးမှု အစုံကိုပြုရသည်။

“ဒီလိုစမ်းသပ်စစ်ဆေးမှုတွေကြောင့်လဲ အတွေးခေါင်ပြီး စိုးရိမ်မနေနဲ့ဦးနော်..လွမ်း၊ ဒါဟာ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်ပဲ”

ကားနှင့်ပြန်လာကြစဉ် ဒေါက်တာမင်းညိုက ရှင်းပြသည်။ လွမ်းကပြုံးသည်။ သို့ရာတွင် လွမ်း၏မျက်နှာလေး၌ စိတ်တုန်လှုပ်မှု ပေါ်နေ၏။

အိမ်ပြန်ရောက်သော် မြို့တွင်းမှ အလုပ်လျှောက်ပြန်လာသော နေစိုးကို လယ်လယ်နှင့်အတူ တွေ့ရသည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ ကိုမင်းညို...အားလုံးဟန်ကျရဲ့လား”

“ဪ...ဒီနေ့တော့ ဘာမှ အထွေအထူး မလုပ်သေးပါဘူး၊ စစ်ဆေးရုံပါပဲ၊ ဆေးစစ်ချက်အပြည့်အစုံတော့ နောက်လေးငါးရက်ကျ အသေးစိတ်သိရမှာပဲ”

နေစိုးကလည်း အဝတ်အစား မလဲရသေးသဖြင့် လယ်လယ်နှင့်အတူ အပေါ် ထပ်တက်သွားကြသည်။ လွမ်းက အဝတ်အစားမလဲ ချင်သေးဆိုသဖြင့် ဒေါ်ကြင်လည်း တစ်ယောက်တည်းအခန်းတွင်သို့ ဝင်သွား၏။

လွမ်း၏မျက်နှာ၌ နှမ်းနယ်မှုကို တွေ့သဖြင့် ဒေါက်တာမင်းညိုက ပန်ကာထဖွင့်ပေးသည်။

“လွမ်း...ပင်ပန်းသွားလား”

လွမ်းက အမျိုးအမည် မသိသာသော အပြုံးကိုပြုံးသည်။

“လွမ်း...လူတော့ မပင်ပန်းပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ”

“လွမ်းစိတ်ထဲက ဘယ်နှယ်ဖြစ်နေသလဲ”

“လွမ်း ဘယ်လိုပြောရမလဲမသိဘူး၊ ဝမ်းနည်းတာပဲလား၊ အားငယ်တာပဲလား၊ ပြီးတော့ မခံချိမခံသာလဲ ဖြစ်မိသည်”

“လွမ်း ဘာကို မခံချိ မခံသာ ဖြစ်နေသလဲ”

“လွမ်း ရေတိမ်မှာ မနစ်သင့်ပဲ နစ်ခဲ့တာကို အသည်းနာလွန်းလို့ ဆရာရယ်၊ ဒါတွေတွေ့မိလေ၊ ဟိုလူကို လွမ်းမကျေလေဘဲ”

လွမ်း၏ အသံ၌ ဝမ်းနည်းမှုနှင့် ဒေါသသံ ရောနေ၏။ ဒေါက်တာမင်းညိုမှာလည်း တုန်လှုပ်သွားသည်။

“လွမ်းတို့ဖြစ်ခဲ့ရတာတွေကို ကိုနေစိုးပြောပြလို့ ဆရာသိသင့်သမျှ သိပြီးပါပြီ၊ ဆရာသဘောအရတော့ မောင်မောင်လွင်မှာ အပြစ်မရှိရှာပါဘူး”

“ဘာပြောတယ်ဆရာ...မောင်မောင်လွင်မှာ အပြစ်မရှိဘူး ဟုတ်လား”

“အပြစ်ဆိုတာ လွမ်းဘယ်လို အဓိပ္ပါယ် ကောက်ထားတယ်ဆိုတာ ဆရာမသိဘူး၊ ဆရာမြင်တာတော့ အားလုံးဟာ မရည်ရွယ်ဘဲ မတော်တဆတိုက်ဆိုင်လို့ ဖြစ်ခဲ့တာတွေပဲ”

လွမ်းကမဲပြုံးလေးပြုံးလေသည်။

“ထားပါတော့လေ။ ဖေဖေသေခဲရတာဟာ မတော်တဆတိုက်ဆိုင်မှုလို့၊ ဒါပေမယ့်သူတို့နဲ့လဲ မတွေ့ချင်ပါဘူး။ တောင်းပန်ဖို့လဲ မလိုအပ်ပါဘူးလို့၊ လွမ်းစောမောင်ကို အတန်တန်ပြောပြီးလျက်နဲ့ ဒင်းသက်သက် လိုက်နှောင့်ယှက်နေလို့ လွမ်းအခုလို ကိုယ်ကျိုးနည်းခဲ့ရတယ်”

ဤတစ်ကြိမ်တွင် ဒေါက်တာမင်းညိုမှာ မချိပြီးပြီမိသည်။ ဩော်..ကြုံရဘုံဘဝပါလား။

“နှောင့်ယှက်တယ်လို့တော့ ဘယ်ခေါ်နိုင်မလဲ လွမ်းရယ်၊ သူ့အနေနဲ့တော့လဲ လွမ်းကျေလည်အောင် တောင်းပန်ချင်တဲ့ စေတနာရှိမှာပေါ့။”

လွမ်း၏ခေါင်းမှာ မော့လာကာ မမြင်သောမျက်လုံးများက ဒေါက်တာအား စူးစိုက်ကြည့်သည်။ ဤမျက်လုံးများမှ ပြင်းထန်သော အမုန်းကို ဒေါက်တာမင်းညိုသည် ကြေကွဲစွာနှင့်တွေ့ရသည်။

“ဆရာ ဘာကြောင့် သူ့ဘက်က ရှေ့နေလိုက်နေတာလဲ”

“မှန်တယ်လွမ်း၊ ဆရာရှေ့နေလိုက်နေတယ်၊ ဒီလောက မြေပြင်မှာ အမုန်းတရားတွေဟာ များလွန်းလှပါပြီ၊ တတ်နိုင်သမျှတော့ မမုန်းသင့်တာတွေကို မမုန်းရအောင် ဆရာရှေ့နေလိုက်ချင်တယ်...”

“ဆရာက လွမ်းကိုမမုန်းသင့်ပဲ မုန်းနေတယ်လို့ဆိုလိုသလား”

“လွမ်းရယ်...မေတ္တာတရားသာလျှင် သစ္စာဖြစ်တဲ့ ဒီကမ္ဘာမှာ မုန်းသင့်သောအမုန်းဆိုတာ မရှိနိုင်ပါဘူး။ မရှိလဲ မရှိအပ်ပါဘူး။ အမုန်းဆိုတာဟာ အမှားပဲ၊ အမှားကိုဘယ်ဆင်ခြေနဲ့မှ အမှန်လုပ်လို့ မရဘူး”

“ဆရာ..လွမ်းကိုမှားတယ်လို့ အပြစ်တင်နေတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူးလွမ်းရယ်၊ အပြစ်တင်ခြင်းဆိုတာဟာလည်း အမှားကို အမှန်ဖြစ်အောင် မလုပ်နိုင်ပါဘူး၊ ဆရာရှင်းပြနေတာက ပညတ်အပြောနဲ့ ရေရောပျောက်ပယ်ပစ်လို့မရတဲ့ ပရမတ်သဘောတွေပါ”

ဒေါက်တာမင်းညို၏ ဤစကားရပ်များက လွမ်းကို ခေတ္တငိုငွေသွားစေသည်။

“ဆရာဘာကို ဆိုလိုသလဲ”

“ကံသာလျှင်အမ၊ ကံသာလျှင်အဖ၊ ကံ-ကံ၏ အကျိုးဆိုတဲ့ ဘုရားအစရှိတဲ့ ပညာရှိသူတော်ကောင်းတွေ သတိပေးခဲ့တဲ့ စကားရှိပါတယ်လွမ်းရယ်၊ လွမ်းတို့ကြံခဲ့ရတာတွေဟာလဲ စန္ဒကိန္နရီပျို့မှာ ပညာရှိ မင်းလှရာဇကျော်ထင် စပ်ခဲ့တဲ့ အတိုင်းပဲ ဖေညဝေးလံ၊ ဝဋ်ကြွေးနှံသည်၊ ရှေးက ကမ္မကတ္တားတည်း” လို့တရားနဲ့ ဖြေရုံပဲ ရှိသည်။

လွမ်းကရယ်သည်။ ဆွေးမြေ့ကြေကွဲ၍ အသည်းနှလုံးမှ ရယ်သည်ဖြစ်သဖြင့် အသံမှာ သဲသဲသာ ထွက်လာသည်။

“ဆရာတရားက ကောင်းပါတယ်ဆရာရယ်၊ ဆရာတရားအတိုင်းပဲ လွမ်းကြုံရတာဟာ အကုသိုလ်ကံကြောင့် ဆိုကြပါဆို၊ ဒီစကားကို လွမ်းငြင်းလဲမငြင်းလဲဘူး၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီအကုသိုလ်ကံကို မောင်မောင်လွင်က မေတ္တာရိ သယ်ဆောင်ယူလာတဲ့ ပယောဂကောင်ပဲ ဆရာ”

ဒေါက်တာမင်းညို၏ ဇာတ်မှာ ကျိုးကျသွားသည်။ ဘာဆက်ပြောရမှန်းလည်းမသိ....။

ထိုစဉ် လယ်လယ်နှင့် နေစိုးတို့ အခန်းတွင်းမှ ထွက်လာကြသည်။

“မမလွမ်းရေ..အပြင်မှာ လေအေးတိုက်နေတယ်၊ ခြံထဲဆင်းလမ်းလျှောက်ရအောင်လား”

လယ်လယ်ကလွမ်းကို ခေါ်သည်။ လယ်လယ်နောက် ထလိုက်သွားရာမှ လွမ်းသည် လှည့်ကာ ဒေါက်တာမင်းညိုအား တောင်းပန်သည်။

“ဆရာ...လွမ်းစကားပြောရိုင်းသွားတယ်၊ လွမ်းကိုခွင့်လွှတ်ပါ...”

“လွမ်းကို ဆရာခွင့်လွှတ်ဖို့ မလိုပါဘူးလွမ်းရယ်”

လွမ်းထွက်သွားသည်အထိ ဒေါက်တာမင်းညိုမှာ ငိုငွေကျန်ရစ်သည်။ နေစိုးက ဒေါက်တာအနီးသို့ ကပ်လာသည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ ဒေါက်တာ”

“အင်း...လွမ်းက ကျွန်တော့်ကို လုံးဝခွင့်မလွှတ်ဘူး”

နေစိုးက သက်ပြင်းရှိုက်၍ “ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ပြောတယ် မဟုတ်လား၊ မမလွမ်းဟာ (Extreme character) မုန်းစရာရှိရင် အင်မတန်မုန်းတတ်ပြီး ချစ်စရာရှိရင် အင်မတန်ချစ်တတ်တဲ့ မိန်းကလေးလို့” ဟုဆိုသည်။

ဒေါက်တာက ခေါင်းကို ဖြည်းလေးစွာ ခါသည်။

“လွမ်းရဲ့ အမုန်းဟာ ခင်ဗျားထင်သလို သာမန်အမုန်း မဟုတ်ဘူး၊ စိတ္တဇ ဝေဒနာနဲ့ ယှဉ်တဲ့ ရောဂါအမုန်း”

“ဆရာပြောတာ ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး”

“နောက်တော့မှ ကျွန်တော်ရှင်းပြပါမယ်၊ ဒါပေမယ့်ခင်ဗျား တစ်ခုတော့ ကျွန်တော့်ကို ကူညီရမယ်”

“ဆိုပါဦး ဆရာ”

“လွမ်းရဲ့ အမုန်းရဲ့ အတိမ်အနက် သဘာဝကို ကျွန်တော်စမ်းသပ်ကြည့်ချင်တယ်။ လွမ်းရဲ့အကျိုးအတွက်ပဲ။ ကျွန်တော်စမ်းသပ်ကြည့်ချင်တယ်”

“ကျွန်တော် ဘယ်လိုကူညီရမလဲဆရာ”

“ကျွန်တော် နက်ဖြန်စမ်းချင်တယ်။ အသေးစိတ်အစီအစဉ်ကို ညနေကျ ကျွန်တော်ပြောပြမယ် ဟုတ်လား”

“ကောင်းပါပြီ ဆရာ”

နွေည...။

သင်္ကြန်ကြိုမိုးကြောင့် မြေသင်းနံတို့ ပျံ့ပျံ့ပျူနေသည်။ ဒေါက်တာမင်းညိုသည် စားပွဲတွင်ထိုင်လျက် ပလတ်စတစ်နှင့် လုပ်ထားသော မျက်လုံးပုံတူကို ကြည့်ချည်။ ထူထဲသော စာအုပ်ကြီးကို ဖတ်ချည်နှင့် စိတ်ဝင်စားစွာ အလုပ်များနေသည်။

နွေဦး၏ လေရှုနှင့်အတူ ဂစ်တာ၊ တယောထိုးသံတို့ဖြင့် ရောလျက် ဆွေးမြေ့ဖွယ် တေးတစ်ပုဒ်ကို ဆိုသံသည် တစ်ဖက်ခြံမှ လွင့်မျောလာသည်။

ဂီတ၌ကျွမ်းသော ဒေါက်တာမင်းညိုက သီချင်းကို ကောင်းကောင်းသိသည်။ မကြာမီက “ဂီတနက်သန်”ကိုအုံးလွင်တို့နှင့်တွဲ၍ အသံလွင့်သွားသော “တေးမြသျှန္တီ” အဖွဲ့မှ ပြန်လည်ဖော်ကျူးသည်။ ကိုစောငြိမ်း၏ “နွေဦး” မှန်း ဒေါက်တာမင်းညိုသိသည်။

“နှင်းကြွင်းလေးတွေ တဖွဲဖွဲတွဲကွာ၊ နွေဦးပေါ်သစ်၊ ပုရစ်ညှာချီချီ၊ အင်ကြင်းသန္တာသွေး၊ ခုလို ကြူသင်းမွေးမှဖြင့်၊ တရေးရေး...မြင်မိ၊ တဆွေးဆွေးဘဝင်မချီ၊ နေထိသည်မာလာနယ်...ညှိုးလျကာပူပုံတွေကြွယ်၊ ညစဉ်ညတိုင်း တိမ်မှိုင်းရိပ်လယ်၊ လရောင်ကွယ်ရင်တကယ်၊ စက်ခန်းသာဆောင်လယ်၊ အားငယ်ပါတဲ့...မောင်မှာ တစ်ကိုယ်ရေတည်းရယ်...”

အဆိုရှင်က ရေနံ့သာစိုးလိုဏ်၏ဟန်ကိုမီအောင် အေးချမ်းဆွေးမြေ့စွာ သည်းသည်းရင့်ရှုသည်။

ဒေါက်တာမင်းညိုမှာ အလုပ်ကိုရပ်ကာ ပြတင်းဝ၌ ရပ်မိသည်။ ကျဉ်းမြောင်းကျပ်တည်းသော လူမှုရုပ်ကမ္ဘာမှ ဂီတလိုင်းရေယဉ်ခေါ်ဆောင်ရာ လွတ်လပ်သောနယ်မြေသို့ ဒေါက်တာသည် တဒဂံဖြစ်ဖြစ် လိုက်ပါကောင်းမှန်းသိသည်။

အဆိုနှင့်အတီးက ပထမပိုဒ်ကို ပြန်ကျော့နေသည်။

ဒေါက်တာမင်းညိုငိုနေခိုက် မှောင်မဲသော အပေါ်ထပ်ဆင်ဝင်ခန်း၌ ဖြူဖွေးသောသဏ္ဌာန်တစ်ခု ပေါ်လာ၏။

လွမ်းသည် လက်ကလေးများဖြင့်စမ်းရင်း လသာဆောင်သို့တဖြည်းဖြည်း ပေါ်လာ၏။

ဒေါက်တာမင်းညို၏ လျင်သောနား၌ အပေါ်ထပ်မှခြေသံကို ကြားသည်။ ထိုအခိုက်တွင်ပင် လသာဆောင် ဝရန်တာ၌ထားသော ပန်းအိုးတစ်လုံးသည် ဒေါက်တာရပ်နေရာ ပြတင်းအနီးသို့ ကျလာကာကွဲကြေသည်။

ခေတ္တတွေနေမိပြီး ဒေါက်တာသည် သတိရကာ အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်ခဲ့သည်။

“လွမ်း...”

လသာဆောင်ထက် လက်ကလေးများဆန့်ကာ စမ်းတဝါးဝါးဖြစ်နေသူလွမ်းမှာလည်း တုန်လှုပ်သွားသည်။

“ဆရာလား”

လွမ်းကလန့်သွားသဖြင့် အောင်ထားသော အသက်ကိုရှူရင်းမေးသည်။

“ဟုတ်တယ်လွမ်း ဆရာပါ၊ ဒေါ်ကြင်ကော”

“ဒေါ်ကြင်အိပ်ပျော်နေပြီဆရာ၊ လွမ်းသာအိုက်လို့ အိပ်မပျော်တုန်း...သီချင်းသံလဲကြားတာနဲ့၊ ကိစ္စမရှိပါဘူးဆရာ၊ လွမ်းပြန်အိပ်တော့မယ်”

လွမ်းလက်ချောင်းကလေးများနှင့်စမ်း၍ ပြန်လမ်းကိုရှာဟန် လှုပ်ရှားလာသည်။ ဒေါက်တာမင်းညိုသည် လွမ်း၏လက်ကလေးများကို အသာအယာ ဆုပ်ဖမ်းမိသည်။

“လွမ်း အိပ်မပျော်ဘူးမဟုတ်လား၊ သီချင်းလဲနားထောင်ချင်တယ်မဟုတ်လား၊ ဆရာလဲ မအိပ်ချင်သေးဘူး၊ လာ...ဒီမှာထိုင်...”

ဒေါက်တာမင်းညိုက လွမ်းကို လသာဆောင်ပေါ်ရှိ ကြိမ်ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်၌ နေရာချပေးသည်။ သူ့ကိုယ်၌ကတော့ မထိုင်။

နွေညဝယ် လရောင်လဲ့လဲ့ကနေသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်မှလည်း မြူရိပ်နှင့်ရော၍ မှုန်ရီပြာနေ၏။ ရွက်ဝါတို့လေဝယ် သဲသဲကြွေလဲသံနှင့်အတူ ဥဩသံမှာ လေးလေးမှန်မှန် လွင့်ပါလာသည်။

ထိုစဉ် တေးသံမှာလည်း ဝဲပျံ့လာသည်။

“ဪ...မမိစုံညီ၊ ခွန်းတုံ့လီ၍ သိုက်မြဲရိပ်နန်း၊ နွေဦးဆန်းဝယ်၊ ဖော်တမ်းကြင်နာ၊ ဘာသာလူနယ်၊ ဥဩငှက်ကလေးရယ်၊ ဟိုပင်ယံရွှေယင်းမာက၊ တေးသံဃာ့ဖွဲ့ကာကျီစယ်၊ ရည်ရွယ်ပါလို့ မောင်ပကိုညွှန်းသည်၊ နယ်၊ ပူပူနံ့ကြွေးရယ်ကြောင်၊ ဆွေးရသုမိန်အကျန်ဝယ်၊ ရော်ရွက်ဝါတို့ သက်ကြွလဲဆဲ...။ ဖော်နည်းသူမို့..မျက်ရည်ဝဲပြဲကွယ်...”

အတီးပိုဒ်များက ဝေကျော့၍ လာနေပြန်သည်။

ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းကို လွမ်းက စဖြိုခွဲသည်။

“ဆီလျော်တိုက်ဆိုင်လိုက်တာနော်...ဆရာ၊ ဒီရာသီနဲ့ ဒီသီချင်းဟာ လွမ်းဖြင့်လေ...နွေကိုမမြင်ရပေမယ့် အာရုံမှာ မြင်ထင်လာတယ်”

“မှန်တာပေါ့၊ လွမ်းရယ်၊ ဒါကြောင့်လဲ ဂီတဆိုတာကို သာမန်အာရုံတရားမျိုးထက် ယှဉ်ဖက်မမှီ သာလွန်တဲ့ နာမ်လောက စိတ်ကမ္ဘာဆီ တိုက်ရိုက်ပေါင်းကူး ဆက်သွယ်နိုင်တဲ့ ပဉ္စလက်ပမာ ပညာတစ်ရပ်အဖြစ် ချီးမွမ်းကြတာပေါ့။”

“လွမ်းဂီတကို သိတ်မြတ်နိုးတယ်၊ ဆရာကော...ဝါသနာပါလားဟင်...”

“ဆရာ့အတွက်တော့ ဝါသနာပါရုံမကပါဘူး။ ဂီတဆိုတာဟာ ဆရာ့မိတ်ဆွေ စာရေးဆရာတစ်ဦး ရေးခဲ့သလိုပါပဲ၊ ကျဉ်းမြောင်းတဲ့ ဒီလောက ကနေ နာမ်အားဖြင့် လွတ်လပ်ခြင်း တစ်မျိုးပါပဲ”

“ဒီလောကကြီးက ကျဉ်းမြောင်းနေတယ်ဆိုတော့၊ ဆရာ့အတွက် ဘဝဆိုတာ ဘယ်လိုများ အဓိပ္ပာယ် ထင်နေလို့လဲဟင်...”

ဒေါက်တာမင်းညိုက အမှတ်မထင်ပြီးရင်း လွမ်းကိုကြည့်မိသည်။ မျက်မမြင်ဘဝဖြစ်သော်လည်း လွမ်းသည် စပ်စုလိုသော ဣတ္ထိယသဘာဝကို မစွန့်ပါလေတကား။

“လောကကြီးဟာ ဆရာ့အတွက် အထူးကျဉ်းမြောင်းတယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူးလွမ်းရယ်၊ ဒါပေမယ့် ‘ပိယေဟိ ဝိပွယောဂေါ ဒုက္ခော၊ အပိယေဟိ သမ္ပယောဂေါ ဒုက္ခော’ ဆိုတဲ့ သံသရာကျင်လည်သော ယောက်ျားတကာတို့ခံရမြဲဖြစ်တဲ့ ဓမ္မတာက ဆရာလဲဘယ်လွတ်ပေလိမ့်မလဲ...”

“ဆရာ့လို ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးတောင် ဒီလိုခံစားနေရရင် လွမ်းအတွက်ဘယ်လိုနေမလဲ၊ လွမ်းချစ်တဲ့ ဖခင်နဲ့လဲကွဲခဲ့ရတယ်၊ ပြီးတော့ လွမ်းချစ်တဲ့ ကမ္ဘာမြေနဲ့လည်း လွမ်း...အဆက်ပြတ်ခဲ့ရတယ်”

လွမ်းမှာ ငိုသံပါခဲ့ပြန်လေပြီ။

“အခုနွေမှာဆိုရင် ရွက်ဝါတွေက ကြွေနေမယ်၊ တဖွဲဖွဲကြွေနေလိမ့်မယ်၊ နှင်းကြွင်းတွေကလဲ ဝေနေဦးမယ်၊ ဒါပေမယ့် ရွက်ဝါတွေကို လွမ်းမတွေ့ရတော့ဘူး၊ နှင်းကြွင်းတွေကိုလဲ လွမ်းမမြင်နိုင်တော့ဘူး။ အို..လွမ်း ဘာမှ မမြင်ရတော့ဘူး”

လွမ်းမှာ တသိမ့်သိမ့်နဲ့ ရှိုက်ဖိုငိုကြွေးနေပေပြီ။

ကရုဏာပေါက်ကွဲမိသူ ဒေါက်တာမင်းညိုက လွမ်း၏ပခုံးလေးကို အမှတ်မထင် ကိုင်ဆုပ်ကာ အားပေးမိသည်။

“တိတ်ပါလွမ်းရယ်၊ တိတ်ပါ၊ ဆရာရှင်းပြပါမယ်၊ ဆုံးရှုံးမှုကို ရင်ဆိုင်ရတဲ့အခါ လူတွေဟာ ဆုံးရှုံးခဲ့ရတာကိုသာ တသနေတတ်ကြတယ်။ ဥပမာ..လွမ်းရွက်ဝါတွေကို မမြင်ရတော့ဘူး၊မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဥဩသံနဲ့ဂီတသံကို ကြားနိုင်သေးတဲ့ သောတအာရုံမြေသင်းနဲ့နဲ့ ပန်းရနံ့တွေကို ရှူရှိုက်နိုင်သေးတဲ့ ဂန္ဓာရုံ၊ ဒီအာရုံတရားတွေက ရှိနေသေးတယ်”

ဒေါက်တာမင်းညို၏ လေသံမှာ စိတ်ပညာပါမောက္ခ ဟောကြားဟန်ကဲ့သို့ တည်ငြိမ်လေးနက်နေသည်။

“လွမ်းရယ်...စင်စစ်တော့ လွမ်းတို့၊ ဆရာတို့ဆိုတဲ့ ရင်သွေးလူသားတွေ အပေါ်မှာ လိုလေသေးမရှိအောင် ပေးထားတဲ့ မိခင်ကမ္ဘာမြေနဲ့ အဆက်မပြတ်သေးဘူး၊ မိခင်ကမ္ဘာမြေကလဲ လွမ်းကိုအဆက်ဖြတ်မပစ်သေးပါဘူး”

လွမ်းကငြိမ်နေသည်။ ငြိမ်သက်စွာဖြင့် ဒေါက်တာမင်းညို၏ စကားကို နားထောင်နေသည်။ သူ့စကားအဆုံးတွင် မိမိ၏ပခုံးပေါ်ယုယစွာ တင်ထားသော သူ့လက်များကို အသာအယာဖြုတ်ချ၍ဆိုသည်။

“ကောင်းပါပြီဆရာ၊ ဆရာပြောသလိုပဲ မိခင်ကမ္ဘာမြေက ပေးထားတာတွေက ကျေးဇူးတင်လောက်ပါတယ်၊ အဲဒီ မိခင်ကမ္ဘာမြေက ပေးထားတဲ့ဆုလာဘ်တွေအားလုံး လွမ်းမှာပြည့်စုံနေရင် မကောင်းပေဘူးလား”

စကားတတ်သော လွမ်းကြောင့် ဒေါက်တာမင်းညိုမှာ ဘာဖြေရမှန်းမသိ။

လွမ်းက အံကလေးကြိတ်၍ ဆက်ပြောသည်။

“ဒါတွေတွေ့မိလေ..ဟိုဂြိုဟ်ကောင်ကို အသည်းနာလေပဲ၊ ခေါစာမပစ်၊ မပင်ဖိတ်ရဘဲ ရောက်လာတဲ့ ဂြိုဟ်ကောင်”

လွမ်းစကားကြောင့် ဒေါက်တာမင်းညို၏ လက်တွင်းမှ သောက်အံ့ဆဲဆဲ စီးကရက်သည် လွတ်ကျသွားသည်။

“ဂြိုဟ်ကောင်...ဂြိုဟ်ကောင်”

ဤစကားရပ်များကား သူ့အနေနှင့် မကြားဝံ့မကြားချင်သော စကားများတည်း။ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်မှ ဤကြောက်မက်ဖွယ်စကားကို ပြန်ကြားရပြန်ပါချေပြီ။

အတန်ကြာမှ ကုန်ဆုံးသွား၍ အနိုင်နိုင်ပြောရသည်။

“အပြစ်မဲ့တဲ့ တစ်ဖက်သားခမျာကို ဘာကြောင့် ဒီလောက်တောင် မကျေနပ် မခဲနိုင် ဖြစ်နေတာလဲ လွမ်းရယ်”

“သူ့အပေါ်မှာ ကျေပါလို့ ဆရာက ဘာမှဝင်ပြောစရာမရှိဘူး...။ဒါပေမယ့် လွမ်းရယ်၊ ဥပါဒါန်ကြောင့် လွမ်းကို ဥပဒ်တော့ မဖြစ်စေလိုဘူး”

“ဆရာ ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ”

“အမှန်တရားဆိုတာဘယ်အခါကာလကမှ ကောင်းကျိုးပေးရိုး ထုံးစံမရှိဘူး၊ ပြီးတော့ စေတနာသာလျှင် ကံလို့ဘုရားဟောတယ်၊ သူ့ခမျာအနေနဲ့လဲ လွမ်းကို ထိခိုက်နစ်နာပါစေဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်မရှိပါဘူး”

လွမ်းသည် နေရာမှ ဆတ်ခနဲ ထလိုက်သည်။

“တော်ပါတော့ဆရာ၊ မနက်ကလဲ ဒီတရားကို ဆရာတစ်ခါဟောပြီးပြီ၊ လွမ်းထပ်မနာပါရစေနဲ့တော့။”

အခန်းဝမှ ခြေသံနှင့်အတူ ဒေါ်ကြင်ပေါ်လာသည်။

“လွမ်းအိပ်ရာထဲမှာ ပျောက်လို့ လန့်သွားတာပဲတူမရယ်...ညဉ့်နက်လှပါကော၊ ဩော်..ဆရာလဲဒီမှာပါလား၊ မအိပ်သေးဘူးလား ဆရာ”

“အပေါ်က ခြေသံကြားလို့ တက်ခဲ့တာပါ ဒေါ်ဒေါ်၊ ကဲ လွမ်းအိပ်ပေတော့”

လွမ်းက သူရှိရာသို့ လှည့်ကြည့်သည်၊ လွမ်း၏အသံမှာ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းနေ၏။

“လွမ်းအိပ်တော့မယ်ဆရာ၊ ညဉ့်နက်ပြီ၊ ဆရာလဲ အိပ်တော့နော်...”

လွမ်းနှင့် ဒေါ်ကြင်ထွက်သွားသည်အထိ ဒေါက်တာမင်းညိုမှာ ငိုငိုကျန်ရစ်၏။

လေအဝှေ့ဝယ် တသံသံကြွေလဲသော ရွက်ဝါတို့၏ အသံကို ကြားနေရသည်။

စောင်းသောလကို တိမ်ညိုဖုံး၍ နွေညပြာမှာ မိုင်းမှန်ပြာရီနှင့် ဆိတ်သုန်းချောက်ချားဖွယ် ရှိနေသည်။

တစ်ဖက်ခြံမှ သီချင်းကို ဘယ်နှစ်ချီကျော့နေသည်မသိ။

“ရည်ရွယ်ပါလို့ မောင်ကိုညွှန်းသည့်နယ်၊ ပူ ပူဝန်ကြွေးရယ်ကြောင့်၊ ဆွေးရသူ မိန့်အပျန်ဝယ်၊ ရော်ရွက်ဝါတို့ သက်ကြွေလဲဆဲ၊ ဖော်နည်းသူမို့ မျက်ရည်ဝဲ..ပြီကွယ်။”

(၄)

အားလပ်သော တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်သော်လည်း ဒေါက်တာမင်းညိုသည် စောစောထကာ ခြံတွင်းရှိ နှင်းဆီပင်များကို ကတ်ကြေးနှင့် ဖြတ်လျက် ပြုပြင်ပေးနေသည်။

ခါတိုင်းဆိုလျှင် တနင်္ဂနွေနေ့၌ နံနက်ကိုးနာရီအထိ အိပ်မြဲဖြစ်သည်။ ယခုမူ ညကထွေရာလေးဖြာ အတွေးအဏ္ဏဝါကြောင့် ကောင်းစွာအိပ်မပျော်လျက်နှင့် စောစော၌လည်း မျက်စိကကြောင်နေသည်။ ထို့ကြောင့် စောစောပင်ထကာ လမ်းလျှောက် ပြန်လာပြီး ပန်းခြံထဲ၌ မိမိကိုယ်မိမိ အလုပ်မရှိအလုပ်ရှာခိုင်းနေရ၏။

ဒေါက်တာ၏စိတ်မှာ လှုပ်ရှားနေသည်။ ဤလှုပ်ရှားမှုမှာ တစ်ကြိမ်မှ မခံစားဖူးသော လှုပ်ရှားမှုမျိုးဖြစ်သည်။ လူပျိုဘော်ဝင်စ စိတ်ကူးယဉ်ကာလ၏ သမုဒယလိုင်းယဉ် ဘောင်ဘင်ခတ်ခြင်းမျိုးလည်းမဟုတ်။

စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းဆိုသည်မှာ သမာဓိအရေးကြီးသော ဆရာဝန်တစ်ဦးနှင့် မအပ်စပ်လှချေ။ ထို့အပြင် မိမိမှာ ငယ်ရွယ်နုနယ် အတွေ့အကြုံ နည်းသေးသည်။ ဆရာဝန်ပေါက်စတစ်ဦးလည်းမဟုတ်။

သို့သော် လွမ်းအတွက်မူ ဒေါက်တာသည် စိတ်လှုပ်ရှားရသည်။ ထင်သည်ထက် အမြစ်ခိုင်တွယ်ချင်သော သံယောဇဉ်တရားကို သတိထားမိ၍လည်း ဒေါက်တာမှာ ချောက်ချားမိသည်။

စိတ်ငြိမ်ရန် ခေတ်သစ်ပုတီးစိပ်နည်းတစ်ရပ်ဖြစ်သည်။ ပန်းပင်ပြုစုခြင်း၌ လုံ့လစိုက်နေသော်လည်း ဒေါက်တာမှာ ထွေပြားနေသော အာရုံတရားတို့ကို ထိန်းချုပ်မမိ။

လွမ်းမှာ အိပ်ရာမှ နိုးဟန်မတူသေး။ သို့ရာတွင် နေစိုးနှင့် လယ်လယ်မှာ ဘာစိတ်ကူးပေါက်သည်မသိ၊ စောစောစီးစီး ခြံတွင်း၌လှည့်၍ ကင်မရာတစ်လုံးနှင့် ဓါတ်ပုံရိုက်နေကြသည်။ နွေခနဲနက်၏ ကြည်လင်တောက်ပသော နေရောင်မှာ ဓါတ်ပုံရိုက်ရန်အတွက်မူ ကောင်းမွန်နေသည်။

ငိုနေသော ဒေါက်တာသည် အိမ်အောက်ထပ်ဆီသို့ မျက်လုံးရောက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လှုပ်ရှားလျက် ခါးဆန့်သွားသည်။

လွမ်းက အဖော်မပါ တစ်ကိုယ်တည်းစမ်း၍ အိမ်တွင်းမှ ခြံထဲသို့ ဆင်းထွက်လာသည်။
ခြေလှမ်းများကို ရေတွက်၍ အမှတ်သညာပြုလျက် လျှောက်နေမှန်း ဒေါက်တာသည် ချက်ချင်းရိပ်မိသည်။
ရေချိုးပြီးဟန် မျက်နှာသုတ်ပဝါနှင့် အပေါ်ထပ်ပြတင်းဝမှ ပေါ်လာလျက် လွမ်းအား လှမ်းအသံပြတော့မည်ပြုသော
ဒေါ်ကြင်အား ဒေါက်တာကလွမ်း၍ တိတ်တိတ်နေရန် အချက်ပေးသည်။ လွမ်းကဖြည်းညှင်းစွာ လျှောက်လာနေ၏။
နုတ်ခမ်းလေးများမှာ မသိမသာလှုပ်နေ၍ လက်ချောင်းလေးများကိုလည်း ရေတွက်ဟန်ချိုးနေသည်။
လွမ်းသည် ရပ်လိုက်၏။ အနံ့ခံဟန် ခေတ္တငြိမ်နေပြီး နှင်းဆီပင်များရှိရာသို့ ဖြည်းဖြည်းဆက်လျှောက်လာသည်။
လွမ်းရပ်သော် ဒေါက်တာမင်းညိုက ခြေသံမကြားအောင် အနီးသို့ ကပ်လာသည်။ နှင်းဆီတစ်ပွင့်ကို ရိုးတံမှ
ကိုင်လျက် လွမ်း၏နှာဝအနီး၌ထား၏။ နှင်းဆီ၏ မွှေးရနံ့ကို လွမ်းကောင်းစွာရသည်။
လွမ်းကနှင်းဆီပွင့်ကို စမ်းကိုင်သည်။ မျက်နှာလေးမှာလည်း ရွှင်ပျသွား၏။ လက်ကလေးများက ရိုးတံမှစမ်း၍
လျှောကျလာသည်။ လွမ်း၏ဖြူနုသော လက်ချောင်းလေးများက ဒေါက်တာမင်းညို၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်မိသွားသည်။
“လွမ်း...”
လွမ်းသည် ဝင်သက်လေးမသိမသာ ရပ်သွားရုံ အနည်းငယ်တုန်လှုပ်သွားပြီးနောက် တဖြည်းဖြည်းပြီး၍ မေးသည်။
“ဆရာလား...”
“ဟုတ်တယ်လွမ်း...ဘာကြောင့်တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာရလဲ၊ မတော်တဆ ထိခိုက်လဲပြီရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”
“ဒေါ်ကြင်ရေချိုးနေတုန်း...တိတ်တိတ်လေးတမင်ထွက်လာတာ၊ လွမ်းသူများအပေါ် ဒုက္ခပေးမှီခိုနေရတာ
စိတ်ပျက်အားနာလှပြီ၊ ညကဆရာပြောသလို..လွမ်းမှာရှိသေးတဲ့ အာရုံတရားတွေကို အသုံးပြုပြီး လွမ်းကိုလွမ်း ဘယ်လောက်
အားကိုးနိုင်သေးတယ်ဆိုတာ စမ်းကြည့်တာ...လွမ်းအောင်မြင်တယ်ဆရာ”
စကားအဆုံး၌ လွမ်းသည် ကျေနပ်စွာ အသာအယာရယ်မောလိုက်၏။
“ကောင်းတယ် လွမ်း၊ ဒီစိတ်ဓါတ်မျိုးရှိတာ ဆရာသိပ်ချီးမွမ်းတယ်၊ ဪ...လွမ်းထိုင်မလား”
လွမ်းက ခေါင်းညိတ်သဖြင့် သူကလွမ်း၏လက်ကလေးကိုဆွဲကာ ထိုင်ခုံပေါ်၌ နေရာချပေးသည်။ စေတနာနှင့်
သူကလုပ်ပေးသည်ဖြစ်သော်လည်း လွမ်းမှာရင်ဖိုသွားသည်။ ထို့ကြောင့် ချက်ချင်းစကားမဆို၊ အတန်ကြာငြိမ်နေပြီးမှ လွမ်းက
စကားဆက်၏။
“ဖြစ်လာရတဲ့ဘဝကို တတ်နိုင်သမျှ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ဖန်တီးရင်ဆိုင်ရဲတဲ့ သတ္တိ လွမ်းမှာရှိပါတယ်ဆရာ၊
ဒါပေမယ့်...လွမ်းမျက်လုံးတော့ ပြန်မြင်ချင်တယ်”
“မြင်ရမှာပေါ့လွမ်းရယ်...မြင်ရမှာပေါ့”
“လွမ်းကို မြင်ရမှာပေါ့လို့ ဆရာပြော ပြောနေတာဟာ လွမ်းကိုအားရှိအောင်ပြောနေတာလား၊ ဒါမှမဟုတ်
...တကယ်ပဲပြန်မြင်နိုင်လို့လား...ဟင်..ဆရာ”
သူက လွမ်းကို ငေးစိုက်ကြည့်မိသည်။ အိပ်ရာထ မျက်နှာသစ်ပြီးစ မည်သို့မျှ မှန်မခြယ်ရသေးဘဲလျက် ရွှေဝါရည်
ဝင်းသော လွမ်း၏မျက်နှာလေးမှာ သန့်စင်ချောမောနေ၏။ မျက်တောင်ကော့နှင့် မျက်လုံးတို့မှာ မြင်ရှင်စဉ်ဆိုလျှင် မည်မျှပင်
လှပမည်မသိ။ ယခုပင် အပြစ်ဆိုစရာမရှိ၊ မဖြစ်နိုင်သောဆုကို ဒေါက်တာသည် တောင်းနေမိ၏။
ကြုံခဲ့သမျှအားလုံး အိမ်မက်သာဖြစ်လျှင်...၊ လွမ်း၏ရှိညို့သော မျက်လုံးလေးများမှာလည်း မြင်နေလျှင်...၊နောက်
သူ့ရှေ့မှလွမ်းသည် သူ့လူနာမဟုတ်လျှင်...၊ပြီးတော့ ဤသာယာသော နံနက်ခင်း၌ လွမ်းနှင့်သူသည်
ကြင်စဉ်းချစ်သူမောင်နှံဖြစ်လျှင်...။
“ဟော..ဆရာ လွမ်းမေးတာကို မဖြေနိုင်တော့ဘူး”
သည်တော့မှ သူကရင်ဟာလှသော တမ်းတသူအဖြစ်မှ လန့်နိုးလာသည်။
“ဪ...လွမ်းရယ် ၊ လွမ်းကျေနပ်လောက်တဲ့ အဖြေကိုပေးဖို့ ဆရာစဉ်းစားနေလို့ပါ”
“ဘယ်လိုလဲ ဆရာ”
“လွမ်းမြင်ရမှာပေါ့”
“ဟင်..လာပြန်ပြီ ဆရာကလဲ၊ ဒီမြင်ရမှာပေါ့”
လွမ်းက ချစ်စဖွယ် ငြူစူစူကလေး ပြောသည်။
“တကယ်လွမ်းရဲ့..မြင်ရမှာပေါ့၊ ဆရာမြန်မာပြည်ပြန်ရောက်မှရော၊ အမေရိကန်မှာနေစဉ်ကရော လွမ်းလိုဝေဒနာမျိုးကို
ခွဲစိတ်ကုသခဲ့တာ လူသုံးဆယ်ကျော်ပြီ၊ အားလုံးအောင်မြင်ခဲ့တယ်”
လွမ်းမှာ အားတက်သွားပုံရသည်။

“လူသုံးဆယ်ကျော်တောင်၊ ဟုတ်လားဆရာ”

“ဟုတ်တယ်လွမ်း၊ ဒီမှာထက် အမေရိကားမှာ ပိုများတယ်ပေါ့လေ၊ ဟိုတုန်းက မျက်စိချွတ်ယွင်းတာထက် ပိုခက်တဲ့ စက္ကူအာရုံ ဗဟိုချက်မဖြစ်တဲ့ ဦးနှောက်နောက်ပိုင်းဒဏ်ရာရလို့ မျက်လုံးကွယ်တဲ့ ဝေဒနာကိုတောင် ဆရာရဲ့ဆရာ ပါမောက္ခနဲ့အတူ အောင်အောင်မြင်မြင် ခွဲစိတ်ကုသခဲ့ဖူးတယ်”

“ဆရာ အမေရိကားမှာ အတော်ကြာခဲ့မှာပေါ့နော်”

“ခါးနှစ်ကျော်ကျော်ပဲလွမ်း၊ မြန်မာအခွန်ထမ်းလူထုရဲ့ကျေးဇူးကြောင့် နိုင်ငံတော်အစိုးရပညာတော်သင်အဖြစ်နဲ့ နယူးယောက်မြို့က (Medical Centre) လို့ခေါ်တဲ့ ဆေးပညာဗဟိုဌာနကြီးမှာ ဆရာသင်ကြားခဲ့ရတယ်”

“ဆရာ ဟိုမှာတော်တော်ပျော်လား...ဟင်”

“မပျင်းတာကို ပျော်တယ်ခေါ်ရင်တော့ ဆရာပျော်ခဲ့ပါတယ်”

“ဆရာဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“တို့ပြည်ပြုဗ္ဗာ၊ ရှေ့ဆီမှာနင်၊ ဘာသာမတူ၊ အမူကွဲခြမ်း၊ မြိုင်တော့ဝမ်းဝယ်၊ အချမ်းမတူ၊ အပူမမျှ၊ ကြုံရဘိရှင်...ဆိုတဲ့ ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရရဲ့ ကဗျာကို လွမ်းရသလား”

လွမ်းကပြုံးသည်။

“အော်...ဆရာက ဒေါက်တာဖြစ်ပြီး ကဗျာဆန်လွန်းလို့ပါ။ ဆက်ပါဦးဆရာ၊ လွမ်းစိတ်ဝင်စားလာပြီ”

“အဲဒီလိုပေါ့၊ ဘယ်မှာရောက်နေနေ မြန်မာဟာမြန်မာပါပဲ၊ ကိုယ်ပြည်ကိုယ်ရွာမှာလိုတော့ ဘယ်ပျော်မလဲ၊ ဟိုမှာက အစစ ဒီမှာနဲ့ တူတာမှ မဟုတ်ပဲ”

“ဘာတွေမတူတာလဲဆရာ”

“မတူတာတွေကတော့ အမျိုးကိုစုံနေတာပဲ၊ မတူတာဟာ မုန်းစရာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခါတလေ သိပ်ရယ်ဖို့ ကောင်းတယ်”

“ဘယ်လိုလဲ ဆရာ”

“ဥပမာ...အလှနဲ့ ပတ်သက်လို့ပေါ့၊ အကြိုက်ချင်းမတူပဲ ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေတာတွေ၊ ဆရာ့မိတ်ဆွေ လန်ဘားထွန်းစိန်ကြီးဆိုတာရှိတယ်၊ အသားကမဲပြီး ပြာနေတယ်၊ အရပ်က ခြောက်ပေကျော်တယ်၊ ပိန်လိုက်တာ အရိုးချည်းပဲ၊ အဲဒီတုန်းက ကုလားထွန်းစိန်ကြီးဆိုပြီး မိန်းကလေးတွေက ကောင်းကောင်းခါတယ်၊ ဟိုကျတော့ Tall , Dark and Handsome ကျူရီးပမာ ရှည်သွယ်သောအရပ်၊ မည်းမှောင်အပါသောအသားနှင့် ချောမောလှစွာသော လူလင်ကြီးဆိုပြီး အမေရိကန် မလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာပဲ”

လွမ်းက ရယ်သည်။

“ပြီးတော့...ဆရာတို့နဲ့ခင်တဲ့ သံအမတ်ကြီးရဲ့ တူမ၊ ကလေးအမေ မမယဉ်ဆိုတာရှိတယ်၊ မမယဉ် နဖူးက ကျယ်ကျယ် ပြောင်ပြောင်၊ မျက်လုံးပေါက်က စောင်းစောင်းပျံ့ပျံ့၊ မေးရိုးကမြင့်မြင့် ကားကား၊ နှာခေါင်းက အလယ်မှာ အရိုးမပေါ်ပဲ ပြားပြီး ကော့ကော့၊ အဲဒါ ကိုရွှေချောတွေက အရှေ့တိုင်းရဲ့ High Cheek Bones and Slanting Eyes အလှစစ်ဆိုပြီး ချီးမွမ်းလိုက်ကြတာ”

“တကယ်လား ဆရာ”

“ဪ...တကယ်ပါ၊ ပြီးတော့ မမယဉ်က ကောင်းကောင်း မကျမ်းမာတော့ ခါးတစ်ထွာမဟုတ်ဘူး၊ တစ်ကိုယ်လုံးပတ်မှ တစ်ထွာလောက်ရှိအောင် သိပ်ပိန်တယ်၊ အဲတာကို ဟိုက မချောလေးတွေက ဒီလောက်တောင် ကိုယ်ရေစစ်ပြီး လှနေအောင် ဘယ်လေ့ကျင့်ခန်း ယူထားလို့လဲလို့ မေးကြတယ်”

“ဟာ...ဆရာကလဲ ကြုံကြုံဖန်ဖန်”

“အမှန်ပြောတာလွမ်းရဲ့၊ အဲဒါ မမယဉ်ကလဲ အင်မတန်ရွတ်တတ် နောက်တတ်တယ်၊ ဆရာတို့ဘက်လှည့်၊ ဟင်းနော်...ဖော်ကောင်မလုပ်ကြနဲ့ဆိုပြီး ပြန်ဖြေတယ်၊ My method is meeyat တဲ့၊ ငါ့အလှလေ့ကျင့်ခန်းစနစ်ကို မီးယပ်နည်းလို့ ခေါ်တယ်တဲ့၊ ဆရာတို့ပြန်သာလာခဲ့ရော၊ အဲဒီမီးယပ်နည်းကို ရှင်းပြခွင့်မရဘူးဓ

လွမ်းကသဘောကျ၍ မျက်ရည်လေးများဆို့အောင် ရည်၏။

“ပြီးတော့ ပြောရဦးမယ်၊ သူတို့ကမေးကြတယ်၊ မြန်မာပြည်မှာ အပျိုလူပျို ဘယ်လိုချစ်ကြိုက်ကြလဲတဲ့၊ ဆရာကဖြေတယ်၊ ပိုးရတယ်လို့၊ ဒီစကားကို သူတို့သိပ်အဓိပ္ပာယ် မပေါက်ဘူး၊ မနည်းရှင်းပြရတယ်။ တစ်ခါတလေ မြန်မာပြည်မှာ လူပျိုတစ်ဦးဟာ ချစ်သူကို သုံးနှစ်သုံးမိုး ပိုးရတယ်၊ ခေတ်ဆန်လှပါတယ်ဆိုတဲ့ တက္ကသိုလ်မှာတောင် သုံးလက ခြောက်လထိ ဇွဲရှိမှ ဇွဲတတ်တယ်လို့၊ ဒါတောင်မှ မိန်းကလေးနဲ့ လူရှေ့သူရှေ့မှာ စကားပြောကြည်နူးရုံမို့ မိန်းကလေးလက်ကို

ကိုင်းဖူးတာများ၊ လက်ကလေးကိုကိုင်တာအစ ကြက်သီးတွေ ဖြန်းခနဲထတော့တယ်။ ဘာရယ်လို့ သိချင်းတောင် စပ်ရတယ် ပြောတော့ သူတို့ကမေးတယ်။ ဘာလို့ကြက်သီးထရတာလဲတဲ့...ကဲ”

လွမ်းကသိပ်မရယ်၊ ခုလေးကတွင် မိမိလက်ကို သူ့အမှတ်မထင် ကိုင်စဉ်က ကြက်သီးထခဲ့ရသေးသည်။

ဒေါက်တာမင်းညိုကဆက်ပြောနေသည်။

“မေးမှာပေါ့၊ သူတို့ကတော့ အားရင် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်တဲ့ လူမျိုးမဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ မိန်းကလေးတစ်ဦးက မှတ်ချက်ချသေးတယ်၊ ဒီလိုဆိုရင် မင်းတို့ မြန်မာ အပျို၊ လူပျိုဘဝဟာ ပျင်းစရာကြီးတဲ့၊ သူတို့ကတော့ ဟုတ်တယ်လေ၊ တနင်္ဂနွေ၊ စနေဆိုရင် ဒီတံလို့ခေါ်တဲ့ အပျိုလူပျို တွဲထွက်မှုက ရှိနေတာကိုး၊ မိဘတွေကလဲ အားပေးတယ်။ ဆရာကြားဖူးတာတော့ အပျိုရယ်လို့ ဖြစ်လာလို့မှ ဒီတံခေါ်ထုတ်မယ်၊ လူပျိုမရှိရင် တချို့မိန်းကလေးတွေ သေကြောင်းကြံကြသတဲ့။”

“ဆရာကော အဲဒီလို ဒီတံထွက်ခဲ့သေးလား”

“ဒါကတော့ လွမ်းရယ်”

“ဟော..ကိုယ့်ဘက်ကျတော့ ဆရာမဖြေနိုင်ဘူး”

“ဖြေပါတယ်လွမ်းရယ်၊ ဆရာထွက်ခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ထွက်တယ်ဆိုတာကလဲ ရုပ်ရှင်ကြည့်ကြ၊ ပြတိုက်သွားကြ၊ ဂီတနားထောင်ကြ၊ တခါတလေ က ကြတာပေါ့။ ဒါပါပဲ”

“ဆရာက ဘိုက ကတယ်”

“မြန်မာပြည်မှာ ဆရာ မကပါဘူး၊ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုနဲ့ ဖီလာပဲ၊ ဟိုမှာတော့ ကတယ်လေ၊ ဆရာမှတ်မိသေးတယ်..ဆရာက ဒီလောက် ကတတ်တာမဟုတ်ဘူး။ ဆရာပြန်လာတော့ ဘုရင်မ မေရီဆိုတဲ့ သင်္ဘောကြီးပေါ်မှာပေါ့။ ကမ္ဘာကျော် ကချေသည်မ တစ်ယောက်နဲ့ ချား..ချား..ချားဆိုတဲ့ အက ကရတယ်၊ ဆရာကသူ့မမှီတော့ စည်းချက်နဲ့အလိုက် မြန်မာ့သိုင်းက သွင်းပြီး ကတာ နောက်ဆုံးပေါ် ကကြိုးဆိုပြီး ပွဲတောင်းလိုက်ကြတာ”

လွမ်းကရယ်ပြန်သည်။

“ဒါဖြင့်ဆရာဟိုမှာ သိပ်ပျော်ခဲ့မှာပေါ့”

“ဪ...လွမ်းကို ဆရာပြောတယ် မဟုတ်လား။ မပျင်းတာကို ပျော်တယ်ခေါ်ရင် ဆရာပျော်ခဲ့ပါတယ်လို့၊ ဒါပေမယ့် ဆရာလွမ်းရတဲ့ အပိုင်းကိုလဲ လွမ်းက နားထောင်ဦးမပေါ့”

“ဆရာ ဘာကို လွမ်းလဲ”

“ပုန်းရည်ကြီး၊ ပဲကြီးလှော်နဲ့ လက်ဖက်သုပ်”

“ဆရာကလဲ အကောင်းမှတ်လို့ နားထောင်နေတာ”

လွမ်းက ခစ်ခစ်တက် ရယ်မောရင်းဆိုသည်။

“တကယ်ပြောတာလွမ်းရယ်၊ အဲဒါတွေကို ဆရာတို့ တကယ်လွမ်းတယ်၊ စာတောင် စပ်ခဲ့ကြသေးတယ်၊ ဘာတဲ့ အဲ အဲ..”

မချစ်ပြင်ပြင်
မေတမင် စိမ်းပေမယ့်
မျှစ်ချဉ်ချဉ်
အပင်တစ်သိန်းကိုလ
ထိန်းသိမ်းပြီး ပို့လိုက်ပါ။
တွတ်တီးတွတ်တာ
မပြောချင်နေပေါ့။
ကြွတ်ပြီးကြွတ်ကာ
ရွှေဝါတစ်ခဲပေပ။
ပဲကြီးလှော် ပြည်အစိတ်နှင့်
တစ်ပိဿ ပုန်းရည်ကြီးကိုဖြင့်
ကျပ်စည်းသည် လက်ဖက်နှင့် အတူ
ကြည်ဖြူစွာ ထည့်ကာပေး။
အလေးပြည့် မှန်လိုတာ...။

“ကဗျာကျိုး ကဗျာပဲ။ ရှေ့ဆက်ပြီးတော့ ဆရာမရတော့ဘူး”
ဤအကြိမ်တွင် လွမ်းသည် ကိုယ်လေးသိမ့်သိမ့်တုန်အောင် ရယ်၏။
“ဆရာကလဲ ကြံကြံဖန်ဖန်၊ လွမ်းစရာရှားလို့”
“ဪ...လွမ်းရယ်၊ ဆရာမှာ ဒါပဲလွမ်းစရာရှိတာကိုး”
“တကယ်ပဲလားဆရာ”
“တကယ်ပါပဲ လွမ်းရယ်”
လွမ်း၏သဏ္ဌာန်မှာ ပြန်တည်ကြည်လာ၍ ဆင်ငြေ့ရန်ရှောင် ဆိုသည်။
“လွမ်းစရာမရှိရင် ဆရာ့အတွက် ကံကောင်းတာပေါ့”
“ဒါပေမယ့် ဆရာအခု ကံမကောင်းတော့ဘူး လွမ်း”
“ရှင်”
“ဆရာက အခု အိမ်မက်တစ်ခု မက်နေတယ်။ အဲဒီအိမ်မက်ထဲမှာ လွမ်းစရာကို ဆရာတွေ့နေတယ်။ ခက်တာက အိမ်မက်ဆိုတာက အစိုးမရဘူး မဟုတ်လား”
လွမ်း၏ မျက်လုံးတို့က မမြင်ပါ။ သို့သော်...မိန်းမသား၏ ပါးနပ်သောဝိညာဉ်က ဤစကားရပ်မှ အနက်အဓိပ္ပါယ်ကို ရေးရေးရိပ်မိသည်။ လွမ်း၏ရင်မှာ ဖိုလိုက်၍ ကြည်နူးသွားမိသော်လည်း မျက်နှာ၌ ရှက်သွေးရဲရဲ လွမ်းသွားသည်။
လွမ်းက နေရာမှ ထလိုက်သည်။
“အစိုးမရတာကိုဘာလို့ဒုက္ခခံပြီး လွမ်းရမှာလဲ ဆရာရယ်၊ ဒါထက် လွမ်းမနက်စာ မစားရသေးဘူး၊ လွမ်းကို အိမ်ထဲပြန်ပို့ပေးပါလားနော် ဆရာ၊ ဪ...ပြီးတော့ ခုနက်က နှင်းဆီပန်းကော”
ဒေါက်တာမင်းညိုက နှင်းဆီပန်းတစ်ပွင့်ကို လွမ်း၏လက်တွင်း ထည့်ပေးသည်။
လွမ်းသည် နှင်းဆီပွင့်ကို ရှုရှုရိပ်ရိပ်နဲ့ ဒေါက်တာက တခြားတစ်ပွင့်ကို ခေါင်း၌ ယူယစွာ ပန်ပေးသည်။
လွမ်း၏ မမြင်ရသော မျက်လုံးနှင့် ဒေါက်တာ၏ မျက်လုံးများခေတ္တဆုံမိသည်။
ဤသည်အားလုံးကို မမျှော်လင့်ဘဲ နေစိုးက မြင်တွေ့ခဲ့ရသည်။ သူက လက်တွင်း၌ အဆင်သင့်ရှိသော ကင်မရာနှင့် လွမ်းနှင့် ဒေါက်တာ၏ သိမ်မွေ့သော ဤမြင်ကွင်းကို အမှတ်မထင် ရိုက်ယူလိုက်မိသည်။

ထိုနေ့နံနက် ထမင်းစားပွဲမှာ ခါတိုင်းထက် စိုပြည်နေသည်။
စားပွဲတစ်ဖက်၌ နေစိုးနှင့်လယ်လယ်ကထိုင်၍ တစ်ဖက်၌ ဒေါက်တာမင်းညိုနှင့်လွမ်းကထိုင်သည်။ ဒေါ်ကြင်ကိုမူ ထိပ်၌ ထိုင်ခိုင်းသည်။
နေရာတကာ...ကိုယ့်စွမ်းကိုယ်စကို အားကိုးချင်သော လွမ်းသည် ထမင်းစားရာ၌ပင် သူ့ပန်းကန်အတွင်းသို့ သူတစ်ပါးက ဟင်းခတ်ထည့်ပေးလျှင် ခါတိုင်း၌မကြိုက်၊ ယနေ့မူ သူ့ပန်းကန်အတွင်းသို့ ဒေါက်တာမင်းညိုက ဟင်းဖတ်များထည့်ထည့်ပေးသည်ကို ကြည်သာစွာ ငြိမ်နေသည်။
မမြင်ရသောလွမ်းက တစ်ခါတစ်ရံ ဟင်းခွက်နှိုက်ရာ ဒေါက်တာမင်းညိုနှင့် လက်ချင်းဆုံမိကြသည်။
ဤသည်ကို လောက၌ဘာဖြစ်နေနေ၊ ကလေးစိတ်မကုန်သေးသော လယ်လယ်က တခစ်ခစ်ရယ်သည်။ နံနက်က လက်ကိုကိုင်ရာမှ ကြက်သီးဖြန်းရသော ဒေါက်တာနှင့်လွမ်းတို့အတွက်သာ ရယ်ရခက် ငိုရခက်ဖြစ်နေသည်။
ထမင်းစားပြီး ဧည့်ခန်း၌ ထိုင်မိကြလျှင် (လယ်လယ်နှင့် ဒေါ်ကြင်မှာ ကြိုတင်စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်းမရှိ) ဒေါက်တာမင်းညိုက နေစိုးအား မျက်ရိပ်မျက်ခြည်ပြသည်။
နေစိုးက ခြေဖော့နင်း၍ အပေါက်ဝစီသွားသည်။ အပေါက်ဝကျမှ ခြေသံနှင့်အတူ ချောင်းဟန်၏။
ဒေါက်တာမင်းညိုက လွမ်းအနီးထိုင်ရာမှထသွားကာ ပင်ကိုသံနှင့် မေးသည်။
“ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လဲ ခင်ဗျာ”
ဒေါက်တာမင်းညိုသည် စစ်ကိုင်း၌ အအေးမိစဉ်ကအတိုင်း အသံဖျက်၍ ဖြေသည်။
“ကျွန်တော့နာမည်....မောင်မောင်လွင်ခေါ်ပါတယ်၊ ဆရာနဲ့ရော ၊ လွမ်းနဲ့ပါ တွေ့ပါရစေ”
(ဒေါက်တာမင်းညို)
“ဪ...လာပါခင်ဗျာ၊ ဝင်ပါ...ထိုင်ပါ၊ လွမ်း...ဦးမောင်မောင်လွင်...”
လွမ်းသည် ကျားမလေးသဏ္ဌာန် မာန်နှင့် လှုပ်ရှားလာသည်။

“ဆရာ..ဒီလူကို ကျွန်မစကားမပြောချင်ဘူး..”
(ဒေါက်တာ။ လွင့်အသံနှင့်.)
“လွမ်းရယ်..ဆရာ့ကို ခုံသမာဓိထားပြီး ကျွန်တော်ရှင်းပြပါရစေ”
(ဒေါက်တာ။ ပင်ကိုအသံနှင့်.)
“လွမ်း..သူပြောချင်တာပြောပါစေ၊ ဆရာခွင့်ပြုတယ်”
လွမ်းက ဝိုင်ကျသွားသည်။ ဘာမျှတော့ မပြော။
(ဒေါက်တာ။ လွင့်အသံနှင့်.)
“ဖြစ်ခဲ့ သမျှဟာ ကျွန်တော့ အပြစ်ကြီးပဲ ထားပါ။ ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျွန်တော် အခုလဲ မနည်းစုံစမ်းပြီး လိုက်ခဲ့ရတာပါ။ လွမ်းအတွက် ကျွန်တော်ဘာမဆို ကူညီပါရစေ”
လွမ်းမှာ မယုံနိုင်လောက်အောင်ပင် တုန်ယင်နေသည်။
ဤသည်ကို ဟန်ဆောင်ရင်း အကဲခတ်နေသော ဒေါက်တာမင်းညိုက ကြေကွဲစွာ မြင်နေရသည်။
“ရှင်ဆီက အကူအညီ ကျွန်မ ဘာမှမလိုဘူး၊ ဆရာ ဒီလူကို ထွက်သွားစမ်းပါစေ၊ မြန်မြန်ထွက်သွားစမ်းပါစေ”
(ဒေါက်တာ။ ပင်ကိုအသံနှင့်.)
“လွမ်း..ဆရာအနားမှာ ရှိပါတယ်၊ ဒေါသဆိုတာကို ချုပ်မှပေါ့၊ သူပြောချင်တာ ပြောပါစေဦး”
လွမ်းမှာ ငြိမ်ကျသွားပြန်သည်။
(ဒေါက်တာ။ လွင့်အသံနှင့်.)
“လွမ်း ကျွန်တော့ကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်တာကို ခွင့်လွှတ်ပါလို့ ကျွန်တော် မတိုက်တွန်းလိုပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် လက်တွေ့သဘောကတော့ လွမ်းဟာ မျက်လုံးပြန်မြင်ရမယ်၊ ဆရာ့စေတနာကို နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကုန်ကျစရိတ် အထွေထွေကို ကျွန်တော် တာဝန်ယူပါရစေ”
(ဒေါက်တာ။ ပင်ကိုအသံနှင့်.)
“မိတ်တွေရဲ့ စေတနာကို ကျွန်တော် ချီးကျူးပါတယ်၊ ကျွန်တော့်အတွက် ငွေရေးကြေးရေးဟာ အဓိကမဟုတ်ပါဘူး၊ ကာယကံရှင် လွမ်းဆုံးဖြတ်ပါစေ..လွမ်း”
“ဆရာ သူ့အကူအညီကို ယူမလို့လား”
(ဒေါက်တာ။ ပင်ကိုအသံနှင့်.)
“ဆရာ ငွေရေးကြေးရေးကို ဂရုမစိုက်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ့စေတနာကို ဆရာမတားမြစ်သင့်ဘူး”
“သူ့စေတနာကို လွမ်းမယုံဘူး”
(ဒေါက်တာ။ လွင့်အသံနှင့်.)
“ယုံပါလွမ်းရယ်...ကျွန်တော် စကားကုန်ပြောမယ်၊ မတော်တဆ လွမ်းမျက်လုံး ကုမရတောင်မှ လွမ်းကို တစ်သက်လုံး စောင့်ရှောက်ဖို့ ကျွန်တော်တာဝန်ယူပါတယ်”
“ရှင်..ဘာလူပါးဝစကားပြောတာလဲ”
ပြောပြောဆိုဆို လွမ်းသည် စမ်းမိစမ်းရာ ဆေးလိပ်ပြာခွက်နှင့် အသံလာရာသို့ လှမ်းပေါက်လိုက်သည်။
ဒေါက်တာမင်းညိုက နေရာပြောင်း၍ စကားများကို ပြောနေသည်ဖြစ်သော်လည်း ဤမျှမြန်သော အဖြစ်ကိုမူ မမျှော်လင့်၊ ဆေးလိပ်ခွက်သည် သူ့နဖူးအား ထိမှန်ကာ သွေးပေါက်ပေါက် ကျစေ၏။
အခန်းဝမှ နေစိုးသည် ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ကြည့်နေ၏။
ဒေါက်တာသည် ကြိုးစား၍ အခြေအနေကို ထိန်းသည်။ မိမိ၏ ပင်ကိုသံနှင့် လွမ်းကို လှမ်းပြောသည်။ ယုတ္တိရှိ အောင်လည်း မောင်မောင်လွင်ကိုလည်း ပြောဟန်ပြုသည်။
“လွမ်း..ဘယ်နှယ်လုပ်လိုက်တာလဲဟင်၊ ကဲ ဦးမောင်မောင်လွင်၊ ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ခင်ဗျားလောက် ကံဆိုးတဲ့လူ ဒီလောကမှာမရှိဘူး၊ ပြန်ပါတော့ဗျာ”
သည်တော့မှ နေစိုးက ခြေသံပြုသည်။
ဒေါက်တာ၏ မျက်နှာမှာ ပြင်းထန်သော စိတ်ထိခိုက်မှုကို ဖော်ပြနေသည်။ သူသည် နဖူးမှ စီးကျလာသော သွေးများကို ဂရုမပြုဘဲ လွမ်းနား ကပ်သွားသည်။
လွမ်းမှာလည်း မိမိကိုယ်မိမိ ဘာပြုမိသည်ကို မသိဟန်ရှိနေသည်။ ခြေသံကြောင့် လွမ်းက အရင်စကားဆိုသည်။
“ဆရာလား”

“ဟုတ်တယ်လွမ်း...ဆရာပါ”
“လွမ်းကို ခွင့်လွှတ်ပါဆရာရယ်၊ ဆရာရှေ့မှာ လွမ်းရိုင်းမိသွားပြန်ပြီ”
“ဒါတွေပြောမနေပါနဲ့လွမ်းရယ်၊ လွမ်းကိုဆရာခွင့်လွှတ်ပါတယ်”
“ဆရာ”
“လွမ်း”
“လွမ်းကို ကတိတစ်ခုပေးပါဆရာ”
“ပြောပါ...လွမ်း”
“လွမ်းကို ဆရာမကုချင်နေပါ၊ ဒီကောင်ဆီကတော့ ဘာအကူအညီမှ မယူပါနဲ့”
“စိတ်ချပါလွမ်းရယ်၊ လွမ်းစိတ်ချမ်းသာအောင် ဆရာအစွမ်းကုန် ဆောင်ရွက်ပေးပါ့မယ်”
လွမ်းကလည်း ဆွေးမြေ့စွာ ဆိုသည်။
“မျက်စိနှစ်ကွင်း အလင်းရရေးဟာ ဘယ်လောက်တန်ဖိုးရှိတယ်ဆိုတာ လွမ်းနားလည်ပါတယ်၊ ဆရာတို့လို ဆရာဝန်ကြီးတွေရဲ့ ကုသမှုအတွက် လူတွေဟာ ငွေကို ရေလိုသုံးရတယ်ဆိုတာလဲ လွမ်းသိပါတယ်”
“ဒါတွေ မပြောပါနဲ့တော့ လွမ်းရယ်”
“ပြောရမယ် ဆရာ၊ လွမ်းမသိသား ဆိုးရွားနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် လွမ်းမျက်စိ ပြန်မြင်ချင်တယ်၊ သိပ်ကို မြင်ချင်တယ်၊ လွမ်းမှာ ပိုက်ဆံမရှိပါဘူး ဆရာရယ် ၊ လွမ်းမြင်ရင်လေ ဆရာအိမ်မှာ တစ်သက်လုံး အစောင့်မလေးဘဝနဲ့ နေပါမယ်၊ သူ့ဆီကတော့ ဘာအကူအညီမှ မယူပါနဲ့ ဆရာ”
“တော်ပါတော့လွမ်းရယ်၊ လူနာကို ကိုယ်ကျိုးစွန့်ပြီး ကုသပါမယ်ဆိုတဲ့ သစ္စာကို ဆရာနဲ့တကွ ကမ္ဘာမြေပြင်က ဆရာဝန်တိုင်းဟာ ဆိုထားရပါတယ်။ လွမ်းကို ဆရာကုပါ့မယ်၊ သူ့ဆီက ဘာအကူအညီမှလဲ မယူပါဘူး၊ သူ့နာမည်ကိုတောင် နောင် လွမ်းမကြားစေရပါဘူး၊ ဆရာကတိပေးပါတယ်”
လွမ်းကို ဒေါ်ကြင်က လာခေါ်သွားသည်။ ဤရိုးသားသောမိန်းမကြီးမှာ ဘာဖြစ်၍ ဘာဖြစ်နေသည်ကို မသိ။
လယ်လယ်က ဒေါက်တာ၏ဒဏ်ရာကို နေစိုးနှင့်အတူ ဆေးကြောပြုစုပေးသည်။
“ဘယ်နှယ်လဲဆရာ” နေစိုးကမေးသည်။
“ကျွန်တော်ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ ကိုနေစိုး၊ လွမ်းရဲ့ အမုန်းဟာ ရောဂါအမုန်း”
“ဆရာရယ်..မမက ဆရာ့ကိုလဲ ခင်မင်နေပြီမဟုတ်လား၊ လယ်လယ်ကတော့ အမှန်ကို ဖွင့်ပြောလိုက်ရင် ပြီးသွားမယ်ထင်တာပဲ”
ဒေါက်တာသည် တုန်လှုပ်သွားသည်။ လယ်လယ်၏ လက်ကလေးကို ဆုပ်ကာ တောင်းပန်မိသည်။
“မပြောပါနဲ့၊ ညီမရယ်၊ မပြောပါနဲ့။ ပြောရင် ဘာဖြစ်သွားမလဲ သိလား”
နေစိုးနှင့် လယ်လယ်က သူ့အား အဖြေတောင်းဟန် ကြည့်သည်။ သူကလေးနက်စွာ သတိပေးရသည်။
“ပြောရင် လွမ်းအသက်တို့သွားလိမ့်မယ်”

(၅)

လူနာတစ်ဦးပေါ်တွင် ပုဂ္ဂလိက သံယောဇဉ် ထားမိလျှင် မည်သို့ဖြစ်မည်နည်း။ ထိုဆရာဝန်သည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် ကံအဆိုးဆုံး လူတစ်ဦး ဖြစ်လိမ့်မည်။

ဒေါက်တာမင်းညိုသည် သက်ဆိုင်ရာ ဆရာဝန်များထံမှ လွမ်းနှင့်ပတ်သက်သော အထွေထွေ ဆေးစစ်ချက် အသီးသီးကို စုဆောင်း၍ လေ့လာနေစဉ် စောမောင်အားပြောခဲ့သော စကားရပ်များကို ပြန်သတိရနေသည်။

စောစောကတွင် မိမိကုသ၍ ဝေဒနာပျောက်ကင်းခဲ့သော လူနာတစ်ဦး လာသွားခဲ့သည်။ ဒေါက်တာမင်းညိုသည် မိမိ၏ ကျေးဇူးကြောင့် ပျောက်ကင်းခဲ့သော လူနာများကို လက်ဆောင်ပဏ္ဏာနှင့် အိမ်လာခြင်းအား ကျပ်တည်းစွာ တားမြစ်ထားသည်။

ဆရာဝန်တို့ လောဘရမ္မက်တက်၍ ပျက်စီးရာ၌ သဒ္ဓါလွန်၍ ဖျက်ဆီးတတ်သော လူနာများလည်းပါသည်။ စောစောကလူနာမှာမူ ဆင်းရဲသော မီးရထားစက်ခေါင်း အလုပ်သမားတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူပုန်တို့၏ မိုင်းပိုးဒဏ်ကြောင့် မျက်လုံးကန်းခဲ့ရသူဖြစ်သည်။ ဒေါက်တာမင်းညို၏ ခွဲစိတ်ကုသမှုကြောင့် မျက်လုံးပြန်မြင်ခဲ့ရသူလည်း ဖြစ်သည်။ ဤလူငယ်မှာ မိမိတို့သွေး၊ ချွေးဖြင့် မ တည်ထားသော ဤနိုင်ငံ၌ ဆရာဝန်တို့သည်လည်း မိမိကဲ့သို့ ပြည်သူ့လခစား အမှုထမ်းများ ဖြစ်သည်ကို မသိ။ သူသိသည်မှာ ဒေါက်တာသည် သူ့ကျေးဇူးရှင်တည်း။

သူ့၌ လက်ဆောင်တွေ အထွေအထူးမပါ။ ဗုဒ္ဓဘာသာ ထုံးစံအတိုင်း ကျေးဇူးရှင်ကို လာ၍ဦးချသည်။

ဤသို့ဆိုပြန်တော့ ဒေါက်တာမှာ စိတ်ချမ်းသာရသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဆရာဝန်တို့မည်သည် မိမိကြောင့် ပျောက်ကင်းခဲ့သော ဝေဒနာရှင်၏ ရွှင်လန်းမှုကို မြင်လျှင် နှလုံးကြည်နူးရစမြဲ ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် လွမ်းပျောက်ကင်းလျင်မူ...လွမ်းပျောက်ကင်းလျင် နွေဦး၏ သာယာသော အိမ်မက်တစ်ရပ် ဆုံးခန်း၌ ရပ်တော့မည်ကို ဒေါက်တာက ကြိုသိထားသည်။

ချစ်မိပြီဖြစ်၍ လွမ်းကို သူများထက်ပို၍ မြင်စေလိုသည်။

သို့သော် လွမ်းပြန်ညမင်လျှင်မူ စောစောကလူငယ်ကဲ့သို့ နှလုံးကြည်နူးမှုကို သူရပါဦးတော့ မည်လော။ အဖြေကို ဒေါက်တာသိပြီးဖြစ်သည်။

ခါတိုင်းမူ သမာဓိတည်သမျှ ထာဝစဉ် ရွှင်ကြည်လေသော သူတို့၏ဆရာ ယခု မိုင်းမှန်တွေဝေငေးနေခြင်းအား လက်ထောက်များက အကဲခတ်မိကြသည်။

“ဒေါက်တာမြင့်လွင်နဲ့ ဒေါက်တာသိန်းမောင်၊ နောက်ဗုဒ္ဓဟူးမှာ အရေကြီးတဲ့ လူနာတစ်ဦးကို ခွဲစိတ်ရမယ်၊ အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်စေလိုတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ အားလုံးအဆင်သင့်ပါပဲ”

ဒေါက်တာလေးနှစ်ဦးက ရှိသေ့စွာဖြင့် ပြန်ဖြေကြသည်။ မည်သူ့ကို ခွဲစိတ်ကြမည်မှန်း သူတို့နှစ်ဦးက သိပြီးဖြစ်သည်။ လူနာအကြောင်း ဒေါက်တာမင်းညိုက ဆက်ပြောမည်လောဟု သူတို့ကနားထောင်နေကြသော်လည်း ဒေါက်တာမင်းညိုက အခြားစကားကို ဆက်သည်။

“ဒါထက်ခင်ဗျားတို့ ပညာတော်သင်သွားဖို့ကိစ္စ ပညာရေးသံမှူးဆီက စာရပြီ၊ ဒေါက်တာသိန်းမောင်က ကျွန်တော် တက်ခဲ့တဲ့ မက်ဒီကယ်စင်တာ၊ နယူးယောက်မှာ ရတယ်၊ ဒေါက်တာမြင့်လွင်က ဂျွန်ဟော့ကင်း(စ်)ဆေးတက္ကသိုလ်မှာ ရတယ်”

ဒေါက်တာလေးနှစ်ဦးက တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ဝမ်းမြောက်စွာ ကြည်လိုကြ၏။

“အဲဒီတော့ ခင်ဗျားတို့ကို ကျွန်တော်ဆရာအနေနဲ့ရော မိတ်ဆွေအနေနဲ့ရော ပြောချင်တယ်၊ ကြိုးစားကြပါ၊ လွယ်တော့ မလွယ်ဘူး၊ ခန့်မှန်းတာထက် ဆယ်ဆ ပိုပင်ပန်းလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့အောင်မြင်လာရင် တိုင်းပြည်အတွက် အဖိုး မဖြတ်နိုင်တဲ့ ဆုလာဘ်ပဲ၊ အခုအချိန်ထိ ဒီမှာကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိသေးတယ်၊ တိုင်းပြည် အတွက် မလုံလောက် သေးဘူး၊ အဲ.. ကျွန်တော်အတွက်လဲမကောင်းဘူးခ”

ဒေါက်တာလေးနှစ်ဦးက သူ့စကားကိုနာယူမည်ဖြစ်ကြောင်း ဖြေကြသည်။ သို့ရာတွင် သူ့နောက်ဆုံးစကားကိုမူ နားမလည်ကြ။

ဒေါက်တာမင်းညိုသည် အိမ်ပြန်ခဲ့သည်။ အိမ်ပြန်ရတော့လည်း ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ၊ စိတ်မှာရွှင်နေ၏။

ဒေါက်တာက အိမ်ရှေ့၌ ကားစိုက်မိ၍ ခြံတွင်းသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ နင်းဆိပ်များကြား၌ လွမ်းကိုတွေ့ရသည်။

ဒေါက်တာဆင်းလျှောက်လာစဉ် လွမ်းကလည်း သူရှိရာဘက်လှည့်၍ ပြုံးချိုသောမျက်နှာလေးနှင့် စောင့်နေ၏။

“လွမ်း”

“ဆရာ”

“လွမ်းတစ်ယောက်တည်းလား၊ ကျန်တဲ့လူတွေကော”

“လယ်လယ်တို့တော့ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ကြတယ်၊ ဒေါ်ကြင်တော့ အပေါ်မှာပါ၊ လွမ်းသာ..”

လွမ်း၏မျက်နှာ၌ သွေးရောင်လျှမ်းသွားသည်။ စကားမှာလည်း ရပ်သွား၏။

“ဆိုပါဦးလေ၊ လွမ်းသာ ဘာဖြစ်”

လွမ်းမှာ ပြန်လည်တည်ငြိမ်သွားသည်။ ထို့နောက် ရှက်ပြီးလေးပြီးရင်း ညင်သာစွာဆိုသည်။

“ဪ..လွမ်းသာ ဒီအချိန်လောက်ဆိုရင် ဆရာပြန်လာတော့မယ်ဆိုပြီး ခြံထဲဆင်းစောင့်နေတာပါ၊ ဒါပေမယ့် ကန်းတဲ့ဘဝများ နယ်နော်ဆရာ၊ လွမ်းက ဆရာတော့ ဒီဘက်ကလာမှာပဲဆိုပြီး မှန်းနေတာ၊ ဆရာကားသံကြားမှ လွမ်းမှန်းရာဟာ နေရာလွဲနေမှန်း သိရတယ်”

ဒေါက်တာမင်းညို၏ ရင်မှာလည်း အနည်းငယ်ဆိုသွားသည်။ အားငယ်သော ဤဝေဒနာသည်မှာ မိမိအပေါ် သံယောဇဉ်တွယ်နေလေပြီ ဖြစ်ကြောင်း ကောင်းကောင်းသိသည်။

“စိတ်မကောင်းစရာတွေ ပြောမနေနဲ့လွမ်း၊ လာ..ထိုင်၊ လွမ်းကို ဝမ်းသာစရာ ဆရာပြောစရာရှိတယ်”

တစ်ခါတုန်းကလိုပင် သူက လွမ်း၏လက်ကလေးများကိုဆွဲကာ ခုံတန်းရှည်ပေါ်ထိုင်ခိုင်းသည်။

“လွမ်း ဘာဝမ်းသာရမှာလဲ ဆရာ”

“လွမ်းရဲ့ အထွေထွေ ဆေးစစ်ချက်တွေ အကုန်ရပြီ၊ အားလုံးဟန်ကျတယ်”

လွမ်း၏မျက်နှာလေး ရွှင်ပျသွားသည်။

“ဒါဖြင့် လွမ်းမျက်လုံး ခွဲရတော့မှာပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ်၊ ရှေ့အပတ်ထဲ ခွဲရမယ်”
“ခွဲပြီးရင် လွမ်းပြန်မြင်ရမယ်နော်”
“အို..မြင်ရမှာပေါ့”
“ဆရာ”
“လွမ်း”
“လွမ်းအတွက် ဆရာ သိပ်ပင်ပန်းနေလား”
“အို..မပင်ပန်းပါဘူး လွမ်းရယ်..”
“ပင်ပန်းပါတယ်ဆရာရယ်၊ လွမ်းသိပါတယ်၊ ဆရာကျေးဇူးကိုလဲ လွမ်းဘယ်လိုပြန်ဆပ်ရမလဲ မသိဘူး”
“အဲလောက်တောင်လဲ ကျေးဇူးတင်စရာ မရှိပါဘူးလေ၊ တကယ်ဆိုတော့ ဆရာကတောင် လွမ်းကို ကျေးဇူးတင်ရဦးမယ်”
“အို..ဘာပြုလို့”
“ဘာပြုလို့ဆိုတာ နောက်တော့ဆရာရှင်းပြမယ်၊ အခုတော့ ဆရာနဲ့လွမ်း လေညင်းခံထွက်ကြရအောင်”
“အို..မဟုတ်တာဆရာရယ်”
“ဘာဖြစ်လို့လဲ လွမ်းရဲ့”
“အကျိုးဆော့၊ အကန်းမော့ ဖြစ်နေပါဦးမယ် ဆရာရယ်၊ ပြီးတော့...”
လွမ်းက စကားမဆက်။
“ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ လွမ်း”
လွမ်းက ပြုံးမဲ့မဲ့ ဆို၏။
“ပြီးတော့ လွမ်းလို ဒုက္ခိတတစ်ယောက်နဲ့ တွဲပြီးသွားရတာ ဆရာအတွက် ကျက်သရေမရှိပါဘူး ဆရာရယ်”
သူက ဖျတ်ခနဲ လွမ်း၏လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်မိသည်။
“ဆရာ့ကို ဒီလိုမပြောပါနဲ့ လွမ်းရယ်၊ တတ်နိုင်ရင်လေ လွမ်းလို ဒုက္ခိတတွေကို ဆရာတစ်သက်လုံးပြုစုသွားချင်တယ်”
လွမ်း၏မမြင်ရသော မျက်လုံးကြီးများက သူ့အား နူးညံ့စွာ မော့ကြည့်သည်၊ သူ့မျက်လုံးများမှ ကရုဏာရောင်ကိုမူ လွမ်းမြင်မည်မဟုတ်။
“ကဲ...ထ လွမ်း၊ အဝတ်အစားလဲချေ”
“အို..လွမ်း အဝတ်အစားလဲဖို့ မလိုပါဘူး”
“ကဲ...ဒါဖြင့် သွားကြမယ်”
ဤသို့ ဆိုပြန်သော် ရုန်းကန်ငြင်းဆန်ရန် လွမ်း၌အားမရှိ။
လူရှင်းသော အင်းလျားကန်တစ်နေရာ သစ်ပင်ရိပ်၌လွမ်းနှင့် ဒေါက်တာမင်းညိုတို့ ရပ်လိုက်ကြသည်။
မြူကြောင် နေ့ညနေမှာ ပြာနေကာ လေအေးသည် ညင်းညင်းညံ့ညံ့ တိုက်ခတ်နေ၏။ ရွက်အိုစွန့်၍ ရွက်ညွန့်သစ်ရာ တောတစ်ခုမှ ဥဩညို၏ တေးသံချိုသည် မှန်မှန်ထွက်ပေါ်နေ၏။
“အေးချမ်းသာယာလိုက်တာနော်ဆရာ၊ လွမ်းမမြင်ပေမယ့် လေရဲ့ထိတွေ့မှုကို ခံစားရတယ်၊ ပြီးတော့ ရေနံ့ကိုလဲ လွမ်းရတယ်။ လွမ်းတို့ အခုဘယ်မှာလဲဆရာ..”
ဒေါက်တာမင်းညိုက ကျောက်ခဲလေးများကို ဆုပ်ယူ ကုန်းကောက်၍ ရေပြင်ဆီသို့ တစ်လုံး အမှတ်မထင် ပစ်ပေါက်ရင်း “အင်းလျားတစ်နေရာပေါ့ လွမ်းရယ်..” ဟု ဖြေသည်။
ဒေါက်တာမင်းညို ပစ်ပေါက်လိုက်သောခဲလုံးသည် ရေပြင်နှင့် ထိတွေ့သည်တွင် သာယာသောအသံကို မြည်စေသည်။
လွမ်းသည် ငြိမ်၍နားစွင့်ထောင်သည်။ ခဏ၌ ဖျတ်လတ်လာပြီး ဒေါက်တာ၏ လက်မောင်းကို လှုပ်၍ဆိုသည်။
“ပစ်ပါဦးဆရာ၊ ပစ်ပါဦး”
ဒေါက်တာမင်းညိုက ရုတ်တရက်နားမလည်။
“ဘာပြောတယ် လွမ်း”
လွမ်းသည် မဖြေ၊ လက်ကလေးက ဟိုစမ်းသည်စမ်းနှင့် ဒေါက်တာမင်းညို၏ လက်တွင်းမှ ကျောက်ခဲလေးများကို ထိတွေ့သွားသည်။
လွမ်းက ကျောက်ခဲလုံးလေး တစ်လုံးကိုယူကာ ပစ်ပေါက်လာသည်။ ရေပြင်၌ ခဲကျသံပေါ်သလို လွမ်း၏ မျက်နှာ၌လည်း ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မှု အပြုံးလေးပေါ်လာသည်။

လွမ်းသည် နောက်ထပ်ကျောက်ခဲလေးတစ်လုံးကိုစမ်းပြန်ရာ သဘောပေါက်မိပြီ ဖြစ်သော ဒေါက်တာမင်းညိုက လွမ်း၏လက်တွင်းသို့ ကျောက်ခဲတစ်လုံး ထည့်ပေးရင်းဆိုသည်။

“နေဦး လွမ်း၊ ဆရာနဲ့အတူပစ်ရအောင် ကဲ...လာ၊ ဝမ်း-တူး-သရီး”

ခဲလုံးလေးနှစ်လုံးက ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ရေပြင်ပေါ်သို့ အသံမြည်စေလျက် ကျသွားသည်။

လွမ်းက တခစ်ခစ်တက်ရယ်သည်။ ကစားဖွယ် အထူးအဆန်းကို တွေ့ရှိသွားသော ကလေးပမာ ရယ်သည်။ ဒေါက်တာမင်းညိုမှာလည်း ကြည်နူးဝမ်းသာဖြစ်မိကာ ရယ်၏။

“ဆရာ လွမ်းကို ရေစပ်ပို့ပေးစမ်းပါ၊ ရေကို လွမ်းလက်နဲ့ စမ်းကိုင်နိုင်တဲ့ အစပ်နားရောက်အောင် ပို့ပေးစမ်းပါ”

ဒေါက်တာက မိမိလက်တစ်ဖက်ဖြင့် လွမ်း၏လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို တွဲ၍ အခြားလက်တစ်ဖက်ဖြင့် လွမ်း၏ခါးလေးကိုပွေ့ကိုင်ထိန်းလျက် ကန်ရေစပ်ဆီသို့ လွမ်းကို ခေါ်ဆောင်ကာ နေရာ ချပေးသည်။

လွမ်းက ရေပြင်ကို လက်ကလေးများနှင့် မြူးမြူးရွှင်ရွှင်စမ်းသည်။ ထို့နောက် လက်ခုပ်ဖြင့် ရေကိုမျက်နှာနှင့် တည်တည်အထိမယူ၍ ဖြည်းဖြည်းချင်း လွှတ်ချသည်။ အဆက်မပြတ်သော ရေသံများပေါ်လာသည်။ ရင်ထုမနာတစ်ဝက်၊ ဝမ်းသာကြည်နူးခြင်းတစ်ဝက်နှင့် ဒေါက်တာမင်းညိုသည် လွမ်းလုပ်သမျှကို ဘေးမှထိုင်ကြည့်နေ၏။

နေညိုချိန်ဝယ် ကန်စောင်းမှ လေချိုမှာ အေးလှ၏။ တောတန်းတို့ဆီမှ ဥဩသံသည်လည်း အဆက်မပြတ် ပေါ်ထွက်လာနေ၏။

လွမ်းက သူ့လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို စမ်းကိုင်ရင်း ခေါ်သည်။

“ဆရာ..”

“လွမ်း...”

“ဆရာပြောတာ မှန်တယ်၊ လွမ်း ကန်ကိုမမြင်ရပေမယ့် ကန်ကိုတွေ့ရတယ်၊ ရေကို မမြင်ရပေမယ့် ရေကိုတွေ့ရတယ်၊ ဆရာပြောသလိုပဲ မိခင်ကမ္ဘာမြေက ရင်သွေးလူသားတွေအပေါ်မှာ သိပ်တာဝန်ကျတာပဲနော်”

“မှန်ပါတယ် လွမ်းရယ်၊ မိခင် ကမ္ဘာမြေက ရင်သွေးလူသားတွေအပေါ်မှာ သိပ်ကြင်နာပြီး သိပ်တာဝန်ကျလှပါတယ်၊ ဒါကြောင့်လဲ သောက၊ ပရိဒေဝလို့ဆိုတဲ့ မီးဆယ့်တစ်မီး သဘောတွေကို ဆရာတို့ လွမ်းတို့ ရင်ဆိုင်ရရင် မိခင်ကမ္ဘာမြေမှာ အပြစ်မရှိပါဘူး၊ အဝိဇ္ဇာလို့ခေါ်တဲ့ လွမ်းတို့ ဆရာတို့ရဲ့ အမုန်းတွေ၊ အမှားတွေ၊ အယူသီးမှုတွေ၊ ခွင့်မလွှတ်နိုင်တာတွေ၊ ဒါတွေဟာသာ တရားခံပဲ လွမ်းရဲ့”

လွမ်းဟာ ငိုငိုငိုငိုကလေး နားထောင်နေသည်။ လွမ်း၏နားတွင် အဝေးမှ ဥဩငှက်၏ ဆွေးဆွေးမြွေမြွေ အသံကိုကြားနေရသည်။ ဘာကြောင့်မသိ၊ ဒေါက်တာမင်းညို၏ စကားရပ်များနှင့် အသံမှာလည်း ဆွေးဆွေးမြွေမြွေ ရှိလှသည်ဟု လွမ်းထင်သည်။ လွမ်း၏ရင်မှာ မဖော်ပြနိုင်သော လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုကို ခံစားနေရ၏။

လွမ်းသည် မမြင်ရသော မျက်လုံးများနှင့် ဒေါက်တာမင်းညိုအား တွေ့တွေ့ကြည့်၍မေးသည်။

“ဆရာဘာတွေပြောနေတာလဲဟင်”

“ဆရာ အမှန်တွေပြောနေတယ်လွမ်း”

လွမ်း၏ လက်ကလေးနှစ်ဖက်သည် ဒေါက်တာမင်းညို၏ လက်မောင်းများဆီ အမှတ်မထင်ကိုင်လာသည်။

“မျက်စိမမြင်တဲ့ လွမ်းအတွက်တော့ တလောကလုံးဟာ ပဟေဠိလိုပဲ ဆရာရယ်၊ လွမ်းအပေါ်ကြင်နာလို့ လွမ်းကြည်ညိုရတဲ့ ဆရာရုပ်ရည်ဟာ ဘယ်လိုဆိုတာ၊ လွမ်းမသိဘူး၊ ဒီလိုပဲ၊ လွမ်းကိုအခု ဆရာဘာတွေပြောနေတယ်ဆိုတာလဲ လွမ်းမသိဘူး၊ လွမ်းသိတာတစ်ခုပဲရှိတယ်”

“လွမ်းဘာကို သိသလဲ”

“လွမ်းဘာကိုသိတယ်ဆိုတာ လွမ်းဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိပါဘူးဆရာရယ်၊ ဥပမာ လွမ်းရေကိုမမြင်ရဘူး၊ ဒါပေမယ့်ရေလှိုင်းဂရုကံသံတွေကို လွမ်းကြားရတယ်၊ ဒီလိုပဲ ဆရာ့ကို လွမ်းမမြင်ရဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဆရာ့ရဲ့ ဂရုဏာနဲ့ မေတ္တာလှိုင်းကို လွမ်းခံစားလို့ရတယ်”

ဒေါက်တာသည် ဝမ်းပန်းတနည်းနှင့် လွမ်း၏မျက်နှာလေးကို ငေးကြည့်မိသည်။ ကရုဏာသက်ဖွယ်သော လွမ်း၏မျက်နှာလေးတွင် မဖုံးကွယ်နိုင်သော သမုဒယသစ္စာကို မြင်ရပေပြီ။ တမ်းတရပေမယ့် တစ်နေ့ဝယ် လွမ်းလေရမည် သမုဒယသစ္စာနွယ်။

“ဆရာ”

သူက မထူးမိ။

“ဆရာ”

“လွမ်း”

“လွမ်းခေါ်တာကို ဘာလို့မထူးတာလဲဟင် ဆရာ”

လွမ်း၏အသံလေးမှာ တုန်ယင်ကြေကွဲနေ၏။

“ပြီးတော့ လွမ်းကိုဘာလို့ စကားမပြောတော့တာလဲဟင်”

သူကလွမ်း၏ကိုယ်လေးအား မထိန်းချုပ်နိုင်တော့ပဲ ပွေ့ဖက်လိုက်မိသည်။ အလိုက်သင့် ကော့ကော့လေးပါလာသော လွမ်း၏ရင်ကို မိမိ၏ရင်နှင့်ကပ်လျက် ပါးချင်းနီးကပ်ပွတ်သတ်မိစဉ် ဒေါက်တာသည် အသံမထွက်အောင် ရှိုက်မိသည်။ လွမ်းသာမြင်ရမှ ဝဲပြည့်နေသော မျက်ရည်များကို ဒေါက်တာ၏ မျက်လုံးများ၌ တွေ့ရပေမည်။

“လွမ်းကို ဆရာ စကားတွေပြောဖို့ လိုသေးလား လွမ်းရယ်”

မှန်သည်။ မလို။ လွမ်းအနေနှင့်လည်း ဘာပြောရမည် မသိ။ ပြောလည်းမပြောတတ်၊ ပြောလည်းမပြောနိုင်။

ချစ်သူနှစ်ဦးတို့ ကမ်စောင်းမှပြန်ချိန်တွင် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီ၌ ဝင်ခဲ့ပြီဖြစ်သော နေသည် ရောင်ခြည်တန်းများကိုမူ ခြွင်းချန်ထားရစ်လေသေးသည်။

ဒေါက်တာမင်းညိုက လွမ်း၏ခါးလေးမှ ယုယစွာ သိုင်းပွေ့ဖက်ခေါ် ဦးဆောင်လျှောက်ရင်း လေးလေးညင်သာစွာ ဆိုသည်။

“လွမ်းမမြင်ပေမယ့် ထင်ကြည့်နိုင်ပါတယ်ကွယ်၊ အမှောင်ရိပ်တွေတော့ ချဉ်းဝင်စပြုနေပြီလေ၊ ဒါပေမယ့် ဟိုး..မိုးကုပ် စက်ဝိုင်းဆီမှာ လင်းရောင်ခြည်တွေက လျှံနေတယ်၊ ဒီလိုပဲလေ၊ အမှောင်စိုးမိုးတာမို့ အလင်းရောင်ကို မမျှော်ကိုးတော့ဘူးဆိုရင် ဂင်္ဂါဝါဠု သဲစုအမျှ ပွင့်ကုန်ကြတဲ့ ဗုဒ္ဓရှင်တော်တွေရဲ့ ဓမ္မရောင်ခြည်တွေဟာ ဒီလောကမှာ ဝေစည်စရာအကြောင်း မရှိပေဘူး၊ အမှောင်ဟာ တဒင်္ဂ၊ အလင်းဟာ နိယာမတဲ့ လွမ်းရဲ့”

နောက်ထပ်ကပ်ပါလာသော ရက်များအတွင်း၌ ကြုံတွေ့ရသမျှမှာ ဒေါက်တာမင်းညိုအတွက် တစ်နေ့နံနက်၌ တောင့်တမိခဲ့သည်ကို ယာယီပိုင်ဆိုင်ရသော အိမ်မက်ပမာ ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

နှစ်ကိုယ်ပြိုင်တူမျှ၍ ချစ်ကြပြီဆိုပြန်တော့လည်း ပျော်ကြရသည်။ လွမ်းရယ်တော့ သူ့ရွှင်ရ၏။ လွမ်းရွှင်ဖို့ပင် သူ့ဘဝသည် အနက်အဓိပ္ပါယ်ထင်ခဲ့လေပြီမို့ လွမ်းမငြိုငြင်ရန် သူ့တွင် ထာဝစဉ်ကြိုးစားနေရ၏။ ယာယီအိမ်မက် ပင်ဖြစ်သော်လည်း မက်သမျှယာယီအချိန်ပိုင်းတွင် သာယာသောဘုံဘဝလေးမှာ စိတ်တိုင်းကျ စိုပြည်မှုရရန် သူ့တွင် ဖန်တီးနေခဲ့ရ၏။ အစိုးမရသော အနာဂတ်ကို ကြိုတင်သိထားပြီမို့ သူ့တွင် အခြားနည်းလမ်းမရှိ။

သို့နှင့် တနင်္ဂနွေတစ်နံနက်ဝယ် တစ်ခါတုန်းကလိုပင် လွမ်းသည်နှင်းဆီပင်များအနီးတွင် ရပ်နေသည်။ တစ်ခါတုန်းကလိုပင် သူကလွမ်းနှာဝဝယ် နှင်းဆီတစ်ပွင့်ကို လာကပ်ထားသည်။ ဤအကြိမ်တွင်မူ လွမ်းသည် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်လေးပြုံးလိုက်၍ သူ့လက်များကို ပိုင်ပိုင်ဆုပ်ကိုင်သည်။ ဘာရယ်လို့ အထူးအထွေ သဘောကျစရာမရှိသော်လည်း နှစ်ဦးသားမှာ လိုက်လိုက်လှဲလှဲ ရယ်မောကာ ယှဉ်တွဲမှီလျက် အိမ်တွင်းသို့ဝင်ခဲ့ကြသည်။

အိမ်တွင်း၌ မြူးရွှင်နေသူတို့ကလည်း ရှိသေးသည်။

“သနားဖွယ်-တစ်ပါးရယ်-မယားသည်...ဪ သနားဖွယ် တစ်ပါးရယ်-မယားသည်..”

အခန်းတွင်းဆီမှ နေစိုး၏သီချင်းသံနှင့် ပါးစပ်ဆိုင်းတီးသံထွက်လာ၏။ မရှေးမနှောင်းပင် သူတို့ပါ ပေါ်လာသည်။

နေစိုးက လယ်လယ်ကို လက်မောင်းရင်းနှစ်ဖက်အောက်မှ ပဝါဖြင့် မ လျက် ရုပ်သေးကြိုးဆွဲဟန် ပြုသည်။ လယ်လယ်က ရုပ်သေးမင်းသမီးလေးလို ကြော့ကြော့မော့မော့လေးကသည်။

“သနားဖွယ်...တစ်ပါးရယ်၊ မယားသည် လယ်ရေ”

“မောင်ရေ..မောင်ရေ”

“လယ်ရေ..ချောင်းရေ..မြောင်းရေ”

နေစိုးကဖောက်လိုက်သဖြင့် လယ်လယ်က အကရပ်ကာ လင်တော်မောင်၏ ရင်ဘတ်ကိုထုသည်။ ဘသားချောက် ဤသည်ကိုပင် တဟဲဟဲ သဘောကျနေ၏။

“နေပါဦး၊ ဒီစုံတွဲက ဒီနေ့ မြူးလှချည်လား” ဟု ဒေါက်တာမင်းညိုက မေးသည်။

“အလကားပါဒေါက်တာ၊ လယ်က ဒီနေ့ မြို့ထဲလျှောက်လည်ချင်တယ်ဆိုတာ၊ ရုပ်သေးက ကမ္ဘာတဲ၊ ဟင်း..”

နေစိုးက တဟဲဟဲရယ်ရင်းမှ “ဪ..လယ်ရယ်၊ ခဏလေးရုပ်သေးဖြစ်ရတာများ မကျေမနပ်ဖြစ်နေလိုက်တာ၊ မောင်တို့ယောက်ကျားဆိုတာက အမိတို့ မိန်းမတွေလက်မှာ တစ်သက်လုံးကြိုးဆွဲရာ ကနေရတဲ့လူတွေပဲ” ဟုအထွန်တက်သည်။

ဤသည်ကို ဒေါက်တာမင်းညိုက “ကြိုးဆွဲမယ်လူရှိတာ ကံကောင်းသေးတာပေါ့၊ ကိုနေစိုးရယ်၊ ဂျွန်တော်တို့တော့ ကြိုးဆွဲချင်လျက်နဲ့ ဆွဲမယ်လူမရှိလို့ လွတ်နေသော သတို့သားကြီး ဖြစ်နေရတယ်” ဟု ဝင်နောက်၏။

နေစိုးကရယ်မောရင်း “ဒီနေ့တော့ ခင်ဗျားပဲ လူနာစောင့်ကြည့်ရစ်တော့၊ ဂျွန်တော်တို့ ထွက်လိုက်ကြဦးမယ်” ဟုဆိုသည်။ ထို့နောက် လယ်လယ်ဘက် လှည့်ကာ ခ ကံ ရေချိုးမှာနဲ့၊ မှန်ခြယ်မှာနဲ့ အချိန်မရှိဘူး၊ ပြန်ကြစို့မ ဟုပြောလျက် သူ့သီချင်းသူပြန်ဆက်၍ လယ်လယ်နှင့် အိမ်တွင်းဝင်သွားသည်။

ဒေါက်တာမင်းညိုက လွမ်းအား စားပွဲပုလေးဘေးရှိ ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် နေရာချထားပေးပြီး စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှိသောက်၏။ ငြိမ်နေရာမှ လွမ်းက မကျေမနပ်သံလေးနှင့် ဆိုသည်။

“ဆရာ ခုနင်ကပြောသွားတဲ့ အထဲမှာ လွမ်းလက်မခံနိုင်တဲ့ စကားပါတယ်”

“ဘာလဲ လွမ်း”

“ကြိုးဆွဲတယ် ဆိုတာလေ၊ လွမ်းကတော့ ဆရာကို ကြိုးမဆွဲဝံ့ပါဘူး၊ ဆွဲလဲမဆွဲချင်ပါဘူး၊ တတ်နိုင်ရင် ဆရာကို လွမ်းရင်မှာ လည်ဆွဲပမာလို ဆွဲထားချင်တယ်”

သူက တစ်ချက်ငိုင်းသွားပြီးမှ မေးသည်။

“ဆရာကို ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် ချစ်ရတာလဲ လွမ်းရယ်”

“ဆရာကို ဘာလို့လွမ်းချစ်ရတယ်ဆိုတာဟာ မေးစရာမဟုတ်ပါဘူး မောင်ရယ်၊ မေးခြင်းမေးရင် လွမ်းကသာ မေးရမယ်၊ ဘဝမှာပါရှင်၊ လွမ်းကို ဘာလို့ ဆရာချစ်ရတာလဲ”

“လွမ်းကို ဘာလို့ ဆရာချစ်ရတယ်ဆိုတာ ပြောပြစမ်းချင်ပါတယ် လွမ်းရယ်၊ ဒါပေမယ့် လောက ဝေါဟာရတွေက နည်းလွန်းတော့ လွမ်းနားလည်အောင် ရှင်းပြဖို့ ဆရာစကားတွေ ရှာမတွေ့ဘူး”

သူ့စကားကို ရင်နှလုံးသားနှင့် ခံစားရသူလွမ်းမှာ ရုတ်တရက် ပြန်မဖြေနိုင်၊ ဖြေသောအခါတွင်လည်း အသံလေးမှာ မေတ္တာနှင့် ပြည်နေ၏။

“ဆရာ အချစ်ကို လွမ်းမပြိုင်ဝံ့တော့ပါဘူး၊ ချစ်တယ်ဆိုတာကလဲလေ ပြိုင်လို့ ဂုဏ်မျိုး ဟုတ်ရဲ့လားမသိဘူး၊ လွမ်းသိတာတွေကိုလည်း တစ်ခါက လွမ်းဝန်ခံခဲ့သလိုပါပဲ၊ လွမ်းဘယ်လိုပြောရမှန်းမသိဘူး၊ လွမ်းသိသမျှတော့ ဆရာကို လွမ်းချစ်တာဟာ ချစ်တယ်ဆိုတာထက်ပိုတယ်၊ ဘယ်လို ပိုတယ်ဆိုတာလဲ မပြောပြတတ်ဘူး”

သူ့မှာ ငိုငဲ့ရ၊ မှိုင်ရပြန်ပါ၏။ လွမ်း၏ ချစ်တယ်ဆိုသံက သူ၏ လိပ်ပြာကို ခြောက်လှန့်သည်။ လွမ်း၏အချစ်ကို ပိုင်ဆိုင်ရသည့် သူ့ဘဝမှာ အခြေအနေအရ မည်မျှ သန့်ပါသနည်း။

သူက စိတ်တုံးတုံးချလိုက်သည်။ ဖြစ်လိုရာ ဖြစ်စေတော့၊ ဒုက္ခိတအားနဲ့သူကို လှည့်စား၍ မနေလိုတော့။

“လွမ်းက ဆရာကို သိပ်ချစ်တာဆိုတော့ ဆရာ သိပ်ဝမ်းသာမိသလို၊ ဝမ်းလဲနည်းမိတယ်၊ လွမ်းတစ်ခါက ပြောခဲ့သလို လွမ်းအတွက် တလောကလုံးဟာ ပဟေဠိဖြစ်နေလျက်နဲ့ ဆရာ့ကိုတော့ ဘာကြောင့်ယုံရတာလဲ...ဟင်”

ရွှင်နေသော လွမ်း၏မျက်နှာမှာ ညှိုးသွားလျက် သူ့အား စူးစမ်းသယောင် မမြင်ရသော မျက်လုံးများက ကြည့်သည်။

“ဆရာ လွမ်းကို ဘာတွေပြောနေပြန်ပြီလဲ”

“လွမ်းစဉ်းစားဖို့ကို ဆရာပြောနေတာပါ၊ ဥပမာ လွမ်းဟာဆရာ့ကို မမြင်ဖူးသေးဘူး၊ ကုန်ကုန်ပြောမယ်၊ စင်စစ်တော့ လွမ်းဟာ ဆရာဘယ်သူဆိုတာ တကယ်မသိသေးဘူး”

“လွမ်းသိဖို့ လိုသေးလား ဆရာရယ်”

“လိုတယ်လွမ်း၊ လွမ်းဟာ အခု ဆရာ့ကို သိပ်ချစ်နေပေမယ့် လွမ်းမျက်လုံး ပြန်မြင်လာတဲ့ အခါမှာ ဆရာဟာ လွမ်းအတွက် မုန်းစရာအကောင်းဆုံး လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေရင် ဘယ်နှယ် လုပ်မလဲ”

“ဆရာ ဘာဆိုလိုတာလဲ”

သူကနှုတ်ခမ်းများက လှုပ်သွားသည်၊ သို့ရာတွင် တကယ်ဆိုတော့လည်း အသံက မထွက်ရက်။

“ဥပမာ...လွမ်းရယ်၊ ဆရာဟာ တခြားလူမဟုတ်ပဲ မောင်မောင်လွင်ဖြစ်နေရင်...”

သူ့စကားမဆုံးလိုက်ရ၊ စားပွဲပေါ်မှ ပန်းအိုးကို လွမ်း၏လက်နှင့် ထိခိုက်မိသဖြင့် ကျကွဲသံက စူးစူးရှရှ ပေးထွက်လာသည်။ လွမ်းမှာလည်း စိတ်မှတ်မဲ့ ကယောင်ချေက်ချားဟန်နှင့် နေရာမှ ထလျက်သားရှိနေသည်။

သူ့အံ့အားသင့်ငေးကြည့်နေခိုက် လွမ်းကနေရာမှ တဖြည်းဖြည်းရွေ့သည်။ လွမ်းမျက်နှာမှာ ဖြူရော်နေကာ မျက်လုံးများမှာ ထိတ်လန့်တကြား ပြူးကျယ်နေသည်။

“လွမ်း...”

လွမ်းက နောက်ဆုတ်နောက်ဆုတ်နှင့် နံရံဆီရွေ့သွားနေသည်။ လွမ်း၏တစ်ကိုယ်လုံးမှာ တုန်ယင်လျက် မမျှော်လင့်သော ထိတ်လန့်မှုကြောင့် မိမိကိုယ်ကို အစိုးရပုံမပေါ်။

“လွမ်း...”

လွမ်းကမထူး။ တစ္ဆေသရဲနှင့် ရင်ဆိုင်ရသူပမာ နောက်ဆုတ်လျက်သာ ခွာနေသည်။

ဤအခါကျမှ သူကသတိရသည်။ လွမ်း၏ စိတ္တဇအတိမ်အနက်နှင့် မိမိအမှား၏ အလေးအနက်ကို ချက်ချင်းရိပ်မိသည်။ ဆရာဝန်၏ တစ်ဏှပွတ္တိဉာဏ်ကလည်း ရုတ်ခြင်း ပြန်ဝင်လာသည်။

သူကရယ်သည်။ ပေါ့ပေါ့ဆဆ သဘောကျဟန်နှင့် ရယ်သည်။

“ဟား ဟား ဟား၊ အမလေး လွမ်းရာ၊ ဒီလောက်တောင်ဖြစ်ရလား၊ ဟား ဟား...ဆရာကျီစားတာနဲ့ ဒီလောက်ဖြစ်ရလား”

လွမ်းက ရပ်သွားသည်။ တုန်ယင်မှုကမူ မပျောက်၊ သူက ဆက်လက်ဟန်ဆောင်ရယ်မောကာ လွမ်းထံချဉ်းကပ်၍ လွမ်းလက်မောင်းမှကိုင်ကာ နှစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖာဆီ တွဲခေါ်သည်။

“ဖြစ်ရလေ လွမ်းရယ်၊ ဒီနာမည်ကို ဒီလောက်တောင် မကြားချင်ဘူးလား”

လွမ်းက ယခုမှ လှုပ်ရှားလာသည်။

“ဆရာ လွမ်းကို ဘာလို့ ကျီစားရသလဲ”

“ဪ...လွမ်းရယ်၊ ကျီစားခြင်းမမ္ဘတာဟာ ချစ်ခြင်းရဲ့ မင်္ဂလာတစ်ရပ်ပဲ မဟုတ်လား”

သူကရယ်မောရင်း ဖြေသည်။

လွမ်းက သက်ပြင်းချသည်။

“ဒီနာမည်ကို လွမ်းမကြားပါရစေနဲ့ ဆရာရယ်၊ လွမ်းဘာဖြစ်တယ်မသိဘူး၊ ဒီနာမည်ကြားရင် လွမ်းကိုယ်လွမ်း အစိုးမရဘူး၊ လွမ်းအသက်ရှူလို့လဲ မရဘူး၊ စိတ်ထဲမှာလဲ သိပ်မှောင်သွားတယ်”

လွမ်းသည် ခေတ္တငြိမ်သွားပြီး ရုတ်တရက် မေးသည်။

“ဆရာ မောင်မောင်လွင် မဟုတ်ဘူးနော်..”

“ဪ...လွမ်းရယ်၊ ဆရာနာမည် မင်းညိုပါ”

လွမ်းက အမျိုးအမည်မသိသော အပြုံးလေးကို ပြုံးသည်။

“ဆရာက ဘာကြောင့် မောင်မောင်လွင်နဲ့ ပတ်သက်တာကို တစ်ကြောင်းမဟုတ် တစ်ကြောင်း အစဖော်နေရသလဲ”

သူက ထိတ်လန့်သွားသည်။ လွမ်းရင်၌ မသင်္ကာစိတ်သည် ပျောက်ပါလေရဲ့လား၊ လွမ်းဆက်ပြောသော စကားကမူ သူ့နားဝယ် မိုးကြိုးပမာ ကျလာသည်။

“လွမ်းမျက်လုံး ပြန်မြင်လာလို့ ဆရာဟာ မောင်မောင်လွင်ဆိုရင် လွမ်းမျက်လုံးတွေကို လွမ်းပြန်ဖောက်ပစ်လိုက်မယ်”

သူကမှာ ဇာတ်ကျိုးကျသွားသည်။ စိတ္တဇယှဉ်သော အမုန်း။ ဒါကို ဆရာဝန်မို့ သူသိသည်။ သို့ရာတွင် ဤမျှပြင်းထန်မည်ကို သူမသိ။

ထိုစဉ် လွမ်းထံမှ သာသာယာယာ ရယ်မောသံလေးကို ကြားရသည်။ လွမ်း၏ ဖြူနုသော လက်ကလေးများက သူ့မျက်နှာကို ပွေ့ယူစမ်းသပ်ကိုင်လာသည်။

“လွမ်းဟာ အရူးပဲ၊ သိလားဆရာ၊ ဟောဒီရုပ် ဟောဒီရည်ဟာ သူနဲ့ဘာမှ မဆိုင်ဘူး၊ သူလိုလူယုတ်မာဟာ ဆရာပလို သူတော်ကောင်း ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အို..ဒါကို လွမ်းသိသားပဲ”

လွမ်းက ညင်ညင်သာသာ ရယ်သည်။ လွမ်းရယ်သလို လိုက်ရယ်ရပေမယ့် သူ့ရင်မှာမူ မချမ်းသာလေတော့။

ဥဩသံချိုသော နွေညနေညိုညို၏ ထိုကန်စောင်းတွင်ပင်တည်း။

နောက်တစ်နေ့ဆိုလျှင် လွမ်း၏မျက်လုံးကို ခွဲစိတ်ကုသပေးရတော့မည်။ ဒါကို သူသိသလို လွမ်းလည်းသိသည်။ အသိချင်းမှာ ထိုမျှသာ တူညီလေဘိတကား။

လွမ်းက သူ့ရင်ခွင်ကို ကလေးငယ်တစ်ဦး၏ လုံခြုံနှစ်သိမ်မှုဖြင့် မှီလှဲထိုင်ရင်း ငြိမ်နေသည်။ သူ့နှုတ်ခွင်မူ လွမ်း၏ကိုယ်သင်းနဲ့လေးများက ကြိုင်နေ လှိုင်နေ၏။

“လွမ်း...ပျော်လား”

“ပျော်တာပေါ့၊ ဆရာရယ်၊ ဆရာကောဟင်”

“ပျော်တာပေါ့၊ လွမ်းရယ်၊ လွမ်းနဲ့ ခုလိုနေရတဲ့အချိန်တွေဟာ ဆရာ့ဘဝမှာ အပျော်ဆုံးအခါတွေပဲ”

“လွမ်းနဲ့ အခုလို နေရတဲ့အချိန်တွေဟာ ဆရာ့ဘဝမှာအပျော်ဆုံးအခါတွေဆိုတော့ မျက်စိမမြင်တဲ့ လွမ်းဟာ ဆရာ့အတွက် ဘယ်လောက်များ အနက်အဓိပ္ပါယ်သဘောရှိလို့လဲဟင် ဆရာ”

“ရှိတာပေါ့၊ လွမ်းရယ် ရှိတာပေါ့၊ တကယ်ဆိုတော့လဲ ဆရာအနှစ်နှစ်အလလက တောင်တဲတဲ့ ဆန္ဒတွေဟာ လွမ်းနဲ့တွေ့မှ ပြည့်ဝခဲ့ရတယ်”

“အဲဒီဆန္ဒတွေဟာ ဘာတွေလဲဟင်”

“အဲဒီဆန္ဒတွေကို လွမ်းနားလည်ဖို့က ဆရာ့ရဲ့ ဘဝနောက်ကြောင်းကို လွမ်းကောင်းကောင်းသိဖို့လိုတယ်”

လွမ်းက အာရုံစူးစိုက်နားထောင်ဟန် ငြိမ်နေသည်။ သူကသာရုတ်တရက် စကားမဆက်။ ဤနောက်ကြောင်းတို့ကို သူမေ့ပစ်ချင်သည်။ နာကြည်းဖွယ်သော ငယ်စဉ်အတွေ့အကြုံများကို အသိအမှတ်မပြုပဲ ဇွတ်မေ့ပစ်ခြင်းသည် စိတ္တဇအဆောက်အအုံကို ကောင်းကျိုးမပေးမှန်း သူသိပါ၏။ တစ်ဖန် မေ့သည်ဖြစ်စေ၊ မမေ့သည်ဖြစ်စေ ဤအတွေ့အကြုံ အမှတ်သညာများက သူ့ဘဝ၏ ကောင်းကျိုး၊ ဆိုးကျိုးကို ပဲနင်းခြယ်လှယ်နေမှန်းကိုလည်း သူသိသည်။ ဤအကြောင်းတို့ကို လွမ်းကိုမှ ဘာကြောင့်ဖွင့်ပြောလိုမိသည်အားမူ မိမိကိုယ်ကို မရိပ်စားမိ။

“စိတ်ပညာရှင်တွေက လူတွေရဲ့ သန္တာန်က မသိစိတ် (Unconscious Mind) ဆိုတဲ့ သဘောကို အဆိုပြုကြသည်။ မသိစိတ်မှာ ဖုံးလွှမ်း မြုပ်နှစ်နေကြတာက ဆရာတို့၊ လွမ်းတို့ရဲ့ ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးဘဝက နင့်နင့်နာနာ ခံစားခဲ့ကြရတာတွေပဲ၊ ဘယ်လိုပဲ ဖုံးလွှမ်းနှစ်မြုပ်နေပေမယ့် အဲဒီခံစားမှုတွေဟာ ဘဝတစ်လျှောက် အရိပ်မမာပါလို့ ဆရာတို့ဘဝတွေကို ခြယ်လှယ်ကြိုးဆွဲလေ့ရှိတယ်၊ ဆရာဟာ စာတွေဘယ်လောက်တတ်ထားပေမယ့် တတ်တာဟာ တစ်ကမ္ဘာပဲ ဒီမသိစိတ်က ခံစားမှုတွေရဲ့ ကြိုးဆွဲမှုကိုတော့ မလွန်ဆန်နိုင်ခဲ့ဘူး”

သူက ညည်းညည်းညူညူဆို၍ ခေတ္တနားသည်။ ငြိမ်နားထောင်နေသော လွမ်းသည် ဤတစ်ကြိမ်၌ သတိပြုမိသကဲ့သို့ပင် သူ့အသံမှ ဆွေးမြေ့မှုကို ထပ်မံသတိပြုမိပြန်၏။

“ဆရာဟာ ဆရာဝန်ကြီး တစ်ဦးဖြစ်ပေမယ့် ဆရာ့ရင်မှာ ထာဝရတမ်းတမူ တွေ၊ စိုးရိမ်မှု တွေ၊ ကြောင်ကြံ့မှုတွေရှိခဲ့တယ်။ အဆင်မပြေတဲ့ ကလေးဘဝကရဲတဲ့ စိတ္တဇဇာန်ချက်တွေပဲ၊ အကြောင်းကတော့ ဆရာမေမေဟာ လွမ်းလိုပဲ မျက်စိမမြင်တဲ့ ဒုက္ခိတတစ်ဦးပဲ”

လွမ်းမှာ ဖျတ်ခနဲ တုန်လှုပ်သွားသည်။ နှုတ်မှလည်း ခေတ္တ ဟုကရုဏာ အာမေဓိတစကားလုံး လွတ်ထွက်သွားသည်။

“မေမေဟာ ဆရာ့ကို မျက်နှာမြင်ပြီးစမှာ မျက်လုံးကွယ်သွားရသတဲ့၊ နောက်အတန်ကြာမှ ခေတ္တပြန်မြင်တယ်၊ ဆရာကောလိပ်ရောက်ခါနီးမှာ တစ်ကြိမ်လုံးဝပြန်ကွယ်သွားတယ်၊ လူတွေက ဆရာ့ကို ခိုက်တဲ့ ဂြိုဟ်ကောင်တဲ့”

သူကနာကြည်းစွာရယ်သည်။

“ဂြိုဟ်ကောင် ဂြိုဟ်ကောင်၊ ဒီစကားဟာ ဆရာနားထဲမှာ စွဲနေတယ်၊ အသည်းထဲမှာ နစ်နေတယ်၊ ပိုပြီး စိတ်ထိခိုက်တာက ဒီလူတွေရဲ့ စွပ်စွဲချက်ကို ချေပဖို့ မေမေ့ရောဂါကို ဆရာကိုယ်တိုင်ကုပြမယ်လို့ ခဲထားပေမယ့် သဲထဲရေသွန်သလိုပါပဲ၊ မေမေ့ကိုဆရာမကုခဲ့ရဘူး။ ဆရာဘွဲ့မရခင်မှာ မေမေဆုံးသွားခဲ့တယ်”

“အို..ဖြစ်ရလေဆရာရယ်”

“မဟုတ်တာကိုလဲ သိပါတယ်၊ မမှန်တာကိုလဲ သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မတတ်နိုင်ဘူး၊ ဆရာလိပ်ပြာဟာ မသန်ဘူး၊ သူတို့စွပ်စွဲသလို ဟုတ်မလားဆိုပြီး စိတ်မှာချောက်ချားနေတယ်၊ရင်မှာစိုးရိမ်နေတယ်”

သူကခေတ္တစကားဖြတ်ကာ ရပ်နားလိုက်သည်။ ထိုနောက်မူ ဖြည်းလေးစွာ တစ်လုံးချင်း ဆက်ပြောသည်။

“ဒီအခြေအနေနဲ့ ဆရာလွမ်းကို ကြုံတွေ့ခဲ့ရတယ်၊ လွမ်းဟာဆရာ့အတွက် လွမ်းမည်ကာမဟုတ်ဘူး၊ လွမ်းဟာ ဆရာ့အတွက် စိတ္တဇအဓိပ္ပါယ် လေးနက်လှတယ်၊ မြင်ရုံနဲ့လဲ ဘာကြောင့်မသိဘူး၊ ဆရာလွမ်းကို သိပ်ချစ်မိတယ်၊ ရိုးရိုးအချစ်မဟုတ်ဘူး လွမ်းရယ်၊ ပိုင်ရမယ် မသေချာခင်ကတည်းက ဆုံးရှုံးမှာကို ကြောင်နေမိတဲ့ စိုးရိမ်ချစ်”

ဤနေရာတွင် လွမ်းက သူ့လက်မောင်းအား ဖျစ်ညှစ်မိသည်။

“လွမ်းကို ပြုစုခွင့်ရတော့ မိခင်ဂိုဏ်းဝင် မိန်းမသားတစ်ဦးကို ပြုစုကုသခွင့်ရတာမို့ ဆရာစိတ်ချမ်းသာခဲ့ရတယ်၊ ပြီးတော့လဲလေ..ငယ်စဉ်ကတည်းက ဆရာဟာ လူသားတိုင်းရရှိအပ်တဲ့ မိခင်ရဲ့ တုံ့လှယ်သော မေတ္တာဓါတ်ကို မရခဲ့ပါဘူး၊ ဒါကြောင့်မို့လို့လဲ လွမ်းနဲ့မတွေ့ခင်အထိ ဆရာ့ဘဝဟာ မေတ္တာမီးခေါင်တဲ့ ဖျိုးပင်ပမာပါ လွမ်းရယ်၊ လွမ်းဆီက တုံ့လှယ်သောမေတ္တာကို ရပြန်တော့ ဆရာ့ဘဝဟာ စိုလန်းခဲ့ရပြန်တယ်”

လွမ်း၏လက်ကလေးများက သူ့မျက်နှာကို ယုယစွာ ပွေ့ယူသည်။

“မျက်စိနှစ်ကွင်း အလင်းမရတဲ့ လွမ်းဟာ ဆရာအတွက် ဒီလောက်တောင် အဓိပ္ပါယ်ရှိမှန်းသိလို့ လွမ်းဂုဏ်ယူမိပါတယ်ရှင်၊ မောင်ကိုလဲ ကျေးဇူးတင်မိတယ်ရှင်၊ လွမ်းအခုပိုပြီး မျက်လုံးမြင်ချင်တယ်၊ ဆရာအတွက်ပဲ ပိုမြင်ချင်တယ်၊ မျက်လုံးမြင်မှလေ ဆရာကိုအတိုးချပြီး ပြုစုရဦးမယ်”

“လွမ်း..”

“မနက်ဖြန်ဆို လွမ်းမျက်လုံး စ ကုရတော့မယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်လွမ်းရယ်”

“နောက်တစ်လကြာရင် လွမ်း..လွမ်း..ကောင်းကောင်း ပြန်မြင်ရပြီနော်..ဆရာ”

“မြင်ရမှာပေါ့လွမ်းရယ်၊ လွမ်းမြင်ရတော့မှာပေါ့”

လွမ်းက ရွှင်ရွှင်မြူးမြူးနှင့် သူ့အား ကလေးငယ်ပမာ ပွေ့ဖက်ရှာသည်။

“လွမ်းဝမ်းသာလိုက်တာဆရာရယ်၊ ဆရာကော ဝမ်းမသာဘူးလား..ဟင်”

သူက မျော်လင့်ချက်ဖြင့် တောက်ပဝင်းကြည်နေသည်။ လွမ်း၏မျက်နှာလေးကို ယူကျုံးမရကြည့်ရင်း အသံကိုထိန်း၍ဖြေရသည်။

“ဝမ်းသာတာပေါ့ လွမ်းရယ်၊ လွမ်းအတွက် ဆရာဝမ်းသာတာပေါ့”

မှန်သည်။ လွမ်းအတွက်၊ သူ့အတွက်တော့မူ မဟုတ်။

ဤစကားအဓိပ္ပါယ်ကို လွမ်းသိမည်မဟုတ်သကဲ့သို့ သူ့မျက်လုံးများမှ စီးကျနေသော မျက်ရည်တို့ကိုလည်း လွမ်းမမြင်..။

လွမ်းကို တွဲခေါ်လျက် ခေါ်ဆောင်လာခဲ့စဉ် သူကပြောနေကျစကားကိုပင် ဆိုရသည်။

“နက်ဖြန်ကစလို့ တစ်လကျော်ရင် လွမ်းမျက်လုံးတွေ ပြန်မြင်ရတော့မယ်၊ ဒီအခါမှာ အမှောင်ဖုံးတဲ့ လောက ပဟေဠိဟာလဲ ပျက်လွင့်သွားပါလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့်မို့လို့လဲ ဆရာဇနာဇနာပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား..အမှောင်ဟာ တဒဂံ၊ အလင်းဟာ နိယာမလို့ လွမ်းရဲ့”

(၆)

လွမ်းကို ပစ္စည်းစုံသော ဆေးရုံကြီး၌ပင် ခွဲစိတ်ရသည်။

ကျွမ်းရာ ကျင်လည်သည်မို့ ခွဲစိတ်မှုမှာ သူ့အတွက် အထူးခက်ခဲလှသည်တော့ မဟုတ်၊ သို့ရာတွင် သိမ်မွေ့သော ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းဖြစ်၍ တတ်နိုင်သမျှ ချွတ်ယွင်းမှုမရှိအောင် ဂရုစိုက်ရသည်။

မခွဲစိတ်မီက ဒေါက်တာမင်းညိုမှာ စိတ်လှုပ်ရှားမှုရှိသော်လည်း နောက်ဆုံးအချိန်၌မူ ပင်ကိုသမာဓိနှင့် တည်ငြိမ်မှုများက ဝင်နေသည်။

မေ့ဆေးကြောင့် သတိလစ်နေသော လွမ်းမှာ သူ့အတွက် ဆရာဝန်ကို အသက်ပုံအပ်ထားသော လူနာတစ်ဦး အဖြစ်သာ မြင်သည်။ ဤအမြင်သာ သူ့ရင်၌ ထာဝစဉ်ရှိလျှင် ကောင်းလေစွတကား..။

အားလုံးပြီးစီး၍ မျက်လုံးကိုဆေးထည့်ပေးပြီးနောက် အပြင်၌စိုးရိမ်တကြီး စောင်နေကြသူ နေစိုးတို့အသိုက်အား အကျိုးအကြောင်း ထွက်ပြောရသည်။

“ဆရာ၊ ကျေးဇူးကြီးပါတယ်” ဟုနေစိုးက လိုက်လိုက်လှဲလှဲဆိုသည်။ လယ်လယ်ကမူ စကားမဆိုနိုင်၊ ဝမ်းသာမှု မျက်ရည်တို့လည်စို့နေ၏။

“ကျွန်တော့တာဝန်ရဲ့ အဓိကအပိုင်း တစ်ပိုင်းတော့ပြီးပြီပေါ့လေ၊ ဒီအထိ ပိုင်းဝန်းကူညီကြတဲ့ ကိုနေစိုးတို့ကို ကျွန်တော်ကလဲ ပြန်ကျေးဇူးတင်ရဦးမယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ လုပ်ငန်း မဆုံးသေးဘူး”

ဒေါက်တာမင်းညိုက လေးနက်စွာ သတိပေးသည်။

လွမ်းကို ဆေးရုံကြီး၌ ရက်သတ္တတစ်ပတ် ထားသည်။ ခွဲစိတ်မှုဒဏ်မှ ကောင်းကောင်း နာလန်ထချိန်တွင် ဒေါက်တာက အိမ်သို့ပြန်လည်ခေါ်ယူခဲ့သည်။ အိမ်မှာဆိုတော့ သူ့ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ဖိရင်ဖိပြုစုရသည်။ လွမ်းဖွယ်အိမ်မက်ဆုံးခန်းပိုင်း၌ သူက လွမ်းအနားမှတတ်နိုင်လျှင် တစ်ဖဝါးမှမခွာလို။ လွမ်းကလည်းသူ့ကို အနီး၌ ထာဝစဉ်ရှိနေစေလိုသည်။

အပြင်လောကမြေပြင်၌ ပင်ပျို့တို့သည်လည်းကောင်း၊ ပင်အိုတို့သည်လည်းကောင်း၊ အစိမ်းရောင်တို့ ရင့်မောင်း၍ ဟောင်းရွက်ဝါတို့ တစ်စစ ပျောက်ပျယ်လွင့်ကုန်လေပြီ။

ရှည်လျားသော နွေ၏နောက်ပိုင်းညများမှာ အထူးဆိတ်ငြိမ်သာယာလှသည်။ သာယာသောညများသည် နွေ၏ နိဂုံးတေးကို သီဆိုသူ ဥဩငှက်ကြောင် လွမ်းဖွယ်လည်းရှိလှ၏။

တိမ်ရိပ်မှန်သော ညကာလများတွင် လွမ်းနှင့်သူက ခြံထဲ၌ လည်ချင်းတွဲမှီ လျှောက်ကြသည်။ ဥဩနှင့်ပြိုင်၍ ချစ်တေးတွေလည်း သီရသည်။ ရှေ့ပြေးမိုးနံ့ကို သယ်ယူလာသော မုတ်သုန်ဦးနှင်းအတူ အသည်းနှလုံး၏ မဆုံးနိုင်သော တီးတိုးစကားတွေကိုလည်း နှစ်ကိုယ်ကြား ဆိုကြရသည်။

မျှော်လင်ချက်ရှေ့မှ ကြိုပြေး၍ အနာဂတ်အရေးအတွက် စိတ်ကူးယဉ်ယဉ်နှင့် မသိရှာသူ လွမ်းခမျာ ရွှင်လေသည်နည်းတူ ဒေါက်တာမင်းညိုမှာလည်း အဘိဓမ္မာ လင်္ကာဆန်သော လွမ်းရိပ်လွမ်းသည် တည်ငြိမ်မှုနှင့် မချိပြုံးကို ဖုံးကွယ်နိုင်ခဲ့သည်။

တစ်နည်းဆိုသော ဒေါက်တာမင်းညိုအတွက် ချစ်သူနှင့် တဒဂံနေရစေ၊ ထိုတဒဂံသည်ပင် တစ်ဘဝဟု မှတ်ယူနေရ၏။

လွမ်း၏မျက်လုံးထက်မှ ဆေးပတ်တီးများကို အချိန်ပိုင်းအလိုက် တစ်လွှာချင်း ခွာရသည်။ ဤအခါများတွင်မူ ဒေါက်တာသည်သူ့အသည်းပြင် တစ်လွှာချင်းခွာပစ်ရသည်သို့ ဝမ်းသာလျက်က ဝမ်းနည်းရပြန်သည်။

အခြား ဖျော်ဖြေမှုများကို ပျင်းရိငြီးငွေ့လာသောအခါ လွမ်းကို ဒေါက်တာက ဝတ္ထုများဖတ်ပြ၍ အပျင်းပြေစေရသည်။ ကြည်နူးဖွယ် စိတ်ကူးယဉ်ဝတ္ထုများကို သူကဖတ်ပေးသော်လည်း လွမ်းကမကြိုက်၊ လွမ်းသည် သူ့နာမည်နှင့်လိုက်အောင် အလွမ်းဝတ္ထုများကိုသာကြိုက်သည်။

ဒေါက်တာ ဟဲယားထရီး၏ ဒ ဆံပင်ရုက္ခေဒ ခေါ် ပုံပြင်ကိုဖတ်ပြသည်။ ငှက်ဆိုးမိစ္ဆာကျိန်စာမိသဖြင့် ဆံကေလုံး ဦးညှောင်တက်တက်ပြောင်ရသည်ကို မိဖုရားတစ်ပါး၏ ကမ္ဘာကျော်ဇာတ်လမ်းဖြစ်သည်။ ရွက်ဝါတစ်ရွက် ကြွေလျှင် မိဖုရား၏ ရွှေရောင်ဆံပင်တစ်ပင်သည် ကျွတ်ရ၏။ ပင်ယံဝေ ရွက်ကုန်လျှင် နန်းခွင်လုံးထိပ်တင်၏ သီဂီကေမျှင်လည်း တစ်ပင်မျှ ကျန်လေတော့မည် မဟုတ်။

ကြွေကွဲဖွယ် ဤဇာတ်လမ်းနှင့် မဆီမဆိုင်စွာ လွမ်းကရယ်သည်။ ထို့နောက်မေးသည်။

“ဆရာအပြင်က သစ်ပင်တွေမှာ ရွက်ဝါတွေ ကုန်လုပြီလား”

“ကုန်လုပြီလွမ်းရယ်၊ ဘာပြုလို့လဲ”

“ရွက်ဝါကုန်ရင် လွမ်းမျက်လုံးပေါ်က ဆေးပတ်တီးတွေလည်း ကုန်တော့ လွမ်းမျက်လုံး ပြန်မြင်ရတော့မှာ မဟုတ်လား”

လွမ်းကဆက်၍ရယ်သည်။

မင်းလှရာကျော်ထင်၏ စန္ဒကိန္နရီပျို့ကို ဖတ်ပြလျှင်မူ လွမ်းသည် ငြိမ်ငြိမ်လေး နားထောင်နေတတ်သည်။

“မန္တနဒီ၊ စံရာပြီဟု၊ ရေသီတာကြည်၊ ပြာညိုခြည်ဖြင့်၊ ခိုရည်မမှောင်၊ ဟိုသည်တောင်မှ၊ အမြှောင်စီးသွယ်၊ မိုးခါရွယ်လျက်၊ မောင်မယ်နှမ၊ သက်ခဲကြ၍ မြအရောင်လင်း၊ မြေသန့်ရှင်းဝယ်၊ ပျံသင်းကြိုင်ပျ၊ ဖူးခေါင်လွကို၊ မောင်ကကမ်းတုံ၊ မယ်လှမ်းတုံနှင့်၊ ပန်းငုံပန်းဝတ်၊ ပန်းတမ္ပတ်ကို၊ နန်းလွတ်စံရွှေ၊ သန့်သန့်ခြေ၍”

ဤစာပန်းချီကို လွမ်းက အလွတ်ရနေသည်။

“ချစ်ရည်မပြယ်၊ ဆွေသည်မယ်နှင့်၊ ကြည်ဖွယ်မရဲ၊ လည်ဝယ်ဆွဲ၍ မခွဲဘူးပါ၊ သည်တစ်ခါဝယ်၊ သောင်သာစေ၊ သဲလွလွ၌ ကွဲရတော့မည်”

ဤစာပိုဒ်ရောက်လျှင်မူ လွမ်းကသူ့လက်ကိုလှုပ်၍ ရပ်ခိုင်းတတ်သည်။ လွမ်းက အလွမ်းကြိုက်ပေမယ့် ဤမျှအလွမ်းကိုမူ သည်းမခံနိုင်။

ဤသို့လျှင် ရက်တွေကုန်ခဲ့သည်။ အလွှာလွှာနှင့် လွမ်း၏မျက်လုံးထက်မှ ဆေးပတ်တီးများလည်း ကွာခဲ့၏။

နောက်ဆုံးလွှာကို ခွာရမည်ရက်မတိုင်မှီ တစ်ည၌ ဒေါက်တာသည် လွမ်းကို စောစောအိပ်နားစေသည်။ မိမိမှာမူ ခြံထဲဆင်း၍ ညကိုမအိပ်ပဲ ကုန်လွန်ပစ်ရသည်။

မုန်ဝါးသောလရောင်၌ မြန်မာကုက္ကိုပင်ယံဝယ် ကြွေလှဆဲ နောက်ဆုံးကျန် ရွှေရွက်ဝါကို မြင်ရ၏။
ပုံပြင်မှာလို နောက်ဆုံးရွက်ကြွေရွက်နှင့်အတူ မျက်ရည်ကျသက်ရသူမှာ မိမိသာလျှင်တကား။

လွမ်း၏ ဆေးပတ်တီးနောက်ဆုံးလွှာကို နံနက်စောစော၌ ကြိုတင်စီစဉ်ထားသည်အတိုင်း ဆရာမလေးတစ်ဦးက လာခွာပေးသည်။

လူ(၆) ဦးရှိသောအခန်းမှာ အပ်ကျသံကြားလောက်အောင်ပင် ငြိမ်သက်နေ၏။

နေစိုးသည်လည်းကောင်း၊ လယ်လယ်သည်လည်းကောင်း၊ ဒေါ်ကြင်သည်လည်းကောင်း အသက်ကိုမရှူမိဘဲ ပတ်တီးကို တဖြည်းဖြည်းဖြေနေသည်။ ဆရာမလေး၏ လက်များကိုသာ ငေးစိုက်ကြည့်နေကြသည်။

မိနစ်ပိုင်းမျှအချိန်သည် အတိုင်းမသိ ရှည်လျားသည် ထင်ကြရ၏။

မလှမ်းမကမ်းမှ ဒေါက်တာမင်းညိုကလည်း မတုန်မလှုပ်ရပ်နေသည်။ လူမှာမတုန်လှုပ်သော်လည်း သူ့ရင်၌မူ လှိုင်းဘောင်ဘင်ခတ်နေ၏။ ပတ်တီးဆုံးခါနီးမှ အသံကိုထိန်း၍ သတိပေးရသည်။

“လွမ်း မျက်လုံးကို ချက်ချင်းမဖွင့်နဲ့နော်၊ ပိတ်ထားဦး၊ ဆရာက ဖွင့်ဆိုမှဖွင့် ကြားလား”

“လွမ်းကြားတယ်ဆရာ”

ပတ်တီးဆုံးသွားသည် ၊ တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် လွမ်းသည် မျက်လုံးကိုပိတ်လျက်ရပ်နေ၏။ ခဏတွင်မူ လွမ်းမှာ မိမိ၏ရင်နှလုံးအခုန်ရပ်သွားသည် ထင်မိ၏။

ထာဝစဉ် မှောင်မည်းနေခဲ့သော လွမ်းအာရုံ၌ မျက်ခွံကိုခွင်း၍ ဝင်လာသောနီဝါဝါ ရောင်ခြည်များကို မြင်ရသည်။

“လွမ်း မျက်လုံးဖွင့်တော့ ၊ ဖြည်းဖြည်းလေးဖွင့် ၊ တအားမဖွင့်နဲ့ဦးနော်”

လွမ်းက မျက်လုံးကို ဖြည်းဖြည်းဖွင့်ကြည့်သည်။ စူးရှကျိမ်းစပ်သော ဝေဒနာကို ခံစားရ၍ မျက်လုံးကို ပြန်ပိတ်မိ၏။ ဖြူနီစိမ်းဝါရောင်မျိုး အဖြာဖြာတို့သည် ကြယ်ရောင်လျှပ်ရောင်ပမာ လွမ်း၏မျက်လုံးများတွင် ပေါ်ထင်လာ၏။ ခေါင်းမှာလည်း အနည်းငယ်မူးရီလာသည်။ သို့သော် ခဏတွင်ပင် အားလုံးရှင်းလင်းသွားသည်။

လွမ်းက မျက်လုံးကို အသာဖွင့်သည်။ ဤအကြိမ်တွင်မူ ဖြူစင်ကြည်လင်သော လင်းရောင်ခြည်ကို မြင်ရ၏။

လွမ်း၏ ပါးစပ်လေး ဟ သွားသည်။ လက်ကလေးများကလည်း ရင်ဘတ်ပေါ်ရောက်သွားသည်။

အလင်းရောင်...ဤရှည်လျားသော ရက်များအတွင်း ကင်းခဲ့ရသည်၊ အလင်းရောင်။ ဤရှည်လျားသော ရက်များအတွင်းတမ်းတခဲ့ရသည်၊ အလင်းရောင်။

လွမ်းသည် ကိုယ်ကိုယ်ကို မယုံမိ။ ရှေ့မှ အရိပ်ပမာ မုန်ဝါးဝါးအရာများကိုသာ ကြောင်ကြောင် စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ခဏချင်းမှာပင် အတိုင်းမသိသော ဝမ်းမြောက်မှုပီတိက လွမ်းတစ်ကိုယ်လုံးကို လွှမ်းခြုံလိုက်သည်။

လွမ်းသည် ဝမ်းသာလွန်း၍ပြုံးသည်။ သို့သော်...လေမွန်းသူပမာ အသက်ရှူကျပ်၍ ပြုံးမရ ၊ နောက်တစ်ခဏအကြာ၌ ကျပ်တည်းမှုများ ပွင့်ထွက်သွားကာ ပေါက်ကွဲသည့်အလား လွမ်းက ဝမ်းသာအားရ အော်သည်။

“လွမ်း မြင်ပြီဆရာ ၊ လွမ်း မြင်ရပြီ ၊ အို...လွမ်း...လွမ်း...လွမ်းမြင်ရပြီ”

ကျောက်ရုပ်လို ငြိမ်နေရာမှ လယ်လယ်က သူ့အစ်မထံ ပြေးဖက်မည်ပြုရာ သတိကောင်းသော နေစိုးက ဆွဲထားရသေးသည်။

“ဆရာ...ဆရာကောဟင်”

“ဆရာ ဒီမှာပါလွမ်း ၊ ရှေ့မတိုးနဲ့နော် ၊ နေရာတွင် ရပ်နေကြားလား လွမ်း”

ဒေါက်တာမင်းညိုက လွမ်းထံမှ ဆယ်ပေအကွာ၌ ရပ်နေ၏။ ပြင်းထန်သော စိတ်ထိခိုက်မှုကြောင့် ဒေါက်တာ၏မျက်နှာမှာ အိုမင်းကျနေသည်။

လွမ်းက ဒေါက်တာကို မသဲမကွဲမြင်ရသည်။ လွမ်း၏ မျက်လုံးများမှာအဝေးအနီး ချိန်သားမကိုက်ရသေးသော ကင်မရာကဲ့သို့ ငါးပေကျော်မှ အရာဝတ္ထုများကို ပီပီသသ မမြင်နိုင်သေး။ ဤသည်ကို ဒေါက်တာသိသည်။ သိ၍ပင် လွမ်းကို ရှေ့မတိုးစေလို ၊ တိုး၍လည်းမဖြစ်။

“ဆရာ...ဆရာကို လွမ်းကောင်းကောင်း မမြင်ရဘူး ၊ ဆရာကို လွမ်းမြင်ချင်တယ်”

လွမ်းက ပြောပြောဆိုဆို ရှေ့ကိုတိုးသဖြင့် သူက ထိတ်လန့်တကြား တားမြစ်သည်။

“လွမ်း...ရှေ့မတိုးနဲ့လေ ၊ ဆရာကို မြင်ရမှာပေါ့ ၊ နောက်တော့ မြင်ရမှာပေါ့”

ဘေးမှ မြင်တွေ့ရသူများအဖို့မူ သူတို့နှစ်ဦး၏ အဖြစ်မှာ ရင်ကွဲဖွယ် ဖြစ်သည်။

တစ်ဦးက ရှေ့တိုးသည်။ တစ်ဦးက နောက်ဆုတ်သည်။ နောက်ဆုတ်ရင်းလည်း နှုတ်မှတားရှာသည်။

“လွမ်း ရှေ့မတိုးနဲ့ ၊ လွမ်းမျက်လုံးတွေ ပြန်ပျက်သွားလိမ့်မယ်”

လွမ်းက မရပ်၊ သူ့အသံက ကရုဏာဒေါသ ရောလာသည်။

“လွမ်း ၊ ဆရာ့စကား နားမထောင်တော့ဘူးလား ၊ လွမ်းနေရာမှာ ရပ်နေစမ်းပါ”

ဤသို့ဆိုပြန်တော့ လွမ်းသည် ရပ်သွားသည်။ မျှော်လင့်ချက်နှင့် ဝင်းကြည်နေသော မျက်နှာလေးမှာလည်း ချက်ချင်း ညှိုးကျသွား၏။

ဒေါက်တာ၏ နဖူး၌လည်း ချွေးများစို့နေသည်။ ဖိုလိုက်နေသော ရင်ကြောင် သူ့အတွက် စိတ်ကိုမည်မျှ ချုပ်တီးထားရမှန်း သိသာနေ၏။ မျက်လုံးများမှ စီးကျနေသော မျက်ရည်များကိုမူ သူ့ဘာသာ သတိပြုမိဟန်မတူ။

“လွမ်း ဆရာပြောတာကို သေသေ ချာချာ နားထောင် ၊ အခု လွမ်းမျက်လုံးတွေဟာ ငါးပေထက်ကျော်ရင် ဘာကိုမှ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်နိုင်သေးဘူး ၊ မြင်နိုင်တာတွေကိုလဲ ဘာကိုမှ စူးစူးစိုက်စိုက် မကြည့်ရသေးဘူး ၊ ခွဲစိတ်ထားရတဲ့ လွမ်းမျက်လုံးတွေဟာ စူးစိုက်မှုဒဏ်ကို မခံနိုင်သေးဘူး ၊ ဆရာပြောတာ နားလည်လား”

လွမ်းက တွေ့တွေ့လေး ငိုနေသည်။ ခဏကြာမှ လေးပင်စွာပြော၏။

“ဆရာပြောတာကို လွမ်း နားထောင်နေပါတယ်”

“ဆရာ လွမ်းအနားကပ်ရင် လွမ်း ဆရာ့စကားနားမထောင်တော့ပဲ မျက်လုံးကိုအားပြုပြီး ပင်ပန်းအောင် အသုံးပြုလိမ့်မယ် ၊ ဒါကို ဆရာခွင့်မပြုနိုင်ဘူး ၊ ပြီးတော့ လွမ်းမျက်လုံးတွေဟာ အလင်းရောင်ကို ကြာကြာရင်ဆိုင်ဖို့ မဖြစ်သေးဘူး”

ဒေါက်တာသည် ဆရာမဘက် လှည့်လိုက်သည်။

“ဆရာမ..အချိန်စေ့ပြီ ၊ လွမ်းမျက်လုံးကို ပတ်တီးသစ် ပြန်စည်းပေးပါ”

ဆရာမလေးက ဒေါက်တာအား တစ်ချက်ပြန်ကြည့်သည်။ နောက် ဘာမျှ မပြောတော့ဘဲ အမိန့်ကိုနာခံသည်။

လွမ်း မျက်လုံးထက် ပတ်တီးထပ်စည်းကာမှ သူက လွမ်းနားကပ်၍ ပခုံးလေးကို ယုယစွာကိုင်ကာ ချော့မော့သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လွမ်းမျက်လုံး ပြန်မြင်ရပါပြီကွယ် ၊ ဒါပေမယ့် ဒီနေ့တော့ အနားယူစမ်းပါ ၊ လွမ်းမျက်လုံးကိုလဲ အနားပေးပါ၊ လွမ်းစိတ်ကိုလဲ အနားပေးပါ၊ ကိုယ်ကိုလဲ အနားပေးပါ၊ လွမ်းဟာ ဒီထက်ကြာတဲ့ အချိန်တွေကိုတောင် သည်းညည်းခံ စောင့်စားနိုင်ခဲ့သေးတာ ၊ အခုစောင့်ရမှာက ခဏလေးပါ ၊ နက်ဖြန်ဆိုရင်လေ လွမ်းသဘောရှိ ၊ ဆရာ အကုန်ခွင့်ပြုမယ် ၊ ကဲ...ဆရာမ လွမ်းနားပါစေ၊ ဒေါ်ကြင်နဲ့ လယ်လယ်လဲ ဆရာမကို ကူကြပါ”

လွမ်းက ခေတ္တမူ မကျေမနပ်ဟန်ပြသည်။ သို့ရာတွင် သူ့စကားများက ယုတ္တိရှိနေသဖြင့် ဘာမျှမပြောတော့။ ဆရာမ ၊ လယ်လယ် ၊ ဒေါ်ကြင်တို့နှင့်အတူ အပေါ်ထပ်သို့ တက်လိုက်ပါသွားသည်။

လွမ်းတို့ ပျောက်ကွယ်သွားလျှင် ဒေါက်တာသည် နေစိုးဘက်သို့လှည့်လိုက်၍ “ကဲ..ကိုနေစိုး ကျွန်တော့ အခန်းထဲလိုက်ခဲ့ပါ ၊ အရေးကြီးတာတွေ ပြောစရာရှိလို့” ဟုခေါ်ငင်ရင်း ရှေ့က ဆောင်ထွက်သွားသည်။

အခန်းတွင်း ရောက်သောအခါ ဒေါက်တာသည် တင်းထားသမျှ လျှော့ပစ်လိုက်ဟန် ခုတင်ပေါ်၌ အရုပ် ကြိုးပြတ်ထိုင်ချသည်။

ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် အသာဝင်ထိုင်ရင်း နေစိုးက အခန်းကို အကဲခတ်ကြည့်မိ၏။

အခန်းတွင်း၌ ပစ္စည်းအချို့မှာ ခရီးထွက်တော့မည်ဟန် ထုပ်ပိုးပြင်ဆင်ပြီးလျက် ရှိနေသည်။

“ဆရာ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

သူက လက်ဝါးပြင်ထက် မျက်နှာအပ်ကာ ခေါင်းငုံ့ထားရာမှ နေစိုးကို မော့ကြည့်သည်။

သူ့အသွင်က သိသိသာသာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသည်။

“တနေရာကိုပေါ့ဗျာ ၊ ဘယ်ကိုဆိုတာတော့ ကျွန်တော် မဆုံးဖြတ်ရသေးဘူး ၊ ဒီမှာ ကျွန်တော်ဆက်နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး”

“အို..ဘယ်ဟုတ်မလဲဆရာ ၊ သွားချင်းသွားရင် ကျွန်တော်တို့သာ သွားရမှာပေါ့”

သူက ခေါင်းခါသည်။

“ကျွန်တော့ကို ဒီအိမ်ရှင်ဆိုတာနဲ့ ခင်ဗျားတို့ပေါ် ကျေးဇူးရှိတဲ့လူဆိုတာ မေ့ပစ်လိုက်စမ်းပါ ၊ ကျွန်တော်ဟာ လူနာတစ်ဦးကို ကုသနေဆဲ ဆရာဝန်တစ်ဦးသာ ဖြစ်တယ်”

“ဒါပေမယ့် ဆရာ..”

“ကိုနေစိုး ဘာပြောမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိတယ်။ တာဝန်သိတတ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ဦး အနေနဲ့ ခင်ဗျားရင်ထဲ ဘယ်လိုဖြစ်နေမယ်ဆိုတာလဲ ကျွန်တော်နားလည်တယ်။ ဒါပေမယ့် အစကနဦးက ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် ဆွေးနွေး သဘောတူခဲ့တာတွေလဲ သတိရပါဦး”

နေစိုးလည်း ငိုငွေ့ရှာသည်။

“စင်စစ်တော့ ကျွန်တော်ဟာ ဒီဇာတ်တစ်ခုလုံးကို စခဲ့တဲ့ ဇာတ်ဆရာပဲ။ ဒီတော့ ကျွန်တော့ဇာတ်ကို ကျွန်တော်ဆုံးအောင် ခင်းပါရစေ”

“မှန်ပါတယ်ဆရာ။ ဒါပေမယ့် ဆရာဟာ တာဝန်ရှိတာထက်ပိုပြီး အနစ်နာခံရတယ်။ ဒါဟာ ကျွန်တော်တို့ဘက်က မတရား အခွင့်အရေးယူလွန်းရာ ကျနေတယ်”

“ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး ကိုနေစိုး။ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့အားလုံးဟာ လွမ်းရဲ့ ကောင်းကျိုးအတွက် တာဝန်ယူနေကြတာပဲ မဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ်။ လွမ်းရဲ့ ကောင်းကျိုးအတွက် ကျွန်တော်တို့ တာဝန်ယူနေကြတယ်။ အဲဒီတာဝန်ယူမှုဟာ ဆရာအတွက် ဆိုးကျိုးသက်ရောက်လာရတာတော့ ကျွန်တော် လက်မခံနိုင်ဘူး”

“ကျွန်တော့အတွက် ဆိုးကျိုးတွေ မရောက်လာသေးပါဘူးကိုနေစိုးရယ်။ မရောက်လာပါစေနဲ့လို့လဲ ကျွန်တော် ဆုတောင်းတယ်”

သူကနေရာမှထ၍ ပြတင်းဝ၌ရပ်သည်။ မှန်ပါ၏။ ဆိုးကျိုးတို့ မရောက်လာပါစေနဲ့။

နေစိုးက သူ့နားထသွား၍ “ဆရာ” ဟုခေါ်သည်။ သူက လှည့်ကြည့်၏။

“မမလွမ်းလဲ မျက်လုံးပြန်မြင်ပြီဆရာ။ ဆရာတာဝန်လဲကျေပါပြီ။ မမလွမ်းအနေနဲ့ ခွင့်လဲလွှတ်နိုင်ကောင်းပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ အမှန်ကို ဖွင့်ပြောလိုက်ကြပါစို့”

သူက ခေါင်းကို လေးပင်စွာခါ၏။ ဆရာဝန်နှင့် စိတ်ပညာရှင်တို့သာ နားလည်သော ပြဿနာတစ်ရပ်ကို နေစိုးအား မည်သို့နားလည်အောင် ရှင်းပြရပါမည်နည်း။

“မဖြစ်ပါဘူး ကိုနေစိုး။ မဖြစ်ပါဘူး။ ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီထိအောင် အချိန်တွေ ကျွန်တော်မစောင့်ခဲ့ပါဘူး”

“ဘာလို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ ဆရာ”

သူက သက်ပြင်းရှိုက်သည်။

“ဒါကိုပဲ ဒီနေ့ ခင်ဗျားကို ရှင်းပြမလို့။ လွမ်း ခံစားနေရတဲ့ စိတ္တဇနဲ့ ယှဉ်တဲ့အမှန်းကို ကျွန်တော် အကြမ်းဖျင်း ပြောခဲ့ပြီးပြီ။ အသေးစိတ် အခု ကျွန်တော် ပြောပြပါမယ်”

သူက ခေတ္တစဉ်းစားသည်။ ကိုယ်တိုင်မှာ စိတ်ပညာ ပါမောက္ခမဟုတ်၍ ရှင်းရမည်မှာ မလွယ်လှ။

“စိတ္တဇနဲ့ ယှဉ်တဲ့ အမှန်းလို့ ခေါ်ရပေမယ့် ဒီအမှန်းမှာ စိုးရိမ်မှု၊ ကြောက်လန့်မှုတွေလဲ ရောယှက် ဖုံးလွှမ်းနေတယ်။ လူမှန်ရင်တော့ သာမန်အမှန်းတွေ ၊ စိုးရိမ်မှုတွေ ၊ ကြောက်လန့်မှုတွေဟာ ရှိတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ သာမန်စိတ် စေတသိတ်သဘောတွေနဲ့ အခု ကျွန်တော် ပြောနေတာနဲ့က မတူဘူး”

“ဘယ်လို မတူတာလဲ ဆရာ”

“မတူတာတွေ သရုပ်ခွဲပြရရင် ကျမ်းတစ်စောင်ဖွဲ့ရသလို ဖြစ်နေမယ်။ အတိုချုပ်ကတော့ သာမန်ချစ်ခြင်း ၊ မုန်းခြင်း ၊ စိုးရိမ်ခြင်း ၊ ကြောက်လန့်ခြင်းတွေဟာ ယေဘုယျအားဖြင့် အသိဉာဏ်ပညာ ၊ ကြောင်းကျိုးဆက်သွယ် တွေးခေါ်မှုတွေနဲ့ ပြောင်းလဲ ပြုပြင်ပစ်လို့ရတယ်။ စိတ္တဇရောဂါယှဉ်တဲ့ အမှန်းတွေ စိုးရိမ်မှုတွေ ၊ ကြောက်လန့်မှုတွေကျတော့ ဒီလိုပြောင်းလဲ ပြုပြင်လို့ မရဘူး။ ဆိုလိုတာက လွမ်းကို သာမန်ပြဿနာရှင်းသလို ရှင်းပြနေရုံနဲ့ ဖြစ်ချင်တာတွေဟာ ဖြစ်မလာနိုင်ဘူး။ အသီးတစ်ရာ အညှာတစ်ခုဆိုတာလို သူနည်းနဲ့သူရှိတယ်။ ဒါကြောင့်လဲ ဆိုင်ကိုအနားလစ်စစ်ခေါ်တဲ့ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ ကုသရေး စိတ်ပညာတို့ ၊ ဆိုင်ခယားထရီ (ဏျာပုခင်အေမပ) ခေါ်တဲ့ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဆေးပညာတို့ဟာ ဒီကမ္ဘာမှာ ရှိနေ့ကတည်း”

“ကျွန်တော်လဲ ဒီအကြောင်းတွေကို စာအုပ်ထဲမှာ ဖတ်ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မမလွမ်းရဲ့ စိတ်ဝေဒနာဟာ ဒီလောက်ပဲ ပြင်းထန်သလား”

“ဒီလောက်ပဲ ပြင်းထန်ပါတယ်။ သူခံစားကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ ဒဏ်ကိုလဲ ကြည့်ဦးလေ။ ပြီးတော့ တစ်နေ့က ကျွန်တော်စမ်းသပ်ကြည့်ပြီးပြီ။ ကျွန်တော်ဟာ မောင်မောင်လွင်ပဲဆိုတာ အရိပ်အမြွှတ်ပြောရုံရှိသေးတယ် လွမ်းဟာ သတိလက်လွှတ်ပြီး ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်သွားလို့ ကျွန်တော် ကျီစားတာပါဆို ပြန်လှည့်စားခဲ့ရတယ်။ ဒါတောင် ပြောသေးတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ မောင်မောင်လွင်ဆိုရင် ပြန်မြင်လာတဲ့ သူကမျက်လုံးတွေကို ဖောက်ပစ်လိုက်မယ်တဲ့”

နေစိုးက အကြံရကျပ်ဟန် ခေါင်းခါ၍ “ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ အခု ဘာလုပ်ကြမလဲ” ဟုမေးသည်။

နေစိုး၏အမေးကို ဒေါက်တာမင်းညိုက

“လောလောဆယ်တော့ လွမ်းဟာ ကျွန်တော့ကို တွေ့လို့မဖြစ်ဘူး ၊ မျက်လုံးပြန်မြင်စ ဝမ်းသာနေတဲ့ လွမ်းဟာ မျက်လုံးဒဏ်ရာရစ ထိတ်လန့်ကြေကွဲနေတဲ့ လွမ်းနဲ့ စိတ်တုန်လှုပ် မငြိမ်မသက်ဖြစ်နေရာမှာတော့ အတူတူပဲ ၊ ဒီအခြေအနေမှာ စိတ်ထိခိုက်စရာ ထပ်ကြုံရရင် ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်သွားနိုင်တယ် ၊ ဒီတော့ ကျွန်တော် ရှောင်နေရမယ် ၊ ရှောင်နေတယ်ဆိုပေမယ့် မောင်မောင်လွင် အဖြစ်နဲ့တော့ လာတွေ့ပါဦးမယ်လေ ၊ လွမ်းဟာ မျက်လုံးမြင်ပေမယ့် ဆက်လက်ကုသပြုစုစရာ ရှိသေးတာမို့ ဆရာမကို ထားခဲ့မယ် ၊ ဒီအိမ်မှာပဲ ဆက်နေပါဦး”

“ဆရာ ဘယ်သွားလဲလို့ လွမ်းမေးတော့ ကျွန်တော် ဘယ်လိုဖြေရမလဲ”

“ပထမတော့ အရေးကြီးတဲ့ တာဝန်တစ်ရပ်ကြောင့် မန္တလေး ဆေးရုံကြီးကို ခဏသွားတယ်ပြောပါ ၊ လွမ်းသက်သာ လာတဲ့အခါမှာတော့ ဟောဒီစာပေးပါ ၊ ခင်ဗျားလဲ ဖတ်ကြည့်နိုင်ပါတယ် ၊ ကျွန်တော့မှာ မပြတ်စဲသေးတဲ့ ကွဲကွာနေသူ သားကြီးမယားကြီးရှိတယ်လို့ ရေးထားတယ်”

သူက စားပွဲပေါ်မှ စာအိတ်တစ်အိတ်ကိုယူ၍ နေစိုးလက်၌အပ်၏။ စာအိတ်နှင့်အတူ ဓာတ်ပုံကြီးတစ်ပုံကိုလည်း ပေးသည်။

“လွမ်း မျက်လုံးမြင်လို့ ကျွန်တော့ဓာတ်ပုံတောင် မတွေ့ဘူးဆိုရင် ယုတ္တိမရှိဘူး ၊ ဒါဟာ နိုင်ငံခြားမှာ မပြန်တော့ပဲ နေကျန်ရစ်တဲ့ ကျွန်တော့မိတ်ဆွေရဲ့ပုံပဲ ၊ သူ့ဆီကို လွမ်းခွင့်တောင်းပြီးပြီ ၊ ဒါကို ကျွန်တော့ပုံလို့ ပြောပါ”

“မမလွမ်းက ဆေးရုံကြီးသွားပြီး စုံစမ်းတော့ကော ဆရာ”

“ကျွန်တော် ခွင့်ရက်ရည် ယူထားပါတယ် ၊ သက်ဆိုင်ရာတွေကိုလဲ လွမ်းဘယ်လိုမှ စုံစမ်းလို့မရအောင် ကျွန်တော် စီစဉ်ထားခဲ့ပါတယ်”

နေစိုးက သက်ပြင်းရှိုက်သည်။

“ဆရာ ကောင်းမယ်ထင်လို့ စီစဉ်တာကို ကျွန်တော်မငြင်းသာပါဘူး ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် စိတ်မချမ်းသာ နိုင်တော့ဘူးဆရာ”

“စိတ်မချမ်းမသာ မဖြစ်ပါနဲ့ဗျာ ၊ စေတနာသာလျှင် ကံဆိုတဲ့စကားကို ကျွန်တော်ယုံတယ် ၊ ကောင်းသော စေတနာပေါ် မူတည်တဲ့ကောင်းသောကံအလျောက် တစ်နေ့မှာတော့ ကောင်းကျိုးတွေဟာ ရောက်လာရမှာပေါ့ ၊ အဲဒီနေ့ မတိုင်ခင်မှာတော့ လွမ်းရော ကျွန်တော်ရော ထိုက်သင့်သမျှတော့ စိတ်ဆင်းရဲကြရဦးမယ်”

သူက ညိုမှိုင်းသည့်အပြုံးကို ပြုံးရင်းဆိုသည်။

နေစိုးက သူ့အား စေ့စေ့ကြည့်သည်။ ယောက်ကျားမို့ ဟန်ဆောင်ထားသော်လည်း ဒေါက်တာရင်၌ မည်မျှခံစားနေရခြင်းကို နေစိုးရိပ်မိသည်။

သူကသာ အေးချမ်းစွာ ဆက်မှာနေသည်။

“အခုအချိန်အတွင်းမှာ ကျွန်တော်ခွင့်ပြုချက်မရပဲ လွမ်းကို ဘာမှ အမှန်တွေမသိပါစေနဲ့ ၊ အချိန်တန်တော့ ကျွန်တော် ကြည့်ဆုံးဖြတ်ပေးပါမယ် ၊ ဟုတ်ပလား”

နေစိုးက နှုတ်နှင့်မဖြေနိုင်။ ရင်မှာ ဆိုနေသဖြင့် ခေါင်းသာ ညိတ်ပြရ၏။

သူက နေစိုး၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လုပ်ယမ်း၍ နှုတ်ဆက်သည်။ ထိုစဉ် ဒေါက်တာ မျက်လုံးများ၌ လျှံနေသော မျက်ရည်များကို နေစိုးတွေ့ရလေသည်တကား။

ထိုနေ့ နေ့လည်၌ ဒေါက်တာအိမ်မှခွာသည်။

လက်ပြနုတ်ဆက်သော ဒေါက်တာအား မတုံ့ပြန်နိုင်ဘဲ လယ်လယ်က နေစိုး၏ရင်ခွင်တွင် မျက်နှာအပ်၍ ငိုသည်။

အပေါ်ထပ်စက်ခန်းဆောင်တွင် ဘာကိုမျှမသိသူ လွမ်းတစ်ယောက်မူ စိတ်အေးချမ်းသာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျနေရှာ၏။

(၇)

ပေါင်းဆုံသော် ရယ်ရ၍ ကွဲကွာသော် ငိုရ၏။ ဤသည်မှာ ကပ်ကမ္ဘာ၏ အစမှ ကပ်ကမ္ဘာ၏ အဆုံးတိုင် ခိုင်မြဲလေသော လူသားတို့အတွက် မရိုးနိုင်သော သစ္စာတည်း။

ငိုခြင်း ၊ ရယ်ခြင်းနှင့် ပေါင်းဆုံကွဲကွာခြင်းတို့ကို အသိအမှတ်မပြုလေသော အချိန်သည်သာ မတုန်မလှုပ် မှန်ကန်မြဲမြံစွာ ရွေ့လျားပြောင်းလဲခဲ့သည်။

လွမ်းထံမှ စွန့်ခွာပြေးလာစဉ် ညိုရွက်ဝါ မစင်သေးသည့် တန်ခူးကြွေး ကဆုန်ဦး။ ယခုမူ မုတ်သုန်မောင် ခရီးကျူးစ သမယမို့ တိမ်ရိုင်းတို့ကလည်း မှန်လှသည်။ လောကသည်လည်း မိုင်းလှလေသည်တကား။

ဒေါက်တာမင်းညိုက မိမိရှေ့ရှိစားပွဲထက်မှ အရက်ဖန်ခွက်ကို မုန်းတီးရှုရှာစွာ ကြည့်နေသည်။ အရက်ကိုမုန်းသည်။ အရက်နှင့် လောကမှ ရှောင်ပုန်းရသည်ကိုလည်းရှက်သည်။ သို့သော် ယခုမူ သိလျက်နှင့် ဝိပါက်ကြမ္မာငင်ပြီတည်း။

လူပြတ်သော ရှစ်မိုင်မှ ဤဟိုတယ်မျိုးကိုဝင်ရန်မှာ ဟိုရှေးအခါက စိတ်ကူးမျှ မထည်ဘူး။ ယခုမူ ပုထုဇနောမို့ ဥမ္မတကောရပြီ။

လွမ်းကို ရှောင်ခွာထွက်လာစဉ်က မိမိ၏သံယောစဉ်ကို မိမိဤမျှ အလေးအနက် မတွက်မိ ၊ ချစ်ခြင်းဆိုသည်မှာလည်း ကွဲကွာခြင်းနှင့် သရုပ်သကန်အကုန်ကို အဟုန်အပြည့်နှင့် ဖော်လေ့ရှိသည်လားမပြောတတ်။

လွမ်းနှင့်ကွာဝေးခဲ့ခြင်းနှင့် မြေဝယ်ဆွေးပြီဖြစ်သော မိခင်နှင့် ကွေကင်းရခြင်းတို့မှာ ရင်တွင်း၌ ပူဆာလောင်ကျွမ်းရာ၌ တူမျှသည်ကိုမူ ဒေါက်တာသည် အသိအမှတ်ပြုမိသည်။

အဆုံးတော့ မုန်းသောအရက်နှင့် ရှက်စွာပင် လောကမှ ရှောင်ပုန်းရသည်။

ကာမ ကိလေရောဂါထွေသော သမုဒယလောကီ ဤမြေမဟီဗွေဝယ် ဝေဒနာရှင် လူသားဆရာဝန်အား အဘယ်သမားလျှင် လမ်းညွှန်ပြသ ကုစွမ်းကယ်မနိုင်မည်နည်း။

ညဉ့်အတော်နက်မှ ဒေါက်တာသည် အရက်ခွက်ကို ပြောင်အောင်မော့ကာ ဟိုတယ်မှ ပြန်ခဲ့သည်။

သူက ယခုအင်းစိန်ရွာမရှိ ဦးလေးအိမ်၌ လာနေသည်။ ဦးလေးမှာ တက္ကသိုလ်မှ ပင်စင်စား ယထာဘူတ ကထိကတစ်ဦးဖြစ်၏။ ကမ္မဋ္ဌာန်းဝိပဿနာ အဘိဓမ္မာတို့နှင့် ဆိတ်ငြိမ်သော ခြံတွင်း၌ အေးဆေးစွာနေသူဖြစ်သည်။

တစ်ဦးတည်းသော တူကို ဦးလေးကချစ်သမျှ ယုံကြည်သည်။ ဘွဲ့ကြီးဂုဏ်ကြီး ရာထူးကြီးနှင့် ဖြစ်၍လည်း အစစ စိတ်ချထားသည်။ တတ်နိုင်သမျှ လောကလူမှုရေးရာများမှ အဆက်ဖြတ်ရန် ကြိုးစားသူဖြစ်သောကြောင့်လည်း မိမိတူ ဘာဖြစ်လာသည်ကိုမမေး။

ယနေ့ည ဒေါက်တာ ပြန်ရောက်ချိန်၌ ဦးလေး၏အခန်းမှာ မီးရောင်ရှိသေးသည်။

ဒေါက်တာမင်းညို အိပ်ရာထက်လှဲမိချိန်၌ ဦးလေး၏ တည်ငြိမ်သော မေတ္တာသုတ် ရွတ်သံကို ကြားရသည်။

ယစ်ရွှေရည်ခေါင်း၌ ဝေလျက်က ဒေါက်တာသည် အေးမြသော မေတ္တာသန့်စင်နှင့် ပူလောင်သော သမုဒယသံယောစဉ် သဘောကို နှိုင်းချိန်သုံးသပ်မိသည်။

ခေါင်းအုံးနှင့် မျက်နှာအပ်၍ ကလေးပမာ ကြိတ်မျက်ရည်ကျမိစဉ် ကျက်မှတ်ခဲ့ဖူးသော ဦးပြုံးချို၏စာကိုလည်း ဆွေးဆွေးမြေ့မြေ့ သတိရမိသည်။

“ဘဝါဘဝေ အဆက်ဆက်က၊
နှစ်ဖြာရေစက် ပြုသမျှမကွာ ၊
အာသဝေ မပျက်သမျှ...၊
ပါလေချက် သမုဒယတဏှာ ၊
ယခုဘဝမှာ မနီးရင်လေး ၊
ကြီးမောင် ဒုက္ခော။”

ဆရာ့ အသက်ကို ပုံလို၊ ကုန်ကုန်ချစ်ရတဲ့လွမ်း ၊ စက္ခုနှစ်ကွင်း အလင်းမရစဉ်က တလောကလုံးဟာ ပဟေဠိ ဖြစ်နေရပါတယ်ဆိုတဲ့လွမ်းဟာ မြင်နိုင်စွမ်းတဲ့အခါကျမှ ပုစ္ဆာသစ်ကို ရင်ဆိုင်ရရင် ဆရာ့အပေါ် ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါစေလို၊ ကြိုတင်တောင်းပန်ချင်တယ် လွမ်းရယ်...

ဘုံမာယာဇာချဲ့ ကြမ္မဇည်သည် ယာယီထွင်လေရက်တယ်လိုပဲ လွမ်းနဲ့ဆရာ ကြုံခဲ့ရသမျှအတွက် ကံကိုသာပုံလို၊ အပြစ်တင်ချင်တယ်။

ယောက်ျားမို့ မာယာများပြီး လှည့်စားလိုအားရမှ လွမ်းကိုထားရစ်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူးကွယ် ၊ ဒါကိုတော့ ယုံစေလိုတယ်။

စင်စစ်တော့ ဆရာ့ဘဝဟာ မလွတ်လပ်ဘူး ၊ အဆင်မပြေတဲ့ အိမ်ထောင်ရှင်တစ်ဦးသာ ဖြစ်တယ်။ ဒီလောက်ဆို လွမ်း နားလည်လိမ့်မယ်ထင်တယ်။

မေတ္တာမိုးခန်းတဲ့ဘဝမှာ လွမ်းကိုတွေ့ရတာမို့ ဆရာ့သဒ္ဓါနယ်ကျွံခဲ့ရတဲ့အတွက်တော့ ဒီတစ်သက် နောင်တရလိုဆုံးမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒါပေမယ့် လွမ်းရဲ့ သန့်စင်သော ဘဝပန်းကို ထာဝစဉ် မညှိုးနွမ်းစေလိုတဲ့ စေတနာတော့ ဆရာ့မှာရှိတယ် ၊ ဒီစေတနာကို တန်ဖိုးထားလို၊ ခွင့်လွှတ်သော ချစ်ခြင်းကို လွမ်းယုံရင် ကြုံရာဘဝမှာ လွမ်းတစ်ယောက် ပျော်ရွှင်နိုင်ပါစေလို၊ ဆရာ ဆုတောင်းခဲ့တယ်

လွမ်းရဲ့ မင်းညို

လွမ်းသည် ဒေါက်တာမင်းညို၏ စာကိုဖတ်ရင်း မျက်ရည်ပေါက်ပေါက် ကျမိသည်။
ဤရက်များအတွင်း မယုံတစ်ဝက် ၊ ယုံတစ်ဝက်နှင့် မန္တလေးသို့သွားသည်ဆိုသော ဒေါက်တာမင်းညိုကို လွမ်းမှာ မျှော်လင့်စောင့်စားနေခဲ့သည်။

မျှော်လင့်နေသော လွမ်းအတွက်အဖြေမှာ နေဇိုးထံမှရသော ဤစာပင်ဖြစ်သည်။

လွမ်းက ရှေ့၌ ကျောက်ရုပ်သို့ ငြိမ်နေသော နေဇိုးအားတည်တည်ကြည့်ရင်း မချီတင်ကဲမေးသည်။

“အစက ဆရာ့မှာ ဒီလိုသားကြီးမယားကြီးရှိမှန်း မင်းမသိဘူးလားဟင်”

နေဇိုးက ထိတ်လန့်တကြား မော့ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်သိမလဲ မမလွမ်း ၊ သူနဲ့ ကျွန်တော်ကွဲသွားတာကလဲ ကြာပြီမဟုတ်လား ၊ သူမိန်းမရပြီး မိန်းမနဲ့ကွဲနေတယ်ဆိုတာလဲ ဟိုနေ့က သူထွက်သွားခါနီး ပြောပြမှ ကျွန်တော်သိတာ”

လွမ်းသည် ဘာမှမပြောတော့ ၊ အံ့ကိုကြိတ်ကာ နေရာမှထ၍ ပြတင်းဝ၌ သွားရပ်သည်။

အပြင်ဘက်၌ မိုးတိုသည် ပြိုမလို မည်းနေ၏။ လွမ်း၏ ရင်ထဲ၌လည်း ဝသန်မိုးသို့ ပြည်ဖြိုးနေသည်။

နေစိုးက လွမ်းအနီးသို့ကပ်ကာ မရဲတရဲနှင့် ဖျောင်းဖျဆိုသည်။

“ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှကို မေ့လိုက်ပါ မမလွမ်းရယ် ၊ ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းဆိုသလို မမလွမ်း မျက်လုံး ပြန်မြင်ရတာကိုပဲ ကျွန်တော်တို့ ဝမ်းသာကြရမယ် ၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ စစ်ကိုင်းကိုပဲ ပြန်ကြရအောင်”

လွမ်းက ချာခနဲလှည်းကြည့်သည် ၊ လွမ်း၏ ပါးပြင်၌ မျက်ရည်များ စီးကျနေ၏ ၊ သို့ရာတွင် လွမ်း၏မျက်နှာလေးက ခံ့ညားတည်ငြိမ်နေသည်။

“မမလွမ်း စစ်ကိုင်းကို မပြန်ဘူး ၊ ဒီကပဲစောင့်မယ် ၊ ဆရာ့ကို စောင့်နေမယ်”

“ခင်ဗျာ”

“မင်း မမလွမ်းကို နားမလည်ဘူး ၊ ဆရာ့ကို မမလွမ်းချစ်တယ် ၊ မမလွမ်းကိုလဲ ဆရာချစ်တယ် ၊ ဒါကို မမလွမ်းသိတယ်”

လွမ်း၏ အသံလေးများက တုန်ယင်လာသည်။

“သားကြီး မယားကြီးရှိလို့ အငယ်အနှောင်းအဖြစ်နဲ့ချစ်ရလဲ မမလွမ်းကရမစိုက်ဘူး ၊ ကုန်ကုန်ပြောမယ် ၊ ဆရာနဲ့အတူနေရရင် အစေခံအဖြစ်နဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအိမ်မှာ တစ်သက်လုံးနေမယ်”

နေစိုးမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် လွမ်းကိုကြည့်နေမိသည်။ သူ့မရီးသည် ရူးသွပ်သွားခဲ့ပြီလော။

“အဲဒီတော့ စစ်ကိုင်းကို မမလွမ်းမပြန်ဘူး ၊ ဆရာပြန်လာလို့ ဆရာ့မျက်နှာကို မမလွမ်းမြင်ရရင် ကျေနပ်ပြီ”

ထိုအချိန်တွင် လွမ်းမြင်ချင်လှသော ဒေါက်တာမင်းညိုက အိမ်ရှေ့ရောက်နေသည်။ သူက သူ့ထံချဉ်းကပ်လာသော တပည့်ကျော် ဦးဘိုးထူးအား လက်ညှိုးပြ၍ သတိပေးသည်။ ဤအခါကျမှ သတိရဟန်နှင့် ဦးဘိုးထူးသည် ခေါင်းတခါခါနှင့် နောက်ဖေးဘက်သို့ ထွက်သွားသည်။

နေစိုးက ငိုငိုနေသော်လည်း လွမ်းက ခြေသံကိုကြားသည်။ မျှော်လင့်တကြီးနှင့် လွမ်းသည် အိမ်ရှေ့သို့ ပြေးထွက်လာသည်။ အိမ်ဝ၌ ရပ်နေသူကိုမြင်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လွမ်းမှာ တစ္ဆေသူရဲကို တွေ့လိုက်ရသကဲ့သို့ ထိတ်လန့်ချောက်ချားရိပ်မိသွားသည်။

သူကလည်း ကျောက်ရုပ်ပမာ ငိုငိုကြည့်နေမိသည်။ အမျိုးအမည်မခွဲခြားနိုင်သော အပြုံးကို ပြုံးမိစဉ် မျက်ရည်များကလည်း ဝဲလာသည်။

သူက လွမ်းကို ပြေးဖက်လိုက်ချင်သည်။ ပါးချင်းအပ်၍ တတ်နိုင်လျှင် ငိုလိုက်ချင်သည်။ သို့ရာတွင် သွေးဆုတ်ဖြူရောင်သော လွမ်း၏အသွင်က ဒေါက်တာအား သတိဝင်စေသည်။

သူက မောင်မောင်လွင်အသံနှင့် စတင်စကားဆိုသည်။

“လွမ်းမျက်လုံးပြန်မြင်ရပြီနော် ၊ ကျွန်တော်ဝမ်းသာလိုက်တာခင်ဗျာ”

ဤတွင် လွမ်းမှာ လှုပ်ရှားလာသည်။ ဖြူရောင်သောမျက်နှာ၌ သွေးရောင်လျှမ်းလာကာ မျက်လုံးများ၌လည်း ဒေါသနှင့်အမုန်းရောင်တို့ တစ်မဟုတ်အတွင်း လွမ်းလာသည်။

သူက နှိမ့်ချစွာပြုံးသည်။

“လွမ်းမျက်လုံးပြန်မြင်ပြီလို့ စုံစမ်းသိရလို့ ကျွန်တော်လာတွေ့တာပါ”

“ရှင်ကျွန်မကိုဘာမှ လာတွေ့စရာမလိုဘူး”

“လွမ်းရယ် ၊ ပြောမယ်ဆိုရင် ပြောနိုင်ပါတယ် ၊ ဒါပေမယ့် လွမ်းရယ် ၊ ကျွန်တော်လွမ်းကို နှောင်ယှက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး ၊ လွမ်းဆီက ခွင့်လွှတ်မှုကို ရယူဖို့ တောင်းပန်ဖို့ လာရသူပါ”

“ရှင် ကျွန်မကိုတောင်းပန်ဖို့လာတယ်ဆိုရင် ပြန်ပေတော့ ၊ ရှင်ကို ကျွန်မတစ်သက် ခွင့်မလွှတ်ဘူး”

သူက ဇာတ်ကျိုးကျသွားသည် ၊ သို့ရာတွင် ခေါင်းကိုပြန်မော့ကာ ကြိုးစားပြုံး၍ အေးချမ်းစွာဆက်ပြောသည်။

“လွမ်း ဘာကြောင့် ကျွန်တော့်ကို ဒီလောက်မုန်းရတာလဲ ၊ လွမ်းကို ကျွန်တော် အပြစ်တင်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး ၊ ဒါပေမယ့် ပြောပါရစေ ၊ လွမ်း အကျိုးနစ်နာပါစေလို့ ဘယ်တုန်းကမှ ကျွန်တော် စေတနာ မရှိခဲ့ပါဘူး”

“ရှင်မှာ စေတနာရှိတာမရှိတာ ကျွန်မနားမလည်ဘူး ၊ ကျွန်မနားလည်တာက ရှင်မျက်နှာ မကြည့်ချင်ဘူး”

သူက စိတ်ထိခိုက်ခြင်းကြီးစွာနှင့် လွမ်းကိုတွေ့ကြည့်နေသည်။ ဘာဆက်ပြောရမည်ကို စကားရှာမရ ၊ သူမျှော်မှန်းချက်တစ်ရပ် ဆုံးရှုံးခဲ့ပြီကိုသာ သိနားလည်နေသည်။

သူငိုနေခိုက် လွမ်းကသာ ဆက်ပြော၏။

“ကျွန်မမျက်လုံးပြန်မြင်တာ ဝမ်းသာသမျှ ရှင့်ရုပ်ကိုမြင်ရတော့ ဝမ်းနည်းမိတယ်..သိလား”

လွမ်းသည် အသံမှာ ကြာလေမာလေ ဖြစ်လာသည်။

“အဲဒီတော့ ရှင် ကျွန်မရှေ့က ကျေးဇူးပြုပြီး အမြန်ဆုံးထွက်သွားစမ်းပါ”

သူက မျက်စိပိတ်၍ နားထောင်နေသည်။ ခဏ၌မူ လွမ်းအား တည်ငြိမ်စွာ ပြန်ကြည့်၍ ခံ့ညားစွာဆိုသည်။

“ထွက်သွားဆိုရင် သွားပါ့မယ် ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ပြောချင်တာတော့ ဆုံးအောင် ပြောပါရစေ”

သူ့စကားကို ဆုံးအောင်နားမထောင်ပဲ လွမ်းသည် လှုပ်ရှားလာသည်။ လွမ်း၏ မျက်လုံးများက အိမ်ဝစားပွဲပေါ်မှ ပန်းခြင်းတွင်းရှိ ကတ်ကြေးတစ်လက်ကိုမြင်သည်။ လွမ်းက ကတ်ကြေးကိုယူ၍ မိမိ၏ မျက်လုံးများဆီ ချိန်လိုက်သည်။

“ရှင် ဒီနေရာကနေ ထွက်သွားမလား ၊ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်မမျက်လုံးတွေ ကျွန်မဖောက်ပစ်လိုက်ရမလား”

ဒေါက်တာမှာ ကျဉ်စက်အတို့်ခံရသူပမာ သွက်သွက်ခါ တုန်လှုပ်သွားသည် ၊ အတိုင်းမသိသော ကြေကွဲခြင်းဖြင့် လွမ်းကို မယုံကြည်နိုင်စွာ ခေတ္တစိုက်ငေးကြည့်နေသည်။

ထိုအခိုက်တွင် နေစိုးက ထွက်လာကာ လွမ်း၏ လက်များကို ချုပ်ထားလိုက်သည်။ သူက စောစောကတည်းက မလှမ်းမကမ်းမှ အကဲခတ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာက သူတို့အား လက်ဝါးကာထားသည်။

“ကောင်းပါပြီဗျာ ၊ ကျွန်တော် သွားပါ့မယ် ၊ ဆရာ ဦးမင်းညိုခက်ခက်ခဲခဲ ကုသထားရတဲ့ ဒီမျက်လုံးတွေကို ကျွန်တော်အတွက်တော့ ထပ်မပျက်စီးပါစေနဲ့”

သူက နေစိုးအား အဓိပ္ပါယ်ပါပါ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ နေစိုးကလည်း နားလည်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်သွားပါ့မယ် လွမ်းရယ် ၊ စိတ်ချပါ ၊ လွမ်းမမြင်ချင်တဲ့ ကျွန်တော်မျက်နှာကို လွမ်း ဒီတစ်သက် မတွေ့စေရပါဘူး”

အပြင်ဘက်၌ မိုးမှာ သဲသဲမဲမဲ ရွာချနေသည်။

သူက လွမ်းကို တစ်ချက်ဆွေးဆွေးမြေ့မြေ့ ကြည့်လျက် ချာခနဲ မိုးရေထဲသို့ ပြေးထွက်သွား၏။

ဘာကြောင့်မသိ ၊ လွမ်းက ဧည့်ခန်းဆိုဖာတစ်ခုပေါ်တွင် မျက်နှာမှောက်၍ ရှိကြီးတင်ငင် ငိုကြွေးသည်။

နေစိုးက လွမ်းကိုတစ်လှည့် ၊ မိုးရေထဲ ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် ပျောက်ကွယ်သွားသူအား တစ်လှည့် ကြည့်မိသည်။

ဤမှတ်သုံးဦးမိုးသည် ဆက်ကာ ရှည်လေတော့မည်ကဲ့သို့ သူတို့နှစ်ဦး၏ မျက်ရည်ဇာတ်လမ်းသည် ဘယ်အခါ၌ ဆုံးလေအံ့နည်း။

လွမ်းထံမှ ပြန်ခဲ့ပြီးနောက်မှ ဒေါက်တာ၏အခြေအနေသည် ပိုမိုဆိုးခဲ့၏။

နေ့နှင့်ညများကို အရက်ပုလင်းကြား ခေါင်းထား၍ ကုန်လွန်နေစေသော သူ့ကို မည်သူမျှ ဆရာဝန်ကြီးတစ်ဦးဟူ၍ ထင်ကြလေမည်မဟုတ်။

ဆရာဝန်တစ်ဦးအနေနှင့် သူတတ်ခဲ့သော ပညာတို့သည်လည်းကောင်း ၊ သူဖတ်ခဲ့သော စာတို့သည်လည်းကောင်း ၊ လူငယ်တို့ကို သူဆုံးမခဲ့သော တရားတို့သည်လည်းကောင်း သူ့ကိုမူ မကယ်နိုင်။

ဤမျှ ဆိုးဆိုးရွားရွား ဖြစ်ရသည်။ မိမိကိုယ်ကိုလည်း မိမိနားမလည်။

သို့ရာတွင် သူ့ကို နားလည်သူ တစ်ဦးကမူ ရှိသေးသည်။

တစ်ညတွင် ဟိုတယ်မှ ပြန်ရောက်ချိန်၌ အခန်းတွင်း၌ သူ့ဦးလေးကို ရင်ဆိုင်ရ၏။

သူက စားပွဲပေါ်ရှိ အရက်ပုလင်းကို တစ်လှည့် ၊ ဦးလေး၏ လက်တွင်းမှ စိတ်ပုတီးကိုတစ်လှည့်ကြည့်ရင်း အနေရ အထိုင်ရ ခက်နေသည်။

ဦးလေးကသာ တည်ငြိမ်စွာ စကားဆိုသည်။

“မင်း ဘာဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မောင်ဘိုးထူးလာပြောလို့ ငါအကုန်သိပြီးပြီ ၊ စိတ်ပညာကို သင်ကြားပို့ချခဲ့တဲ့ ဆရာတစ်ဦးအနေနဲ့ မင်းနဲ့ မင်းကလေးမရဲ့ ဒုက္ခကို ငါနားလည်တယ် ၊ မင်းလုပ်ခဲ့တာတွေအကုန်လုံးမှန်တယ် ၊ ဒါပေမယ့် မင်းအခုလုပ်နေတာတွေက မှားလှတယ်”

“ကျွန်တော်မှားတာကို ကျွန်တော်သိတယ် ၊ ဒါပေမယ့် မတတ်နိုင်ဘူး ၊ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ”

“မင်းဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ငါမပြောတတ်ဘူး ၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ငါသတိပေးမယ်”

ဤသည်မှာ သူ့ဦးလေး၏ သဘာဝဖြစ်သည်။ သူငယ်စဉ်ကတည်းမှစ၍ ဘာကိုလုပ်ရမည်ဟု မပြဋ္ဌာန်းတတ် ၊ ကိုယ်လမ်းကိုယ် ရှာတတ်အောင် အသိဉာဏ်ဖွင့်ပေးရုံသာရှိသည်။

သူငြိမ်နားစွာနေခိုက် ဦးလေးကသာ လေးနက်စွာ ဆက်ပြော၏။

“မင်းဟာ မင်းကလေးမမှ ရှိနေတဲ့ စိတ်ရောဂါကိုတော့ သိတယ် ၊ ဒါပေမယ့် မင်းကိုယ်နှိုက်မှာရှိတဲ့ စိတ်ရောဂါကိုတော့ မင်းမသိဘူး”

ဤတွင်မူ သူသည် သွက်သွက်ခါ တုန်လှုပ်သွားသည်။ စကားရုတ်တရက် မပြန်နိုင်ဘဲ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ဦးလေးဖြစ်သူကို ပြန်ကြည့်နေမိ၏။

“မင်းအတွက် ဒီကလေးမဟာ သာမန်လူနာမဟုတ်ပဲ မင်းရဲ့ မိခင်ကိုယ်ပွား (Mother Surrogate) ဖြစ်နေတယ်ဟုတ်စ”

ဒါကိုတော့ သူဝန်ခံသည်။

“အေး...ဒါကို မင်းသိတယ် ၊ ဒါပေမယ့် မင်းသိလျက်နဲ့ မသိတဲ့ အချက်ကိုတော့ ငါပြောရမယ်”

သူက ဦးလေးကို ထိတ်လန့်တကြား မော့ကြည့်သည်။ သူ့မှာ တုန်ယင်၍ ရင်မှာခုန်လာ၏။ သူ့ ဦးလေး ဘာပြောမည်ကိုလည်း မကြားလို။

“မင်းဟာ မင်းကြောင့် မင်းမိခင် မျက်လုံးကွယ်ရတယ်ဆိုတဲ့ သင်္ကာယုံမှား ဒွိဟပွားတဲ့စိတ် ရှိနေတယ် ၊ ဒီစိတ်ကြောင့်ပဲ မင်းဟာ မင်းကိုယ်မင်း အပြစ်ရှိတယ်လို့ ယူဆပြီး ကိုယ်ကိုယ်ကို ဒဏ်ခတ်ဖို့ အမြဲကြိုးစားနေတယ်”

ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ သူက နေရာမှ ဝုန်းခနဲထမိသည်။ အသက်ရှူခြင်းမှာ ဆိုကျပ်နေကာ ရင်မှာလဲ လှိုင်းထနေ၏။

“အခုတော့ မင်းဟာ အခွင့်အရေးရသွားတယ် ၊ အခု မင်းလုပ်နေတာဟာ စိတ္တဇနည်းနဲ့ မင်းကိုယ်မင်း အပြစ်ဒဏ်ခတ်နေတာ”

သူက နားကိုပိတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကလေးငယ်ပမာ အော်ဟစ်ငြင်းဆိုသည်။

“အဲဒါတွေ မဟုတ်ဘူး...မဟုတ်ဘူး ၊ ဦးလေး ပြောနေတာတွေ တစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူး”

သူသည် ရုတ်တရက် စိတ်လွတ်ထွက်သွားပြီးမှ သတိကို ပင်ပန်းစွာ ပြန်ထိန်းရသည်။ တုန်ယင်သော လက်များက အရက်ခွက်ဆီ ရောက်သွား၏။

သူ့ဦးလေးက နေရာမှထ၏။

“အေး...မရှိတာထက် ၊ မသိတာခက်တယ် ၊ မသိတာတွေအားလုံးမှာ ကိုယ်ကိုယ်ကို မသိတာ အဆိုးဆုံး ၊ (Knowthy Self) ကိုယ်ကိုယ်ကို သိအောင်ကြိုးစားပါ”

သူ့ဦးလေးထွက်သွားချိန်တွင် သူက တုန်ယင်ချောက်ချားမှုမပြေပဲ အရက်ကို မော့ချလိုက်သည်။

“မင်းကိုယ်ကိုမင်း အပြစ်ဒဏ်ခတ်နေတာ”

ဤစကားရပ်များက သူ့နားတွင် ပဲ့တင်ထပ်နေ၏။

သူသည် အသံမထွက်အောင် ရှိုက်ရင်း ငိုကြွေးသည်။

ခဏ၌မူ မခံရပ်နိုင်အောင် ဒေါသထွက်လာသည် ၊ တလောကလုံးမှာလည်း ကျဉ်းမြောင်းလာသည်။ ဤအခန်းမှာလည်း လဲပြို၍ သူ့အပေါ် ပိလာအံ့ဟု ထင်သည်။

ထွက်ပြေးချင်သည်။ ဘယ်ကိုဟူ၍တော့ မသိ။ ဒီလောကမှ ထွက်ပြေးချင်သည်။

ချက်ချင်းပင် သူ့အမူအရာမှာ သွက်လက်ဖျတ်လတ်လာ၏။

သူက ပစ္စည်းများကို အမြန်ဆုံး သိမ်းစည်းသည် ၊ ထို့နောက် မည်သူမျှသတိမပြုမီမီ ၊ အိမ်အောက်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

သူက အိမ်ကြီးကို တစ်ချက်ပြန်ကြည့်၏။

ထိုနောက် ဒယ်ဒယ်နှင့် မှောင်ထဲ၌ ထွက်ခွာပျောက်ကွယ်သွားလေသတည်း။

(၈)

အပြင်ဘက်၌ ကဆုန်မိုး ၊ ရွာသွန်းပြီးစ၌ နေခြည်လက်နေသဖြင့် လောကသည် ကြည်လင်သာယာနေ၏။
 လွမ်းသည် နှင်းဆီပန်းခိုင်များကို ဘုရားတင်ရင်း မရိုးနိုင်သော ဆုကို တောင်းသည်။
 ဘုရားခန်းမှ ငုံ့ကြည်လျှင် အိမ်အောက်ခြံတွင်းမှ နှင်းဆီပန်းပင်များကို မြင်ရ၏။
 နှင်းဆီပန်းတို့က ယုယကြင်နာသော သူ့ဆရာကို ပို၍ အမှတ်ရစေသည်။
 မိုးဦးဖျန်း၍ လန်းရွှင်နေသော ပန်းနှင့် သစ်ပင်တို့ကို ငေးကြည့်နေမိစဉ် လွမ်းမှာ ဝမ်းသာဝမ်းနည်း ဖြစ်နေမိ၏။
 မိခင်မြေကမ္ဘာ၏ အလင်းအမှောင် အရောင်အသွေးနှင့် တင်တယ်လေသော သဘာဝကို ပြန်မြင်ရ၍ လွမ်းအတွက်
 မဖော်ပြနိုင်အောင် ချမ်းမြေ့သည်။ ရွှင်လန်းသာယာမှုကို ခံစားရ၏။ ဤရွှင်လန်းသာယာမှုမှာ သူ၏ ချစ်လှစွာသော ဆရာသာ
 အနီး၌ ရှိဘိမူကား ပိုမို၍ စိုပြည်ပေလိမ့်မည်။
 ဒေါက်တာမင်းညိုကို ဘယ်အချိန်၌ ပြန်လည်ဆုံတွေ့ရမည်ဟု လွမ်းမသိ။ လွမ်းသိသည်မှာ ဤအိမ်၌
 အရှည်ဆက်နေ၍ မဖြစ်တော့ခြင်းပင်တည်း။
 စိတ်လိုက်မာန်ပါနှင့်ရှိစဉ်က ဒေါက်တာမပြန်လာမချင်း ဤအိမ်မှ စောင့်မည်ဟု ပြောမိသော်လည်း စင်စစ်
 လက်တွေ့၌ မသင်တော်။ တစ်ပါးသူ၏ အိမ်၌ ဤမျှ အခွင့်အရေးယူနေခဲ့ခြင်းသည်ပင် လွန်လှချေပြီ။ ယခုမူ ပိုင်ရှင်
 ဒေါက်တာကိုယ်၌က မိမိကို စွန့်ခွာပြေးခဲ့လေပြီမဟုတ်ပါလော။
 အစသော် ဒေါက်တာမင်းညို၏ ဆင်ခြေကိုမယုံမိ။ သို့ရာတွင် အိမ်ရှိ အစေခံအားလုံးကလည်း တစ်သံတည်း
 ထွက်သည်။ ဆေးရုံကြီးမှ လက်ထောက်ဆရာဝန်လေးများထံ သွားရောက် စုံစမ်းစဉ်ကလည်း ဤအတိုင်း ဆိုကြသည်။

ဒေါက်တာ၌ သဘောချင်းမတိုက်ဆိုင်၍ ခွဲခွာနေသော်လည်း တရားဝင်ပြတ်ပြတ်စဲစဲ မဟုတ်သေးသည်။ မယားကြီးနှင့် သားတစ်ဦးရှိသည်။ ဤအချက်ကိုမူ အားလုံးက တညီတညွတ်တည်းဆိုကြသည်။

မိမိအဖြစ်မှာ စေ့စေ့တွေးလျှင် ရှက်ဖွယ်ပင် ကောင်းနေသည်။ ရှက်လည်းရှက်ပါ၏။ သို့သော် ဒေါက်တာကိုမူ စိတ်မနာနိုင် ။ အခွင့်အရေးရလျက် မိမိအား အငယ်အနှောင်း ဖြစ်မည်စိုးရိမ်သဖြင့် ရှောင်ထွက်သွားခြင်းအတွက်ပင် ကြည်ညိုစိတ် ပွားမိသေးသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဤအိမ်၌ ဆက်နေခြင်းမှာ လုံးဝမသင့်တော်တော့ ။ ကံအားလျော်စွာပင် နေစိုးမှာ နိုင်ငံတော် ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး ဘဏ်၌ လက်ထောက်မန်နေဂျာရာထူးရသဖြင့် ရှေ့ရေးမှာ ပူစရာမလိုတော့။ ယခုလဆန်း၌ နေစိုး အလုပ်ဝင်ချိန်တွင် အိမ်ရှာကြံ၍ လယ်လယ်ကို ထားခဲ့မည်။ မိမိမှာမူ စစ်ကိုင်းသို့ပြန်တော့မည်။

မြစ်ကမ်းရေရိပ် ၊ တရားနှင့် ဆိတ်ငြိမ်အေးချမ်းသော စစ်ကိုင်း ။ ဤဌာနီသာလျှင် မကြည်သော မိမိ၏ ရင်နှလုံးကို အေးချမ်းစေနိုင်သည်။

ဤအတွေးဖြင့် လွမ်းသည် အိမ်တွင်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ မျက်ရည်စများကျလျက်နှင့် လွမ်းသည် အိမ်တွင်းစားပွဲပေါ်ရှိ ဒေါက်တာမင်းညို၏ ဓါတ်ပုံဟု သူသိထားရသည်။ ဓါတ်ပုံရှေ့၌ ရပ်မိသည်။ ဤဓါတ်ပုံကိုပင် ကြည်၍ အခါခါ စကားပြောခဲ့ရသည်မှာလည်း မရေတွက်နိုင်တော့။

ထိုအခိုက် အိမ်အောက်ထပ်မှ ကားတစ်စီးဆိုင်ကံသံ ကြားရသည်။ မမျှော်လင့်နိုင်တော့ဟု စိတ်တုတ်တုတ်ချထားသော်လည်း မျှော်လင့်စိတ်ကမူ စင်စစ်မကုန်သေး။

လွမ်းက အိမ်အောက်ထပ်သို့ အပြေးကလေး ဆင်းလာခဲ့သည်။

တံခါးဝ၌ ရပ်နေသူမှာမူ မိမိတစ်ကြိမ်မှ သိဖူးသူမဟုတ်။ အသက် ငါးဆယ်ကျော်ခန့် ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်း လူကြီးတစ်ဦး ။

လူကြီးက လွမ်းကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်သည်။ ထို့နောက် နေလောင်ထားသောမျက်နှာ၌ နှစ်သိမ်သောပြုံးရိပ် ပေါ်လာ၍မေးသည်။

“ငါ့တူမကြီးက ဦးဘိုးရှင်သမီး မဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ်ရှင် ၊ ဘာကိစ္စပါလဲ”

အဘိုးကြီးသည် လွမ်းကိုအမေးကို မဖြေပဲ ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်စုံစမ်းနေပြန်သည်။

“လွမ်းလား...လယ်လယ်လား”

“လွမ်းပါရှင် ၊ ကျွန်မတို့ကို ဦးလေးသိပါသလား”

အဘိုးကြီးသည် ကျေနပ်အားရစွာ ပြုံးပြန်သည်။

“အိမ်း...သိသကွာ ၊ မင်းတို့ကတော့ ဦးကိုသိမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ကဲ...ဦးတော့ ဝင်ထိုင်ပြီဟေ့”

အဘိုးကြီးသည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီးနှင့်ပင် အိမ်တွင်း၌ ဝင်ထိုင်ရာ လွမ်းမှာ အံ့သြလွန်း၍ ဘာဆိုရမှန်းမသိ။

လယ်လယ်နှင့် နေစိုးတို့လည်း အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာကာ အဘိုးကြီးအား အကဲခတ်ကြည့်ရင်း ထိုင်ကြသည်။

“အဲ...ဒါက အငယ် လယ်လယ်ပဲဖြစ်ရမယ် ၊ ဟုတ်လား ၊ မောင်ရင်ကတော့ အဲ...ဒေါက်တာမင်းညိုတော့ မဟုတ်ဘူး ၊ လယ်လယ်ကယောက်ျားမဟုတ်လား ၊ နာမည်က မောင်...နေ...မောင်နေစိုး ၊ အား ဟုတ်ပြီ ၊ ဟား ဟား”

လူကောင်ကြီးသမျှ အားနာတတ်သော သဘောကောင်းသူ နေစိုးကလည်း လိုက်ရယ်သည်။ ရင်တွင်း၌ အူကြောင်ကြောင်တော့ ဖြစ်နေမိ၏။

လွမ်းကသာ သတိရှိစွာနှင့် မေးမြန်းသည်။

“ဦးကကော ဘယ်သူပါလဲရှင်”

“ဟား ဟား...အိမ်း...ဟုတ်သဟေ့”

အဘိုးကြီးမှာ သူ့ဘာသာသူ သဘောကျသကဲ့သို့ ရယ်မောနေပြန်သေး၏။

“ဒီလိုကွယ် ၊ ဦးက လူတစ်ဖက်သားကို အံ့သြအောင် လုပ်ရမှ ကျေနပ်တယ် ၊ ဟဲ ဟဲ ၊ ဒါက ဦးရဲ့ ဝါသနာ ၊ အေး အေး...အင်း ဒီအကျင့်ကြောင်ပဲ ၊ ငါ့သူငယ်ချင်း မင်းတို့အဖေကို ငါသတ်မိသလို ဖြစ်သွားတာပဲ”

အဘိုးကြီး၏ မျက်နှာမှာ စိတ်ထိခိုက်ဟန် ပြောင်းသွား၍ စကားများလည်း လေးသွားသည်။

“မင်းတို့ဖေဖေဆုံးခါနီးမှာ သံကြိုးစာတစ်စောင် ရောက်မလာဘူးလား”

ဤတွင် ငြိမ်နေသော လယ်လယ်က သွက်လက်စွာဖြင့်
“ဟုတ်တယ် ၊ ဟုတ်ကဲ့ရှင် ၊ ရောက်လာပါတယ်ခ ဟုဝင်ဖြေသည်”
“အိမ်း...လက်မှတ်ဘယ်လို ထိုးထားသလဲ”
ဤအကြိမ်တွင်မူ လွမ်းကဖြေသည်။
“လူ...ဟုတ်တယ် ၊ လူ...လို့”
“အိမ်း...လူဆိုတာ ငါပဲကွ”
ဤသည်ကို ကလေးစိတ်မကုန်သေးသော လယ်လယ်က ခစ်ခနဲ ဝင်ရယ်သည်။
“ငါပြောတာက ရယ်စရာကြီး ဖြစ်နေတာကိုး ၊ ဒီလို ဒီလို...ဦးနာမည်က ထွန်းလူတဲ”
အဘိုးကြီးသည် တည်ငြိမ်လေးနက်သွားလျက် အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြသည်။
“မင်းတို့အဖေနဲ့ ဦးနဲ့က ဂျပန်အချုပ်ထဲမှာ သိကြတာ ၊ မင်းတို့ အဖေလိုပဲ ဦးက ဂျပန်တော်လှန်မယ်၊
လူငယ်လေးတွေကို အားပေးမှုနဲ့ အဖမ်းခံရတာပဲ ၊ ရှင်းရဲ့လား”
“ဟုတ်ကဲ့ ၊ ရှင်းပါတယ်ရှင်”
“တိုတိုပြောရရင် တို့ဟာ တရားခံတစ်ပိုင်း ၊ ချွေးတပ်သားတစ်ပိုင်းနဲ့ ထိုင်းနယ်စပ်အထိ ပါသွားခဲ့ကြတယ် ၊
သိလား”
“အဲဒါကိုတော့ ဖေဖေပြောပြလို့ လွမ်းသိပါတယ်”
“အိမ်း...မင်းတို့မသိတာရှိသေးတယ် ၊ အဲဒါပြောပြမလို့ ၊ အဲဒီ နယ်စပ်မှာ ဂျပန်တွေက တို့ကိုခိုင်းပြီး ဂူကြီးတစ်ခုထဲ
ရွှေငွေရတနာတွေကို ဖုံးကွယ်မြှုပ်နှံထားခဲ့တယ် ၊ ပြီးတော့ ခြေရာလက်ရာပျောက်အောင် တို့တွေကို တန်းစီပြီး စက်သေနက်နဲ့
ပစ်သတ်ကြတယ် ၊ မင်းတို့အဖေနဲ့ ဦးကတော့ ကံကောင်းလို့ ဒဏ်ရာသာရပြီး သေချင်ယောင်ဆောင်နေကြတယ် ၊ အဲတာ
သူတို့က ကျန်တဲ့အလောင်းတွေနဲ့ရောပြီး ကျင်းကြီးတစ်ခုထဲ ပစ်ထားခဲ့ကြတယ် ၊ မြေမဖို့ခင် ညမှောင်မှာ
တို့နှစ်ယောက်တိတ်တိတ်တွေးတက်ပြီး တောထဲမှာ တစ်ညလုံး ပုန်းနေကြရတယ်”
မမျှော်လင့်ပဲ လွမ်းတို့မှာ ထူးဆန်းသောအဖြစ်ကို ကြားရသဖြင့် ငြိမ်နားထောင်နေကြ၏။
“မင်းတို့ဖေဖေကတော့ အဲဒီကတည်းက နှလုံးထိခိုက်သွားပုံရတယ် ၊ အဲ လိုရင်းပြောရရင် တို့နှစ်ယောက်
ဂျပန်တွေလဲသွားရော နေရာကိုအမှတ်အသားနဲ့ မြေပုံဆွဲ ၊ မြေပုံကို တစ်ဝက်စီဆုတ်ပြီး ခွဲယူထားကြတယ် ။ ပြီးတော့
လက်မောင်းသွေးဖောက် သစ္စာရေသောက်ပြီး သားသမီး သားမယားတောင် မပြောစတမ်း ကတိပြုကြတယ် ၊ ဒီရတနာ
ပစ္စည်းတွေကို နောင်မှ အတူလာဖော်ကြဖို့ပေါ့လေ”
ယခုမှ ဖခင်ဖြစ်သူသည် မိမိတို့အား ဤအကြောင်းဘာမျှမပြောသည်ကို လွမ်းသဘောပေါက်၏။
“ကာလကောင်းတော့ မင်းတို့ဖေဖေက မကျမ်းမာလို့ မြေပုံတစ်ဝက်ကို ဦးပြန်ပေးပြီး ရှာဖွေဖို့လဲ ဦးကိုပဲ
တာဝန်လုံးဝလွှဲတယ် ၊ သူကတော့ အဝေးကနေ တတ်နိုင်သမျှ ငွေကြေးသာ ထောက်ပံ့တယ်ပေါ့လေ ၊ ဦးလဲခွဲနဲ့ပဲနဲ့
ရှာလိုက်တာ ဆယ်ငါးနှစ်ကျော်မှ နေရာမှန်ပြန်တွေ့တယ် ၊ တွေ့ တွေ့ ချင်း အ-ပ-က အောင်ပြီကွဆို တို့ချင်းနားလည်တဲ့
စကားနဲ့ သံကြိုးရိုက်လိုက်တာ ၊ ဒီသံကြိုးလဲရောက်ရော ဘိုးရှင်လဲ ဆုံးတာပဲမဟုတ်လား”
“မှန်ပါတယ်ရှင် ၊ သံကြိုးစာကိုင်ရင်း သတိလစ်လဲကျသွားတာပါပဲ ၊ အ-ပ-က ဆိုတာကို လွမ်းမှတ်မိပါတယ် ၊
အဓိပ္ပါယ်တော့ ဘယ်သိမလဲလေ”
“အေး...ဒါပေါ့ ၊ ဦးလဲ မင်းအဖေနဲ့ တိုင်ပင်ထားတဲ့အတိုင်း ၊ ပြည်ပိုင်အစိုးရကို လျှို့ဝှက်ပြီး ပစ္စည်းတွေကို
နေရာနဲ့တကွ အပ်ခဲ့တယ် ၊ သတင်းစာတွေထဲတော့ မပါသေးဘူး ၊ ဒီဂျပန်တွေ တစ်ပြည်လုံးက ခိုးဆိုး တိုက်ခိုက်ထားတဲ့
ပစ္စည်းတွေမို့ ဦးတစ်ယောက်တည်းမယူရဲဘူး ၊ အခု အစိုးရက ဦးကို ဆုငွေ ငါးသိန်းချီးမြှင့်တယ် ၊ ဦးကျေနပ်တယ်”
အဘိုးကြီးက ခေတ္တနားလိုက်သည် ။ ရေတစ်ခွက်တောင်းယူသောက်ပြီးမှ စကားဆက်၏။
“ကိစ္စတွေ မပြီးပြတ်ခင်တွင် ဦးစစ်ကိုင်သွားခဲ့တယ် ၊ ဟိုကျမှ မင်းတို့အဖေဆုံးမှန်းသိတာပဲ ၊ ဆုံးတဲ့ရက်နဲ့
ဦးသံကြိုးရိုက်တဲ့ရက်နဲ့တိုက်ကြည့်တော့ အင်း...ဦးကြောင် မင်းတို့အဖေဆုံးတာပဲ ဖြစ်ရမယ်”
အဘိုးကြီးက ခေါင်းခါရင်း ညည်းသည်။
နေစိုးက “ဦး...ဒီမှာ ကျွန်တော်တို့ရှိမှန်း ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ” ဟုမေးသည်။
“အိမ်း...မေးစရာပဲ ၊ မင်းတို့အဖေဆုံးတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆေးရုံသွားစုံစမ်းရာကအစ ဒေါက်တာစိန်ဝင်းဆိုတဲ့
ဆရာဝန်ကလေးက ဖြစ်သမျှအကုန် ဇာတ်စုံခင်းလိုက်တာပဲ ၊ စိတ်မကောင်းစရာပဲကွာ ၊ ဦးအကုန်သိပြီးပါပြီ”

နောက်ဆုံးစကားကိုမူ ဦးထွန်းလူသည် နေရုံးကို စေ့စေ့ကြည့်၍ အဓိပ္ပါယ်ပါပါ ပြောသည်။ နေရုံးကလည်း အဓိပ္ပါယ်ပါပါ ခေါင်းပြန်ညိတ်ပြပြီး စိတ်တွင်း၌ အာဂအဘိုးကြီးဟု ချီးကျူးမိသည်။

“အဲဒီတော့...စိတ်မချမ်းသာစရာတွေကို မေ့လိုက်ကြကွယ် ၊ ဟုတ်လား ၊ ဦးရဲ့ငွေတစ်ဝက်မကပါဘူး အားလုံးလိုလိုကို ငါ့တူမကြီးတွေကို လွှဲပေးပါ့မယ် ၊ ဦးမှာ သားသမီးဆွေမျိုးရယ်လို့လဲ တစ်ယောက်မှမရှိဘူး ၊ ဦးက မင်းတို့ကို သားသမီးလိုပဲ ပြန်အားကိုးပြီး တရားမမ္မနဲ့ အေးအေးနေရရင် ကျေနပ်ပြီ ဟုတ်ပလား”

သုံးဦးသားမှာ ကြားရသည်ကို မယုံမိ ၊ ခေတ္တငြိမ်နေပြီးမှ နေရုံးက ပြောသည်။

“ကြားရတာက မယုံနိုင်လောက်အောင် ဝမ်းသာစရာမို့ ကျွန်တော်တို့ ကျေးဇူးတင်စကားကို ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိပါဘူး ၊ ဦး မေတ္တာထားသလို ကျွန်တော်တို့က ပြန်မေတ္တာထားပါ့မယ်”

အဘိုးကြီးက ခေါင်းညိတ်၍ အိတ်တွင်းမှ ချက်စာအုပ်ထုတ်ကာ တစ်ရွက် ရေးပေးသည်။

“နက်ဖြန်ကျမှ ဦးလာပြီး အသေးစိတ်တိုင်ပင် အစီအစဉ်ဆွဲကြမယ် ၊ အခုတော့ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ဒါကိုယူထားကြ ငါ့တူမကြီးတို့ ငွေလဲလိုနေမယ် ရော...”

အဘိုးကြီးက သူ့ဝသီအတိုင်းပင် ဆိုင်းမဆင်၊ ဗုံမဆင်၊ လာသကဲ့သို့ ဆိုင်းမဆင်၊ ဗုံမဆင်၊ နှုတ်ဆက်ပြန်သွားသည်။

ကျန်ရစ်သူသုံးဦးသားက ချက်ကလေးကိုကိုင်ကာ ဝမ်းသာစေနှင့် ဝိုင်းနေကြ၏။

ချက်စာရွက်ပေါ်၌ ငွေတစ်သောင်းကျပ်တိတိ ရေးထားသတည်း။

ဤနေရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့ အတန်ကြာဇာတ်မြုပ်ထားခဲ့သူ ကိုကိုလေး၏အကြောင်းကို ပြန်ဖော်ရပါဦးမည်။

ခေါင်းမာသော ဤလူငယ်မှာ ဦးလေးဖြစ်သူ သေဆုံးရသည်ကို မိမိကြောင်ဟု တထစ်ချမှတ်ယူတုန်းပင် ဖြစ်သည်။

သူသည် လွမ်းတို့နှင့် ခွဲခွာခဲ့ပြီး ရွာသို့ခေတ္တပြန်၍ မိခင်အား အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလျက် ခြေဦးတည်ရာ ပြန်ထွက်ခဲ့ပြန်သည်။

လူငယ်ပီပီ စိတ်ကူးယဉ်ယဉ်နှင့် မြန်မြန် သူဌေးဖြစ်ရန်ဟု မိုးကုတ်သို့စွန့်သွားကာ ကျောက်တွင်းတူးသည်။ ထိုမှမဟုတ်ပြန်သော် နမ္မတူဘော်တွင်းသို့ ထွက်ခဲ့ပြန်သည်။ နမ္မတူ၌ ငှက်ဖျားဒဏ်နှင့် လဲနေစဉ်အတွင်း သတ္တုလုပ်ငန်း၌ စိတ်ပျက်၍ အလုပ်ထွက်တော့မည် အခြားပညာတတ် လူငယ်တစ်ဦးနှင့် ခင်မင်မိတ်ဆွေဖြစ်သည်။ ထိုလူငယ်၏အမည်မှာ ခင်မောင်သင်ဖြစ်ရာ ကိုကိုလေးက မိမိထက်ကြီးသဖြင့် အစ်ကိုသင်ဟုခေါ်၏။

အစ်ကိုသင်၌ မိဘဘိုးဘွားပိုင် ခြံကြီးတစ်ခု သန်လျင်၌ရှိရာ သူတို့နှစ်ဦးသည် ခေတ်မှီစိုက်ပျိုးရေး စမ်းသပ်ကြရန် သဘောတူကြ၏။

ခြံကြီးမှာ သန်လျင်မြို့ ပဲခူးစုတောင်ဘက် သရက်ပင်မောင်နှမအနီး၌ရှိ၍ ရှစ်ဧကကျော် ကျယ်ဝန်းသည်။

ကိုကိုလေး ၊ အစ်ကိုသင်နှင့် အခြားကောလိပ်ကျောင်းထွက် ခင်မောင်ရီဆိုသူအပါအဝင် လူငယ်သုံးဦးသည် လူငှားခြံသမား သုံးဦးအကူအညီနှင့် ဤခြံတွင်း၌ စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်းလုပ်ကြသည်။

ခြံတွင်း၌ သရက် ၊ ပိန္နဲ ၊ တညင်း ၊ ကနစိုစသော ရာသီလိုက် ဝင်ငွေရသော အပင်ကြီးများရှိသည်။ အသီးစိတွင်း ရေစုပ်စက်တို့နှင့် စနစ်တကျ ရေပေးစိုက်ပျိုးနိုင်သဖြင့်လည်း ဘူး ၊ ခရမ်း ၊ သခွားစသော အသီးများအပြင် ဘောလုံးပန်း ၊ နှင်းပန်း စသည်တို့လည်း အောင်မြင်စွာထွက်သည်။

နာနတ်ပင်များမှာလည်း အသီးများ ထွားကျိုင်းရင်မာနေကြသကဲ့သို့ ပင်ရေငါးရာကျော် စံပယ်ပင်တန်းတို့၌လည်း ဝင်ငွေကောင်းနေသည်။ ပန်းလွှာဖြူဖြူတို့ ဖွေးနေ၏။

ပတ္တာမြားတွင်း မအောင်သော ကိုကိုလေးနှင့် သတ္တုလုပ်ငန်းမစားသာသော အစ်ကိုသင်တို့မှာ ခင်မောင်ရီနှင့်အတူ မြေကြီးမှ ရွှေမဟုတ်သော ခွေသီးသည်ကို လက်တွေ့မြင်ကြရသည်။

လေရုတ်တရက်ငြိမ်၍ ပူအိုက်သော ညတစ်ည၌ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်သည် တညင်းပင်ကြီးအောက်တွင် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းကို ဖိပ်ယူသောက်ရင်း ဆွေးနွေးတိုင်ပင်နေကြ၏။

“အား...အိုက်စပ်စပ်ကြီး အနေရခက်လိုက်တာ”

ကိုကိုလေးက အကျိချွတ်ထားသောကိုယ်ကို ယပ်ခတ်နေရင်းဆိုသည်။

“မင်းက အိုက်လို့စိတ်ပျက်နေ ၊ ငါကတော့ မြူးနေတယ်”

“ဘာပြုလို့”

“ငါ့မှိုကျင်း အောင်တော့မှာကွ”

“တန်စမ်းပါ အစ်ကိုသင်ရာ ၊ ဟိုတစ်ခါကလဲ မပေါက်လို့ မှိုစေ့ ငါးကျပ်ဖိုး လွှင့်ပစ်ရပြီမဟုတ်လား”

ခင်မောင်ရီက နောက်ပြောသည်ကို အစ်ကိုသင်က မခံချင်စွာနှင့် ရှင်းပြ၏။
“ဟ ကောင်တွေရဲ့ ရည်းစားတောင် တစ်ခါတည်း စွန့်တာမှ မဟုတ်ဘဲ”
“ဘာဆိုလို့လဲ”
“ဆိုတာပေါ့ဟဲ့။ ရည်းစားရစမျက်နှာကို မှီရတဲ့ မျက်နှာလို့တောင် တင်စားဆိုရတယ်မဟုတ်လား။ မင်းက ငါ့မို့ကို နယ်နယ်ရရမှတ်လို့”
“အစ်ကိုသင်မှီက ဘယ်မှာလဲ”
“အာ..အေးလေ တော်တော်ကြာ ပေါက်တော့မှာပေါ့”
လူငယ်နှစ်ဦးက ရယ်သဖြင့် အစ်ကိုသင်မှာလည်း ရယ်မောကာ လေကိုလျှော့သည်။
“တကယ်ပါကွာ။ ဟိုတစ်ခါက မှီကျင်းမှာ ငါကလေဝင်ပေါက်မဖောက်မိလို့ပါ။ အခုတော့ အိုကေပဲ။ နေ့လည်က သွားကြည့်ပြီး ငုံနေတယ်။ ဒီည ရာသီကလဲကူတော့ မနက်ကျကြည့် ကားနေမယ်”
“ဘယ်သူလဲ။ အစ်ကိုသင်လား ကားနေမှာ” ဟု ကိုကိုလေးက ဖောက်လိုက်ပြန်သဖြင့် ခင်မောင်ရီက ရယ်သည်။
“မင်းအဘမို့ ငါက ကားရမှာလား။ မို့ကွ..မို့။ ဟေ့ ခင်မောင်ရီ မို့ဈေးဘယ်လောက်ရှိလဲ”
“ဒီမှာ ငါးကျပ်လောက်ရှိမယ်”
“အေး ရန်ကုန်မှာ ပေါ်ဦးဆိုရင် တစ်ပိဿာကို ခုနစ်ကျပ်ကနေ တစ်ဆယ်အထိရှိမယ်။ ငါ့မို့ ခွက်တစ်ဆယ် လောက်ထွက်မယ်။ နက်ဖြန် ငါ့ကိုယ်တိုင် သိမ်ကြီးဈေးသွားပြီး ကိုဘသိန်းတို့ဆိုင်ကို ပို့မယ်”
“ကောင်းပါလေရဲ့ဗျာ။ အတော်ပါပဲ။ ရေစုပ်စက်အင်ဂျင် လက် (ခ) လဲရမယ်။ တစ်ခုလောက် ဝယ်ခဲ့ပါဦး”
“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ငါငွေခြောက်ဆယ်လောက်ရမယ်။ ဝယ်ခဲ့မယ်။ ဘီယာတစ်ဒါဇင်ပါ ဝယ်ခဲ့မယ်”
“ဟေး..ဒါမှ တို့အစ်ကိုသင်ကွ။ ဒါကြောင့် ချစ်ရတာတွေ။ ချစ်ရတာတွေ”
“အေး..ဒါထားဦး။ ဟိုသီဟိုဠ်ပင်တွေ ဘယ်နယ်လဲ ကိုကိုလေး”
“နေ့ခင်းက ထင်းကုလား လာဝယ်လို့ တစ်ပင်ငါးကျပ်နဲ့ ရောင်းလိုက်တယ်”
“ကောင်းတယ်။ အဲဒီကွက်လပ် ဘာလုပ်ကြမလဲ”
ကိုကိုလေးက “ကျွန်တော်တော့ ကြက်မွေးချင်တယ်” ဟုဆိုရာ အစ်ကိုသင်က “ဟာ..မင်းဟာ အကုသိုလ်အလုပ်ကြီး” ဟုဆို၏။
“အံ့မာ..မနက်က အစ်ကိုသင် စပျစ်ပင်အမြစ်အုံနေတဲ့ ပုရွက်ဆိတ်တွေ ဆေးဖျန်းသတ်တာကတော့ကော”
အစ်ကိုသင်က တဟဲဟဲရယ်သည်။
“အေးကွာ..မထူးပါဘူး။ ခြံထဲက ထန်းပင်ငါးပင်လဲ ယင်းထောင်ပြီး လိုင်စင်စီ ဆွဲရအောင်”
ဤသို့ သူငယ်ချင်းသုံးဦးမှာ ရယ်မောပျော်ရွှင်စွာ ပြောနေကြခိုက် ခြံအပြင်ဘက်မှ အပြင်းမောင်းနှင်လာသောကားနှင့် မရှေးမနှောင်းပင် ပြင်းထန်သော တိုက်ခိုက်မိသံ တစ်ရပ်ပေါ်ထွက်လာသည်။
လူငယ်သုံးဦးမှာ ခေတ္တကြက်သေသေသွားမိပြီး နောက်တစ်ခဏ၌ ခြံပြင်ဘက်သို့ ပြေးထွက်လာခဲ့ကြသည်။
ခြံပြင်ရှိလမ်းမှာ မြို့ပတ်လမ်းဖြစ်၏။ ကျောက်အုပ်များခင်းထားသောလမ်းသည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြောင့် အပြီးမသတ်ရှိခဲ့ရာ ယခုတိုင်ကောင်းသည်။ နေရာကောင်း၍ ချိုင့်ထူသည်။ နေရာ ထူနေ၏။ လမ်းခါတ်မသိသူ ကားသမားများအတွက် လေးအန္တရယ်ကြီးပေသည်။
သူတို့သုံးဦး ခြံပြင်ရောက်သောအခါ လမ်းဘေးသို့ ကျလျက် သစ်ပင်တစ်ပင်နှင့် ဦးဆောင်ထိုးရပ်လျက်ရှိသော ဂျစ်ကားတစ်စီးကို တွေ့ရ၏။
ကားအတွင်းသို့ ကိုကိုလေးက လက်နှိပ်ခါတ်မီးနှင့် ထိုးကြည့်သည်။ ကားပေါ်၌ မောင်းသူတစ်ဦးသာပါရှိ၏။ တိုက်မိသည့်ဒဏ်ကြောင့် အံ့ဆွဲမှ လွင့်ကျဟန်တူသော ဝိစကီပုလင်းတစ်လုံးမှာ ကွဲကြွေနေ၏။
ကားစတီရာရင်းနှင့် မျက်နှာအပ်လျက် သတိလစ်နေသော မောင်းသူ၏ မျက်နှာတွင်မူ သွေးတို့ ရွဲနေလေ သည်တကား။

တစ်လကျော်ခန့်အချိန်တွင် ရွာနိပ်တို့၊ ဇာတ်လမ်းစရာ စစ်ကိုင်းမြို့၊ ကမ်းနားလမ်းကြီးတစ်လျှောက်၌ ဟမ်းဘား အမျိုးအစား ကားနက်ကြီးတစ်စီးသည် မှန်မှန်မောင်းနှင်လာ၏။

ရှေ့ခန်းဒရိုက်ဘာဘေးတွင် ဦးထွန်းလူကထိုင်လျက်ရှိ၍ နောက်ခန်းတွင် လွမ်း၊ လယ်လယ်၊ နေစိုးနှင့် ဒေါ်ကြင်တို့ပါလာသည်။

ဤအချိန်တွင်မူ ပွင့်လင်းပျော်ရွှင်တတ်သူ ဦးထွန်းလူမှာ လူငယ်များ၏ ချစ်ခင်လေးစားသည်၊ ဖခင်ပမာ ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ နေစိုးကမူ လူပျိုကြီး ဦးထွန်းလူနှင့် အပျိုကြီး ဒေါ်ကြင်တို့ကို နောက်သလိုလိုနှင့် အတည်ကြောင်းလမ်းစေ့စပ် စ ပေးရသည်။ အခြေပင်ရောက်နေ၏။

နေစိုးမှာလည်း ဘဏ်မန်နေဂျာမလုပ်တော့ပဲ ဝါသနာပါသမျှ ဝင်ငွေမသေချာသော ဝတ်လုံဘဝကို စတင်နေသည်။ လူရှေ့သူရှေ့တွင် “ယောက်ကွမ ဂုဏောန္တတော” ဟုလည်း နောက်နိုင်သော အခြေဖြစ်သည်။

ယခု စစ်ကိုင်းသို့ လွမ်း၏ ဆန္ဒအရ ရောက်လာကြသည်။ လွမ်းက မိမိတို့၏ မူလအိမ်နေရာကိုရှင်း၍ ဖခင်ကိုရည်စူးကာ စေတီတည်လိုသည်။

ကမ်းနားလမ်းတစ်လျှောက် ကားသည် မောင်းလာခိုက် နေစိုးနှင့် လယ်လယ်က ယခင်အခါက ချစ်သူဘဝ မရေရာသည်၊ ကာလကို သတိတရ အမှတ်ရကြသည်။

လွမ်းကမူ အထူးနှုတ်ဆိတ် ငြိမ်ပါလာသည်။

လွမ်းအတွက် စစ်ကိုင်းသည် လွမ်းမောကြေကွဲဖွယ်ရာ ၊ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဖွယ်ရာ ၊ ကြည်နူးတရားရဖွယ်ရာ အစုံစုံပင် ဖြစ်နေ၏။

လွမ်းသည် ကျေးဇူးရှင်ဖခင်ကို ရင်နှင့်အောင် အမှတ်ရမိသည်။ မည်သည့်အရိပ်တို့ အေးသည်ဆိုစေ မိဘအရိပ်ကို မမီပေ။ ဖခင်မှာ ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီ။ သို့ရာတွင် ဖခင်၏ ကျေးဇူးရိပ်သာမှာ ယခုတိုင် အတိုင်းမသိ အေးမြလှပါဘိတကား။

ဤသည်ကို သတိရမှ ဤသောကအပူကို သယ်ယူလာသည်။ မောင်မောင်လွင်ဆိုသူ သတ္တဝါကို ခါးခါးသီးသီး အမှတ်ရ မုန်းမိသည်။

မုန်းသူကို အမှတ်ရသမျှ ချစ်သူကို လွမ်းရသည်။

အမုန်းတရားတို့ မှားလေသည်ကို သူတရားပြဟန်ကိုလည်း နား၌ ဆတ်ဆတ်ကြားယောင်လာ၏။

“ဘုံမာယာ ဇာချဲ့ ကြမ္မာဇည်သည် ယာယီထွင်ရက်တယ်လို့ပဲ ကံကိုသာ အပြစ်တင်ချင်တယ်”

ဤစာပိုဒ်ကိုလည်း အသည်းကြွေမျှ အမှတ်ရ၏။

လွမ်း၏ရင်မှာ ပေါက်ကွဲလှမှု ထကြွသော ခံစားမှုမရှိ ၊ မျှဉ်းမျှဉ်းမြမြ နှင်နဲသော မိုင်းညိုသည်၊ ဝေဒနာသာရှိသည်။

ကားသည် စစ်ကိုင်းကလပ်အနီးရှိ လွမ်းတို့၏ မူလအိမ်ဟောင်းဆီ ရောက်လာခဲ့၏။

လွမ်းတို့ စစ်ကိုင်းရောက်သည်မှာ ငါးရက်ရှိပေပြီ ။ မနက်ဖြန်ဆို ရန်ကုန်ပြန်ရတော့မည် ။ စီမံဆောင်ရွက် ဖွယ်တို့လည်း ပြီးပြီဖြစ်သဖြင့် ဤအိမ်ငယ်မှာ ဤနေရာတွင် ရှိတော့မည်မဟုတ်။

လောကဆိုသည်မှာ ပြောင်းလဲခြင်းသာ ဓမ္မတာဖြစ်သည် ။ ပြောင်းလဲခြင်းမှန်သမျှလည်း ကောင်းခြင်း သုခတွေ့ အတွက်သာ ဖြစ်ပါစေ။

ဤသို့တွေးရင်း အိမ်အတွင်း၌ ရပ်နေသူလွမ်းသည် ခြံဝမှ ယောဂီဝတ် မိန်းမကြီးတစ်ဦးကို လှမ်းမြင်ရ၏။

“ဒေါ်ဒေါ်”

မိန်းမကြီးသည် ရုတ်တရက် တုန်လှုပ်သွား၏ ။ သို့ရာတွင် သူတော်စင်ပီပီ ခဏတွင်း၌ ပြန်လည်တည်ငြိမ်သွား၏။

လွမ်းက မိန်းမကြီးကို အိမ်ပေါ်ဆွဲခေါ်လာသည်။ လယ်လယ်ကလည်း ဝမ်းသာအယ်လဲ နှုတ်ဆက်၏။

ယောဂီဝတ်နှင့် ဒေါ်နှင်းမှာ ဦးဘိုးရှင်၏ တစ်ဦးတည်းသော နှမဖြစ်၏။

“ဒေါ်ဒေါ် ဘယ်တုန်းက ယောဂီဝတ်တာလဲ”

လွမ်းကမေးသဖြင့် ဒေါ်နှင်းက “မောင် ဆုံးပြီး တစ်လကျော်မှာ” ဟုဖြေသည်။

“ဖေဖေဆုံးတုန်းက ဒေါ်ဒေါ်ဆီကို မှာသေးတယ်”

“အေး အဲဒီတုန်းက ဒေါ်ဒေါ်က ကလေးဝရောက်နေတယ် ၊ ပြန်လာမှ ကိုကိုလေးနဲ့တွေ့လို့ အကြောင်းဆုံသိရတယ် ငါစိတ်မကောင်းဘူး ၊ ကိုကိုလေး သိပ်မိုက်တယ်”

“မောင်လေးနဲ့ ဖေဖေဆုံးတာ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး”

“သူကတော့ သူ့ကြောင်လို့ ပြောသွားတော့ တူမတို့ကိုလည်း ဒေါ်ဒေါ်လာရင်မဆိုင်ရဲဘူး”

“အခုတော့ ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ ၊ ဒေါ်ဒေါ် တစ်လောကလုံးကို ရင်ဆိုင်ရဲပါတယ်”

“ဒေါ်ဒေါ် ဒီဘယ်နှယ်ရောက်လာသလဲ”

“ဂန္ဓာရုံက ဒေါ်ဓမ္မစာရီပြောလို့ လာခဲ့တာ”

“ဒါထက် မောင်လေးကော ဒေါ်ဒေါ်” ဟု လွမ်းကမေးသည်။

“ပြောရမှာ ရှက်တယ်ကွယ် ၊ ပထမမိုးကုတ် ၊ နောက် နမ့်တူ ၊ အခု သန်လျင်မှာတဲ့”

“ရှင်..သန်လျင်မှာ ဘာလုပ်နေလဲ”

“သူငယ်ချင်းတွေစု ခြံလုပ်နေတယ်ဆို ထင်ရဲ့”

“သန်လျင် ဘယ်နားမှာလဲ”

“ပဲခူးစုနား ဆိုတာပဲ ၊ မြင်းလှည်းသမားတွေ မေးရင်သိတယ်တဲ့”

“ဒေါ်ဒေါ်...လွမ်းတို့ အခု ချမ်းသာနေပြီ”

“အဲတာကို ဒေါ်ဒေါ်သိတယ်လေ”

“ဒီတော့ ကျွန်မတို့မှာ မောင်ရယ် ဖားရယ် အားကိုးစရာလိုတယ် ၊ မောင်လေးကို ကျွန်မတို့ အမြန်ဆုံးပြန်ခေါ်ရမယ်”

“အင်းလေ ၊ ဒေါ်ဒေါ်အနေနဲ့တော့ ဘာမှမပြောလိုဘူး ၊ တူမတို့နဲ့တကွ သတ္တဝါတွေ ချမ်းသာကြရင် ဒေါ်ဒေါ်တို့ ဝမ်းသာရတာပါပဲ ၊ ဒါထက် အခုလွမ်းတို့ ရန်ကုန်ဘယ်မှာနေလဲ”

“အခုတော့ လွမ်းတို့မျက်စိကုပေးတဲ့ ဒေါက်တာအိမ်မှာပဲနေတယ် ၊ ဒါပေမယ့်လွမ်းတို့ အိမ်ဝယ်ဖို့ စေ့စပ်ထားတယ် ၊ ဒီကပြန်ရင် ကိစ္စပြီးမှာပဲ ၊ အဲဒီတော့မှ စာထည့်လိုက်မယ် ၊ ဒေါ်ဒေါ် လွမ်းတို့နဲ့ လာနေဦးနော်”

လွမ်းနှင့် လယ်လယ်ကလည်း ဝမ်းသာနေ၏။ ပျောက်ဆုံးနေသည့် ငယ်စဉ်ကတည်းမှ မခွဲမခွာနေလာခဲ့သော မောင်ငယ်ကို ပြန်တွေ့ရတော့မည်။

အိမ်တွင်း၌ နေစိုးနှင့် ဦးထွန်းလူကလည်း တစ်မှောင် ။ “ဦးလေး ၊ အဲဒီအဒေါ်ကြီး မချောဘူးလား။”

“အိမ်း..လွမ်းတို့ အမျိုးဟာ တယ်ချော”

“ဒေါ်ကြင်နဲ့ ဘယ်သူပိုချောလဲ”

“အဟီး..ယောဂီကြီးက ပိုချောတယ်နော်”

“ဒါဖြင့် ဦးလေးကော ဖိုးသူတော် မဝတ်ချင်ဘူးလား”

“အာ..ဒီကောင် တောက်တီးတောက်တဲ့ လာဘ်ပိတ်လိုက်တဲ့ ပါးစပ်ရယ်နော်”

(၉)

သန်လျင်ခြံတွင်း၌ ခင်မောင်ရီသည် ရေစုပ်မော်တာစက်ကို ပြင်ဆင်နေ၏။
ကိုယ်အထက်ပိုင်း ဗလာ ၊ ကာကီ ဘောင်းဘီရှည်နှင့် လက်တစ်ဖက်ကို ပခုံးမှ ပတ်တီးသိုင်းပင်လျက်
ကိုကိုလေးသည် ခင်မောင်ရင်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာ၏။
“မင်းစက် ဘာဖြစ်နေတာလဲ”
“ဆီအလိုက် များနေတယ်ကွ”
“အစ်ကိုသင်ကြီးကော..”
“ဘူးစင် အောက်မှာလေ”
ကိုကိုလေးက ဘူးစင်အောက်၌ အလုပ်များနေသော အစ်ကိုသင်ကို လှမ်းကြည့်သည်။
“အေးကွ ခင်မောင်ရီ ၊ သူ့မှီတွေ နိပ်သား ၊ တစ်လအတွင်း ဝင်ငွေ နှစ်ရာကျော်သွားပြီ”
“လာပြန်ပြီလား ၊ ဒီမှီတွေအကြောင်း ၊ ဒါထက် မင်းလက်ဘယ်နယ်နေလဲ”
“မကိုက်တော့ပါဘူးကွာ”
ကိုကိုလေးသည် နာနတ်ပင်တန်းများဆီသို့ ထွက်ခွာလာ၍ အသီးများကို စစ်ဆေးနေ၏။ အလုပ်တွင်
စိတ်ဝင်စားနေကြသဖြင့် ခြံမှ ဝင်လာကြသူများကို သတိမပြုမိ။
“မောင်လေး”
ကိုကိုလေးသည် မြောက်ခနဲ ထိုင်ရာမှ ထမိသွားသည်။

ခင်မောင်ရှိသည် စက်နှိုက်ရင်းမှ မျက်မှောင်ကြွတ် ပါးစပ်ဟရင်း လှည့်ကြည့်သကဲ့သို့ ဘူးစင်အောက်မှ အနီးမှန်သော အစ်ကိုသင်သည် သူ့မျက်မှန်ထူကြီးကိုချွတ်၍ ကြိုးကြိုးပမ်းပမ်း လွမ်းကြည့်ရှာ၏။

ကိုကိုလေးက မိမိမည်သို့မျှ မမျှော်လင့်သော လွမ်းနှင့် ဒေါ်ကြင်ကို မှင်သက်မိသူပမာ ကြောင်ကြည့်နေမိ၏။ လွမ်းကလည်း သူ့မောင်ကို ရင်ထုမနာ ကြည့်နေသည်။

“မောင်လေး ၊ မင်း ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲဟင် ၊ မင်း ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ”

ကိုကိုလေးကမဖြေ ၊ အဖြေအစား မေးခွန်းသာ ထုတ်သည်။

“ကျွန်တော် ဒီမှာရှိတာ မမလွမ်း ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

“မမလွမ်း ရန်ကုန်ရောက်တာကြာပြီ ၊ ဟိုနေ့က စစ်ကိုင်းရောက်မှ ဒေါ်ဒေါ်နဲ့တွေ့လို့ မင်းဒီမှာရှိမှန်းသိတာ” လွမ်း၏ မျက်လုံးများက ကိုကိုလေး၏ လက်ဆီ ရောက်သွားသည်။

“မင်းလက် ဘာဖြစ်တာလဲ”

“တစ်နေ့က ဓါးရှပြီး အဆိပ်ဖြစ်လို့ ၊ အခု ဆေးထိုးတာနဲ့ သက်သာသွားပါပြီ”

လွမ်းက သက်ပြင်းလေးရှိက်သည်။

“ကိုကိုလေး ၊ မင်းဟာ ဘယ်အထိ အဓိပ္ပါယ် မဲ့တာတွေ လျှောက်လုပ်နေဦးမှာလဲ”

“ကျွန်တော်လုပ်သမျှဟာ အဓိပ္ပါယ်ရှိပါတယ် မမလွမ်း”

“တော်တော် ကိုကိုလေး ၊ မင်းကို အချေအတင်ပြောဖို့ မမလွမ်းလာတာမဟုတ်ဘူး ၊ နားလည်လား ၊ ဒီမှာ နားထောင်စမ်း”

လွမ်းက အေးဆေးချော့မော့စွာ ပြောသည်။

“မင်းကြောင် ဖေဖေဆုံးရတယ်ဆိုတာ မေ့ပစ်လိုက်ပါကွယ် ၊ ဖေဖေဆုံးရတာ ဟိုကောင်...မောင်မောင်လွင်က တစ်တရားခံ ၊ ပြီးတော့...မင်းဟိုသံကြိုးစာ မှတ်မိသေးလား ၊ အို...ဒါတွေကို မမလွမ်းနောက်မှ ပြောပြမယ် ၊ အခု မမလွမ်း မင်းကိုလာခေါ်တာ”

“ခင်ဗျာ..”

“နားထောင်စမ်း ကိုကိုလေး ၊ အခု မမလွမ်းတို့ ချမ်းသာနေပြီ ၊ အဲဒါ...မောင်ရယ် ဖားရယ်လို့ အားကိုးစရာ စောင့်ရှောက်မယ်သူ လိုနေတယ် ၊ မင်း မမလွမ်းကို ပစ်ထားတော့မလို့လား”

ကိုကိုလေး၏ရင်မှာ ဆို့သွားသည်။ ဘာပြန်ဖြေရမှန်းလည်းမသိ။

လွမ်း၏ မျက်လုံးများက ကျယ်ဝန်းသာယာသော မြဲကြီးတစ်ဝိုက်ကို ဝေ၍ကြည့်မိသည်။

ခဏဝယ် လွမ်းမှာ မျက်လုံးလေးပြူး၍ အသက်မရှူမိဘဲ ကျောက်ရုပ်ပမာ ငြိမ်ကျသွား၏။

သရက်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကိုမှီ၍ ဝါးလုံးများထောင်ထားသည်။ ဝါးလုံးများနှင့် ပင်စည်ကြား၌ မုခ်ဝပမာ ဖြစ်နေသော ဘောင်ကွက်လပ်တွင်းမှခွင်း၍ ခပ်လှမ်းလှမ်း တညင်းပင်ရိပ်၌ ရပ်နေသူတစ်ဦးကို လွမ်းမြင်ရ၏။

အကျီနက် ၊ ဘောင်းဘီညိုနှင့် တုတ်ချောင်းကိုကိုင်ရင်း ထိုသူက လွမ်းတို့ဘက်သို့ မျက်နှာလည်၍ ကျောက်ရုပ်ပမာ ရပ်နေသည်။

ပထမသော် လွမ်းသည် မိမိ၏ မျက်လုံးများကို မယုံမိ။ နောက်တစ်ခဏ၌ လွမ်းမှာ အသက်ဝင်လာပြီး မာန်လေးပါပါနှင့် ထိုသူထံ လျှောက်သွား၏။

“ဪ...လက်စသတ်တော့ ရှင်ကိုး...ဟင်”

ထိုသူခမျာမှာလည်း ကျင်စက်မိသူပမာ တုန်ယင်ချောက်ချားသွား၏။

“နေပါဦး ၊ ရှင်က အစ်မကို ဒုက္ခပေးလို့ အားမရသေးလို့ ၊ မောင်ဆီ ဘာအကြံနဲ့ လာနေတာလဲဟင်”

ထိုအချိန်တွင် ကိုကိုလေးက လွမ်းကိုမှီလာသည်။

“မမလွမ်း ၊ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ ၊ သူ့မျက်စိမမြင်ဘူးဗျ”

ထိုအခါမှ လွမ်းက သူ့အား ကြောင်ကြည့်နေသူကို သတိထားကြည့်မိသည်။

“ဪ...မျက်စိမမြင်ဘဲ ဒုက္ခတဟုတ်လား ၊ ဒီမှာ...ရှင် လွမ်းကို မှတ်မိသေးလား ၊ ရှင်ကြောင် ဖေဖေဆုံးရုံမက မျက်လုံးပါ ကွယ်ခဲရတဲ့ လွမ်းလေ”

လွမ်းက မထိန်းနိုင်သော ဒေါသနှင့် ပြောနေ၏။ သူကမူ တုတ်ကောက်ကို အားပြုစမ်း၍ နေရာမှ ထွက်ခွာပြေးလိုဟန် လှုပ်ရှားလာသည်။

“ကျွန်မ လူတစ်ဖက်သားကို မမုန်းတတ်ပါဘူး ၊ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ လူကိုလဲ ကြင်နာတတ်ပါတယ် ၊ ဒါပေမယ့် ရှင့်ကို ခုလိုမြင်ရတော့ မသနားဘူး ၊ သိလား”

လွမ်းက အသံလေး တုန်ယင်ကာ သရော်ရယ် ရယ်ရင်း ပြောနေသော်လည်း မျက်လုံးများမှ မျက်ရည်များ စီးကျနေ၏ ။ ထွက်ပြေးရန် မဖြစ်နိုင်သည့် အဆုံး၌ သူကလည်း ခေါင်းကြီးငုံကာ တွေ့နေ၏ ။

“ရှေ့ကဝိပါကံခန့်စိရက် ၊ ကာလဝိပါကံ နောက်ကျောကတက်သတဲ့ ၊ သိရဲ့လား ဆရာကြီး...ဟင်”

လွမ်းက အားရပါးရ စိတ်ရှိတိုင်း ပြောချနေသည်။

“ကျွန်မ တစ်ခုပဲ ဆုတောင်းတယ် ၊ ရှင်အခုလို ဒုက္ခခံစားနေရတော့ နောင်တရပြီး ကိုယ်ချင်းစာတရား လက်ကိုင်ထားနိုင်ပါစေလို့ ၊ သိလား ၊ ရှင့်ကို ကျွန်မ အခု ခွင့်လွှတ်ပြီ”

လွမ်းသည် ဘာမှန်းမသိ၍ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် သူ့ကိုတစ်လှည့် ၊ မျက်မမြင် ဒုက္ခတကိုတစ်လှည့် ၊ စိတ်ညို့ခံရသူပမာ ကြည့်နေသူ ကိုကိုလေးဘက် ကြည့်လိုက်ပြီး အမိန့်ပေးသည်။

“ကဲ...မင်းလဲ အမြန်ဆုံးလိုက်ခဲ ၊ လိပ်စာမှတ်ထား ၊ အမှတ် ၂၀ ၊ ရွှေတောင်ကြားလမ်း ၊ ဒေါက်တာမင်းညိုအိမ် ၊ လာ...ဒေါ်ကြင် သွားမယ်”

လွမ်းသည် မပြေးရုံတစ်မည် ခြံတွင်းမှ သွက်သွက်ထွက်ခွာသွားသဖြင့် ဒေါ်ကြင်မှာ သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်ရင်း လိုက်ပါသွားရရှာ၏ ။

ကိုကိုလေးက ဤအခါမှ သတိဝင်ကာ သူ့အားမေးသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဆရာရယ် ၊ ကျွန်တော်ဖြင့် ဘာမှ နားမလည်ပါလား”

သူက ဖြည်းဖြည်းစွာ ခေါင်းမော့လိုက်သည်။ သူ့ပါးပြင်၌ စီးဆင်းနေသော ကြီးမားသည့် မျက်ရည်ပေါက်များကို ကိုကိုလေးမြင်ရ၏ ။

“နားမလည်ချင်ပါနဲ့ ၊ ငါ့ညီရယ် ၊ နားမလည်ရင်မှ မင်းစိတ်ချမ်းသာဦးမယ် ၊ နားလည်ရင်...”

“မဟုတ်ပါဘူး ဆရာရယ် ၊ မမလွမ်းဟာ အင်မတန် ကြင်နာတတ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ဦးပါ ၊ ဆရာနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ”

သူက နာကြည်းစွာ သဲသဲ ရယ်သည်။

“မှန်တယ် ၊ မင်း မမလွမ်းဟာ အင်မတန်ကြင်နာတတ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ဦးပါ ၊ ဒါပေမယ့် သူကြင်နာတဲ့ လူတွေထဲမှာ ဆရာမပါဘူး”

သူ့စကားကို ကိုကိုလေး နားမလည် ၊ သူကသာ တစ်လုံးချင်း ရှင်းပြ၏ ။

“ဆရာ အင်မတန်ချစ်တဲ့ ၊ ဆရာကိုယ်တိုင် ကုသခဲရတဲ့ မျက်စိမမြင်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ဦးအကြောင်း ငါ့ညီကို ဆရာ အရိပ်အမြွတ် ပြောပြဖူးတယ် ၊ အဲဒီ မိန်းကလေးဟာ မင်းရဲ့ မမလွမ်းပဲ ၊ မျက်စိမမြင်တဲ့ လွမ်းဟာ ဆရာ့ကို သူ့အင်မတန် မုန်းတဲ့ မောင်မောင်လွင်အဖြစ်သိတယ် ၊ မျက်စိမမြင်တဲ့ လွမ်းဟာ ဆရာ့ကို သူ့အင်မတန်ချစ်တဲ့ ဒေါက်တာမင်းညိုအဖြစ် သိတယ် ၊ ဒီနှစ်ဦးဟာ တစ်ဦးတည်းဆိုတာ လွမ်းကို ဆရာအသိမပေးနိုင်ဘူး ၊ လွမ်းကို ချစ်လွန်းလို့ပဲ ဆရာ အသိမပေးနိုင်ဘူး”

သူ့ခေါင်းမှာ ပြန်၍ ငိုက်ကျသွားသည်။ သူ့အသွင်မှာလည်း ပြင်းထန်လှသော ရင်မှ ဝေဒနာကို ခက်ခဲစွာ ထိန်းသိမ်းချုပ်တည်း ထားရဟန်ပေါ်နေ၏ ။ သို့သော် ထိုခဏ၌ပင် သူ ခေါင်းပြန်မော့လာ၏ ။ ကိုကိုလေးမှာမူ တစ်သက်၌ ဤမျှ စိတ်ထိခိုက်နေသူတစ်ဦး၏ မျက်နှာကို မမြင်ဘူးချေ။

“စေတနာသာလျှင် ကံ...တဲ့ ၊ ဆိုရိုးစကားရှိတယ် ၊ ကောင်းသော စေတနာပေါ် အခြေခံတဲ့ ကောင်းသော ကံအလျောက် ကောင်းကျိုးတွေဟာ တစ်နေ့ဆိုက်ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ တစ်ချိန်က ဆရာ ယုံကြည်ခဲ့တယ် ၊ ဒါပေမယ့် အလကားပဲ ၊ ...အလကားပဲ...ဟား...ဟား...စေတနာသာလျှင် ကံ ၊ ဟင်း...ဟင်း...ဒီလောက်ဘုံအနမ်းက ယုံစတမ်းတွေ ...ယုံစတမ်းတွေ ၊ ဟား...ဟား...ဟား...”

သူက အရူးပမာ ဟစ်အော်ရယ်၍ တုတ်နှင့် စမ်းထောက်ကာ သစ်ပင်ရိပ်မှ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ကိုကိုလေးက ငိုငံကျန်ရစ်၏ ။ ထို့နောက် တစ်စုံတစ်ခုကို ဆုံးဖြတ်လိုက်ဟန်နှင့် နာရီကို ငုံ့ကြည့်ပြီး အိမ်ဆီပြေး၍ အဝတ်အစား လဲသည်။

အစ်ကိုသင် လှမ်းမေးသည်ကို မဖြေပဲ ကိုကိုလေးသည် ခြံပြင်သို့ ပြေးထွက်ခဲ၏ ။

အိမ်သို့ပြန်ရောက်ရောက်ခြင်း လွမ်းသည် မည်သူ့အားမျှ နှုတ်မဆက်ဘဲ မိမိ၏ အခန်းဆီသို့ပြေးကာ အိပ်ရာထဲ၌ ထိုးလှဲ၍ ငိုကြွေးသည်။

လွမ်းကဲ့သို့ ကြင်နာတတ်သော မိန်းကလေးမျိုးမှာ စိတ်လိုက်မာန်ပါ တစ်စုံတစ်ခု ရက်ရက်စက်စက် လုပ်ပြီးတိုင်း ကြီးစွာ နောင်တ ရတတ်သည်။

မောင်မောင်လွင်ကို သူကမုန်းသည် ၊ သူ့ကိုမြင်လျှင် မိမိကိုယ်ကို မိမိ မထိန်းနိုင်လောက်အောင် အမုန်းစိတ်က လွမ်းဝင်လာသည်။

ဤသည်ကို မှားမှန်း လွမ်းသိသည်။ သို့သော် မချုပ်တည်းနိုင် ။ မချုပ်တည်းနိုင်သည်အတွက် မိမိကိုယ်ကို ပြန်မုန်းတီးမိသည်နှင့် အမျှ တစ်ဖက်သားအပေါ်၌လည်း အဓိပ္ပါယ်မဲ့သော ဒေါသများက ရင်၌ အခံရခက်အောင် ပေါ်ထွက်လာသည်။

အပြီးသတ်ကျတော့ ငိုရသည်။ မျက်ရည်ဆိုသည်မှာလည်း အဓိပ္ပါယ်ပေးရန် ခက်ပေ၏တကား ၊ ခက်ပေ၏ တကား။

အားရအောင်ငိုပြီးမှ လွမ်းသည် အိမ်အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့သည်။

အောက်ထပ်ဧည့်ခန်းတွင် မျက်စိမျက်နှာ မကောင်းစွာနှင့် ထိုင်နေကြသူ လယ်လယ် ၊ နေစိုး နှင့် ဒေါ်ကြင်တို့အား တွေ့ရသည်။

လွမ်းက ကုလားထိုင်တစ်လုံးထက်၌ ထိုင်လိုက်၍ သူတို့အား ကြည့်သည်။ ဤအခါတွင် လယ်လယ်က ဘာမျှ မပြောမဆိုဘဲ နေစိုး၏ ရင်ခွင်တွင် မျက်နှာအပ်ကာ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေး၏။

လွမ်းသည် အံ့အားသင့် သွားသည်။

“လယ်လယ် ဘာဖြစ်သလဲ”

နေစိုးက လွမ်းကိုကြည့်သည်။ သူ့မျက်လုံးတွေ၌လည်း မျက်ရည်များ လျှံနေ၏။

“မမလွမ်း...မမလွမ်း မှားပြန်ပြီ ၊ ဆည်မရအောင် မှားပြန်ပြီ”

လွမ်းမှာ ထိတ်လန့်သွားသည် ။ နေစိုး၏ စကားက အဆက်အစပ်မရှိ။

“ဘာပြောတယ် မောင်နေစိုး ၊ မမလွမ်း မှားတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ၊ ဒေါ်ကြင် ပြန်ပြောပြလို့ သန်လျင်မှာ ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိရပြီ”

လွမ်းမှာ မြွေပွေးမလေးပမာ ခက်ထန်လာသည်။

“နေပါဦး ၊ သန်လျင်မှာ ငါက ဘာတွေဖြစ်လို့ ဘာတွေမှားခဲ့တုန်း”

နေစိုးက နေရာမှ ဝုန်းခနဲထသည်။ ဒေါသထွက်စဖူး ထွက်သော သူ့ဟန်မှာ ခက်ထန်နေသမျှ သူ့အသံမှာ မာကျောနေ၏။

“ဟင်...သန်လျင်မှာ ခင်ဗျား ဘာဖြစ်ခဲ့လဲ ဟုတ်လား ၊ ဘာဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတော့ ခင်ဗျားဟာ ဒီကမ္ဘာလောကကြီး တစ်ခုလုံးမှာ အရက်စက်ဆုံး မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့တယ်...သိပြီလား”

လယ်လယ်က ထိတ်လန့်တကြား နေစိုးကို ထဆွဲသည်။ လွမ်းမှာလည်း နေစိုး၏ ရင်သီးလှသော စကားကြောင့် ဒေါသနှင့် နေရာမှ ဆက်ခနဲထမိသည်။

ထိုအခိုက်တွင်ပင် အိမ်ရှေ့ပေါက်မှ ကိုကိုလေးသည် ပြေးဝင်လာသည်။

သူသည် အရက်မူးသမားကလေးတစ်ဦးကဲ့သို့ ဒဿိဒယိုင်နှင့် လွမ်းနားသို့ ကပ်သည်။ မည်သူ့ကိုမှ နှုတ်မဆက်။

သူ့မျက်နှာ၌ နာကြည်းခြင်း ၊ မုန်းတီးခြင်း ၊ ဝမ်းနည်းဒေါသထွက်ခြင်းတို့ ရောယှက်နေကာ အရူးတစ်ယောက်သဖွယ် ဖြစ်နေ၏။

သူက လွမ်းကို ကြောက်မက်ဖွယ် လက်ညှိုးငေါက်ငါက်ထိုးရင်း ရန်တွေ့သည်။

“မမလွမ်း ...မမလွမ်း ၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်အစက အင်မတန် ကြင်နာတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်လို့ ထင်ခဲ့တယ် ၊ အခုမှ ခင်ဗျားရင်မှာ အသည်းနှလုံး လုံးဝမရှိမှန်း သိရတယ်”

ဤအကြိမ်တွင်မူ လွမ်းမှာ အံ့အားသင့်လွန်းသဖြင့် ပါးစပ်ဟကာ ငေးကြည့်နေမိသည်။

“ရက်စက်လှချည်လား မမလွမ်းရယ် ၊ ခင်ဗျားရင်ထဲက အမုန်းတရားတွေဟာ ခင်ဗျားရင်ထဲက အသည်းနှလုံးတွေကို လောင်မီးလို စားသွားတာမို့ ဒီလောက်တောင် ရက်စက်နိုင်တာလားဟင်”

ကိုကိုလေး၏ စူးရှထက်မြက်လှသော စကားကြောင့် လွမ်းမှာ ယောင်ယမ်းကာ နားများကို လက်ဝါးလေးနှင့် ပိတ်ထားမိသည်။

“ခင်ဗျားနဲ့ ဆရာဟာ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျုပ်မသိဘူး ၊ သိဖို့လဲမလိုဘူး ၊ ဒါပေမယ့်...ခင်ဗျား အင်မတန်မုန်းတဲ့ မောင်မောင်လွင်ဆိုတာဟာ ခင်ဗျားမျက်လုံးကို မြင်အောင်ကုခဲ့တဲ့ ဒေါက်တာမင်းညိုဗျ”

လွမ်းမှာ လက်များက နားမှ ကွာကျသွားသည်။

“ဘာ..ဘာပြောတယ် ၊ မောင်မောင်လွင်ဆိုတာ ဆရာ..ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ၊ ဆရာဟာ အင်မတန်ကံဆိုးတဲ့ သူတော်ကောင်း ၊ ခင်ဗျားက အင်မတန် ကံကောင်းတဲ့ မိန်းမယုတ်”
လွမ်း၏ မျက်လုံးများ ပြာသွားသည်။

လွမ်းသည် ကိုကိုလေး၏ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို အားယူဆွဲကာ မိမိ၏ ညာလက်ဖြင့် သူ၏ ပါးကို တအားလွှဲရိုက်မည်ပြုသည်။

သို့သော် လက်က ပါးဆီမရောက် ၊ တဖြည်းဖြည်း ပြန်ကျလာကာ ချုံးပွဲချ ငိုကြွေးရှာ၏။

ထိုအခါကျမှ ကိုကိုလေး၏ လေသံမှာ အနည်းငယ် ပျော့သွားသည်။

“ဆရာဘယ်သူလဲဆိုတာ ကျွန်တော်မသိပါဘူး ၊ စစ်ကိုင်းမှာ ရေနစ်တုန်းကလဲ သူ့မျက်နှာကို မမြင်ရပါဘူး ၊ ကျွန်တော်တို့ ခြံရှေ့မှာ ကားတိုက်ပြီး ဆေးရုံရောက်တဲ့ အထိလဲ သူဘယ်သူဆိုတာ မသိခဲ့သေးဘူး ၊ ဆေးရုံမှာ သတိပြန်လည်ပြီး မျက်လုံးကန်းမှ သိတော့မှ သူဘယ်သူဆိုတာ ဖွင့်ပြောတယ် ၊ ဒါတောင် သူအင်မတန်ချစ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်မှာစိုးလို့ဆိုပြီး ဆိုင်ရာတွေနဲ့ တိုင်ပင်လို့ သူ့နာမည်ကို လျှို့ဝှက်ထားခဲ့တယ်”

ကိုကိုလေးမှာလည်း ပြောရင်း ဆိုနှင်လာသည်။

“သန်လျင်ဘက်ကို သူစိတ်လေလွင်ပြီး ရောက်လာတာဟာလဲ ဒီမိန်းမကြောင့်ပဲ ၊ အဲဒီ မိန်းမဟာ မမလွမ်းမှန်း ဒီနေ့ နေ့လည်ကမှ ကျွန်တော်သိတယ်”

လွမ်းကမူ တရှုပ်ရှုပ် ငိုနေဆဲဖြစ်သည်။

“သူဟာ လောကကို ရှောင်ချင်တာမို့ ကျွန်တော်တို့ ခြံထဲမှာပဲ ရန်ကုန်က သူ့တပည့် ဆရာဝန်တွေနဲ့ ကျိတ်ကုနေတယ် ၊ ကျိတ်ကုတယ်ဆိုပေမယ့် သူ့မျက်လုံး ပြန်မြင်ဖို့မဟုတ်ပါဘူး ၊ ဒီမျက်လုံးကို သူတစ်ယောက်ပဲ ကုနိုင်တာမို့ ဒီမှာတော့က မဖြစ်ဘူး ၊ နိုင်ငံခြားသွားမှဖြစ်မယ် ၊ သူ့မှာ ဒီလိုသွားဖို့ ငွေလဲမရှိဘူး ၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားကတော့ ချမ်းသာနေပြီမဟုတ်လား မမလွမ်း”

လွမ်းသည် မျက်ရည် လည်ရွဲနှင် နေရာမှထသည်။ နေစိုးတို့ဘက်လည်၍ မေး၏။

“အဲဒါတွေအမှန်တွေလား..ဟင်...အမှန်တွေလား”

နေစိုးက သတိရဟန် အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားသည်။

လယ်လယ်က လွမ်းနားကပ်ခါ “ဟုတ်တယ် မမလွမ်းရယ် ၊ မမလွမ်းက သူ့ကို သိတ်မုန်းနေမှန်းသိလို့ မမလွမ်း မမြင်ခင် ရှောင်ထွက်သွားတာ ၊ သားကြီးမယားကြီးရှိတယ်ဆိုတာလဲ မဟုတ်ဘူး” ဟု ရှင်းပြသည်။

“မှန်တယ် လွမ်းရယ် ၊ ဆရာဟာ လွမ်းကို အင်မတန်ချစ်တဲ့ သူတော်ကောင်းကြီးပါ”

ဒေါ်ကြင်က ဝင်ပြော၏။

နေစိုးက ပြန်ပေါ်လာသည်။

“မမလွမ်းကို အရင်ပြထားတဲ့ ဓါတ်ပုံဟာ အတုပဲ ၊ ဆရာပုံ အစစ်က ဒီမှာ”

လွမ်းသည် နေစိုးလက်မှ ဓါတ်ပုံကို ယူကြည့်သည်။ လွမ်းရင်မှာ ဆိုသွား၏။

ပုံမှာ တစ်နေ့နံနက်၌ ဒေါက်တာမင်းညိုက မိမိ၏ ခေါင်းတွင် နှင်းဆီပွင့် ပန်ပေးနေပုံတည်း။

လွမ်းသည် ရင်ကော့ကာ သူတို့အားလုံးကို ကြည့်သည်။ လွမ်း၏ မျက်နှာမှာ တစ်စုံတစ်ခုကို ဆုံးဖြတ်လိုက်ဟန် တည်ကြည် ခံ့ညားနေ၏။

လွမ်းသည် ဘာစကားမျှမပြောတော့ပဲ အိမ်ပြင်ထွက်ကာ ဒရိုက်ဘာကို လှမ်းခေါ်သည်။

“ကိုမြမောင် ညောင်တန်းဆိပ်ကို အမြန်မောင်းပါ”

ကိုကိုလေးက ပြေးထွက်လိုက်မည်ပြုသည်။

နေစိုးက သူ့အား အဓိပ္ပာယ်ပါပါကြည့်၍ ဆွဲထား၏။

သန်လျင်ခြံတွင်းသို့ လွမ်းသည် ပြေးတော့မည်အတိုင်း သွက်သွက်ဝင်လာခဲ့သည်။
ဘူးစင်ထောင်မှနေ၍ လွမ်းသည် နံနက်က ကြုံခဲ့ရသည်။ တညင်းပင်ကြီးဆီ မျှော်လင်ချက်ကြီးစွာနှင့်
လွမ်းကြည့်သည်။
လွမ်း၏ နှလုံးသွေးများ ရပ်တန့်သွားသည် ထင်၏။
တညင်းပင်ကိုမှီလျက် ငေးငေးဝိုင်းဝိုင်း ထိုင်နေသူတစ်ယောက်၏ ကျောကို တစ်စွန်းတစ်စ မြင်ရသောကြောင့်
ဖြစ်သည်။
လွမ်းသည် တညင်းပင်စီ ပြေးသည် ၊ နှုတ်မှလည်း ပြေးရင်း ခေါ်၏။
“ဆရာ..”
သို့သော် လှည့်ကြည့်လိုက်သူမှာ မျက်မှန်အထူကြီးနှင့် အစ်ကိုသင်။
“အို..”
လွမ်းမှာ တစ်ကိုယ်လုံး နုံးယိုင်သွားသည် ၊ မျက်နှာမှာလည်း ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်အောင် ပျက်သွားရှာသည်။
“ဘယ်သူတွေ့ချင်ပါသလဲခင်ဗျာ ၊ ကိုကိုလေးလား”
“မဟုတ်..မဟုတ်...မဟုတ်ပါဘူးရှင် ၊ ဟို..ဟိုဒင်း မျက်စိမမြင်တဲ့ ဒေါက်တာ..ဒေါက်တာမင်းညို”
“ဪ..ဆရာလား ၊ ဆရာမရှိတော့ဘူးခင်ဗျ”
“ရှင်..”
“ဆရာ ထွက်သွားပြီ”
မမျှော်လင်သောစကားကို မိုးကြိုးသွားမှန်သကဲ့သို့ လွမ်းကြားလိုက်ရသည်။
ဆိုနိုင်လှသောရင်ကြောင့် စကားမပြောနိုင် ဖြစ်နေသည်ကို အနိုင်နိုင် ကြိုးစားအားယူ၍ မေးရ၏။
“ဘယ်ကို ထွက်သွားပါသလဲရှင်”
“အဲတာတော့ ကျွန်တော် မသိဘူးခင်ဗျ ၊ ခါတိုင်းတော့ ရန်ကုန်ဘက်ကို ကူးသွားတတ်တာပဲ”
“မျက်စိမမြင်တဲ့လူက ဘယ်လိုသွားနိုင်သလဲရှင်”
“ကမ်းနားဆိပ်အထိတော့ ကျွန်တော်လိုက်ပို့တယ် ၊ ဟိုဘက်ကမ်းကျတော့ ဆိုက်ကားဆရာတွေ ၊ သုံးဘီးကား
ဆရာတွေက ဆရာ့ကိုသနားပြီး ခင်မင်နေတာမို့ သူသွားချင်ရာ လိုက်ပို့ပေးကြတာပဲ”
လွမ်းသည် ငိုနေရာမှ တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရ၍ သွက်သွက်လက်လက် မေးသည်။
“သူ ဒီလိုပဲ သွားတတ်တယ်နော်”
“ဟုတ်ပါတယ် ၊ တစ်ပတ်ကို တစ်ခါလောက် သွားတတ်တယ်”
“ဘယ်ကိုသွားတယ် ဆိုတာတော့ မသိဘူးနော်”
“မသိဘူး ခင်ဗျ”
လွမ်းသည် အရပ်ကြိုးပြတ် လဲကျချင်လှလှ ခံစားရသည်။ မျက်လုံးများမှာလည်း ပြာသွားသည်မဟုတ် ၊
မှောင်သွားသည်။ တလောကလုံး မှောင်သွားသည် ၊ မျက်မမြင်ဘဝသို့ ရောက်ရလေပြီလား။
အို..အလင်း ၊ အလင်း လဲလဲလေးက ကျန်နေသေး၏။ အမှောင်နောက်မှ လျှံထွက်လာသော အလင်းလဲလဲ။ ။
“လွမ်း မမြင်ပေမယ့် ထင်ကြည့်နိုင်တယ်ကွယ် ၊ အမှောင်ရိပ်တွေတော့ ချဉ်းဝင်စပြုပြီလေ ၊ ဒါပေမယ့်
ဟိုး..မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီမှာ”
ဆရာအသံ ၊ မမေ့နိုင်သော ဆရာအသံ ဘယ်တုန်းကနည်း ၊ ဘယ်မှာနည်း ။
လွမ်းက လောကကြီးကို ပြန်မြင်လာသည်။ ရင်မှာလည်း တဒိုင်းဒိုင်း ခုန်လာ၏။
လွမ်းက ခင်မောင်သင်အား တုန်ယင်သော အသံကလေးနှင့် ပြောသည်။
“ကောင်းပါပြီရှင် ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ၊ ကျွန်မ သွားပါဦးမယ်”
လွမ်းသည် ခင်မောင်သင်အား အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြမှာကြားခြင်း မပြုတော့ပဲ သွက်လက်စွာ နှုတ်ဆက်၍
အရူးမလေးသဖွယ် ခြံတွင်းမှ ပြေးထွက်သွား၏။

(၁၀)

လွမ်းသည်ရန်ကုန်မြေသို့ အမြန်ဆုံးရောက်လိုနေသည် ။ သဘောက မြန်မြန်ခုတ်နေသည်ကိုပင် နှေးနေသည်ဟု ထင်မိသည်။ လွမ်းသည် ခင်မောင်သင်ပြောလိုက်သော စကားသံတို့ကို ပြန်၍ ကြားနေမိသည်။

“ဆရာ ထွက်သွားပြီ...”

“အဲဒါတော့ ကျွန်တော်မသိဘူးဗျ။ ခါတိုင်းတော့ ရန်ကုန်ဘက်ကို ကူးသွားနေတတ်တာပဲ...”

“ကမ်းနားအထိတော့ ကျွန်တော်လိုက်ပို့တယ် ။ ဟိုဘက်ကမ်းကျတော့ ဆိုက်ကားဆရာတွေက ဆရာ့ကိုသနားပြီး ခင်နေတာမို့ သူသွားချင်ရာကို လိုက်ပို့ပေးကြတာပဲ...”

လွမ်းသည် ဆရာ့ကို မြင်ယောင်လာသည်။ လွမ်းမျက်စိမမြင်တုန်းက ဆရာက လွမ်းကို ဖေးကူခဲ့သည်။ ယခု ဆရာမျက်စိကန်းတော့ လွမ်းက ဆက်၍ မတွေးတော့...။

သဘောက ညောင်တန်းဆိပ်ကမ်းသို့ တဖြည်းဖြည်းကပ်၍ လာသည်။

လွမ်းသည် အလိုအလျောက် လူအုပ်နှင့်ရောပြီး ကမ်းပေါ်သို့ ရောက်၍လာသည်။

လွမ်းတစ်ယောက်တည်း ငိုထားသောမျက်နှာနှင့် တက်လာသည်ကို ကြည့်နေကြသော ကိုကိုလေး ၊ နေစိုး ၊ လယ်လယ် တို့က လွမ်းကို ဆီးကြိုကြ၏။

လွမ်းက စားတစ်ခွန်းမှ မပြောပဲ ကားတံခါးကိုဖွင့်ပြီး ဝင်၍ ထိုင်လိုက်သည်။

အားလုံး ကားပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ကားက ညင်သာစွာမောင်း၍ ထွက်သွားသည်။

လွမ်းသည် ငိုနေသည်။ မျက်ရည်က မထွက်။ ထွက်ရန် မျက်ရည်တွေက မရှိတော့ပေ...။

ကားပေါ်တွင် ပါလာသူအားလုံးက တိတ်ဆိတ်စွာ ပါလာကြသည်။ တစ်ယောက်မှ စကားမပြောကြ ။ အိမ်ရောက် သည်အထိ လွမ်းက ဆိတ်ငြိမ်စွာပါလာသည်။ ကားရပ်လျှင် လွမ်းက အဦးဆုံးဆင်းပြီး အိမ်ပေါ်သို့ပြေး၍ တက်သွားသည်။

ကိုကိုလေးတို့ သုံးယောက်က နောက်မှ လိုက်သွားကြသော်လည်း လွမ်းသည် မည်သူ့ကိုမှ အတွေ့မခံဘဲ အခန်းတံခါးကို အတွင်းမှ ပိတ်လိုက်ပြီး ကုတင်ပေါ်သို့ မိမိကိုယ်ကို ပစ်လှဲလိုက်သည်။

လွမ်းသည် ဆရာ့ကို မြင်ယောင်လာသည်။

ဆရာပြောခဲ့သည်။ စကားလုံးလှလှကလေးများကို ကြားနေသည်။

“လောကကြီးဟာ ဆရာ့အတွက် အထူးကျဉ်းမြောင်းလှတယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး လွမ်းရယ် ။ ဒါပေမယ့် ပိယေဟိ ပိပ္ပယောဂါ ဒုက္ခော ၊ အပိယေဟိ သမ္ပယောဂါ ဒုက္ခော ဆိုတဲ့ သံသရာကျင်လည်သော ယောက်ျားတကားတို့ရဲ့ ခံရမြဲဖြစ်တဲ့ ဓမ္မတာက ဆရာလည်း ဘယ်လွတ်ပေလိမ့်မလဲ”

“ဆရာပြောခဲ့သည်။ စကားလုံးတွေက ဆရာ့အတွက် တကယ်ဖြစ်နေတော့ လွမ်း အသည်းနာလှပါတယ် ဆရာရယ်။ လွမ်း နာလှပါပြီ...”

လွမ်းက တိုးတိုးလေး ရေရွတ်မိသည်။

လွမ်းသည် ဆရာ့ကို မြင်ယောင်လာပြန်သည်။ ဆရာ့ကို လွမ်းမျက်စိထဲ မေ့ဖျောက်၍ မရတော့ချေ။ သို့ပေမယ့် ဆရာကတော့ ပျောက်၍နေလေပြီ။ ဘယ်ဆီကို ရောက်၍နေသည်ကို မသိပေမယ့် လွမ်းကတော့ ဆရာပြောခဲ့သည်။ စကားလုံးကလေးများကို ပြန်၍ သတိရမိပြန်သည်။

“အမုန်းတရားဆိုတာ ဘယ်အခါကမှ ကောင်းကျိုးပေးရိုးထုံးစံမရှိပါဘူး လွမ်း။ ပြီးတော့ စေတနာသာလျှင် ကံပဲလို့ ဘုရားဟောတယ်”

ဆရာပြောခဲ့သည်။ စကားတွေက ခုမှ မှန်နေသည်။

အမုန်းတရားဆိုတာ လုံးဝအကျိုးမပေးကြောင်းကို လွမ်းက ကောင်းကောင်းကြီး သိရလေပြီ။

“စေတနာသာလျှင် ကံလို့ ဘုရားဟောခဲ့တယ်...”

ဆရာပြောခဲ့သည်။ စကားတွေကို လွမ်း နားမဆန်အောင် ကြားယောင်နေရပေပြီ ။ လွမ်းသည် ယခုတော့ လွမ်းနေရပြီ ၊ ဘယ်ထိအောင် လွမ်းရမည်ကိုတော့ လွမ်းမသိတော့...။

လွမ်းသည် သူ့အလွတ်ရနေသော စာတစ်ပိုဒ်ကို သတိရမိပြန်သည်။

ချစ်ရည်မပြယ် ၊ ဆွေသည်လည်နှင် ၊
ကြည်ဘွယ်မရဲ ၊ လည်ဝယ်ဆွဲ၍ မခွဲဘူးပါ ၊
သည်တစ်ခါဝယ် ၊ သောင်သာစစ်စ ၊
သဲလွလွ၌ ကွဲရတော့မည်..

လွမ်းက ဆက်၍ မစဉ်းစားတော့ပဲ ငိုမိပြန်သည်။ ငိုတော့ ငိုသည် ၊ မျက်ရည်ကတော့ မထွက် ။ လွမ်း၏ မျက်ရည်တို့သည်လည်း ခမ်းကုန်ပြီထင်...။ လွမ်းသည် အလွမ်းကို ကြိုက်သည် မြတ်နိုးခဲ့သည် ။ ဤမျှအလွမ်းကိုမူ လွမ်းသည် မရယူလိုတော့...။

လွမ်း၏ မျက်စိပတ်တီး ဖြေသည်ကို သတိရမိပြန်သည်။

“လွမ်း မြင်ရပြီဆရာ...လွမ်း မြင်ရပြီ ။ အို..လွမ်း..လွမ်း..မြင်ရပြီ”

ဆရာ့ကို လွမ်းကတွေ့လိုသည်မို့ လွမ်းက ဆရာ့ကို မေးခဲ့ပြန်သည်။

“ဆရာ..ဆရာကော..ဟင်..”

“ဆရာ ဒီမှာပါလွမ်း ၊ ရှေ့မတိုးနဲ့နော် ၊ နေရာမှာရပ်နေ ၊ ကြားလား လွမ်း..”

အဲဒီတုန်းက လွမ်းက ရှေ့တိုးသလို ဆရာက နောက်ဆုတ်သွားခဲ့သည်ကိုလည်း မသိခဲ့ချေ...။ လွမ်းက ဆက်ပြီး ရှေ့တိုးလာတော့ ဆရာက လွမ်းကို ငေါက်လိုက်သည်ကို ခုမှ သတိရမိသည်။

“လွမ်း ဆရာ့စကားကို နားမထောင်တော့ဘူးလား ။ လွမ်းနေရာမှာ ရပ်နေစမ်းပါ...”

မိမိမျက်လုံးများကို ပတ်တီးပြန်၍ စည်းခိုင်းပြီးနောက် ဆရာ့ကို လွမ်းမတွေ့ရတော့ချေ။

လွမ်းမျက်လုံးများကို ပြန်၍ မြင်လာရသောအခါ ဆရာ့ကို လွမ်းမတွေ့ရတော့ပဲ ဆရာ့ကိုယ်စား ဆရာပေးသွားသော စာတစ်စောင်ကိုသာ လွမ်း အသည်းနှင်အောင် ဖတ်ခဲ့ရသည်။

ဆရာက သူ့မှာ သားကြီး မယားကြီးရှိကြောင်းကို ပြောသွားခဲ့သည်။ သို့သော် ဆရာ့ကို လွမ်းက မမုန်းနိုင် ။ ဆရာ့ကို လွမ်း မုန်း၍မရတော့ပေ...။

ဆရာ့ကိုတွေ့အောင် လွမ်းကစောင့်နေခဲ့သည်။

ဆရာ့ကို လွမ်း တမ်းတခဲ့သည်။

ဆရာ့ကို လွမ်း...လွမ်းခဲ့သည်။

လွမ်း ဆရာ့ကို တွေ့ခဲ့ရသောနေ့က ဖြစ်သည်။ ဆရာ့ကို ဆရာအဖြစ်မတွေ့ရပဲ မောင်မောင်လွင်အဖြစ်နှင့် ပထမဆုံး တွေ့ခဲ့ရသောနေ့က ဆရာပြောသွားသည်။ စကားများကို ကြားယောင်လာပြန်သည်။

“ကျွန်တော် သွားပါ့မယ်လွမ်းရယ်...စိတ်ချပါ။ လွမ်း မမြင်ချင်တဲ့ ကျွန်တော့မျက်နှာကို လွမ်းဒီတသက် မတွေ့စေရပါဘူး...”

ဆရာပြောခဲ့သည်။ စကားလုံးများကို လွမ်းက မကြားလိုသဖြင့် နားနှစ်ဖက်ကို လက်ဖြင့် ပိတ်လိုက်မိသည်။

လွမ်းသည် အရူးမလေးသဖွယ် ဖြစ်၍နေပေပြီ ၊ လွမ်း ဆရာ့ကို နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့သည်နေ့ကို လွမ်းက သတိရလိုက်ပြန်သည်။

ဆရာ့ကို မောင်မောင်လွင်အဖြစ်နှင့် ထပ်၍တွေ့ရပြန်သည်။ ယခု မောင်မောင်လွင်မှာ မျက်စိကန်းနေသော မောင်မောင်လွင်ဖြစ်သည်။

လွမ်းက ရက်ရက်စက်စက်ပြောခဲ့ပေမယ့် လွမ်းကို တစ်ခွန်းမှ ပြန်၍မပြောခဲ့သော ဆရာ (ဝါ) မောင်မောင်လွင်၏ မျက်မမြင်ဘဝကို လွမ်းက မြင်ယောင်လာပြန်သည်။

သန်လျင်ကပြန်လာသောအချိန်တွင် နေစိုက် မိမိအား ပြောသောစကားများနှင့် ကိုကိုလေးကပြောသော စကားများတို့ကိုလည်း လွန်း နားထဲက မထွက်တော့...။

လွမ်းက နားနှစ်ဖက်ကို ပိတ်ထားသည်။ သို့သော် စကားသံတွေက ပြန်လည် ကြားနေရပြန်သည်။

“ခင်ဗျားဟာ ဒီကမ္ဘာလောကကြီးမှာ အရက်စက်ဆုံး မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့တယ် သိပြီလား...”

“မမလွမ်း...မမလွမ်း...ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်အစက အင်မတန်ကြင်နာတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်လို့ ထင်ခဲ့တယ် ၊ အခုမှ ခင်ဗျားရင်မှာ အသဲနှလုံး လုံးဝမရှိမှန်း သိရတယ်”

“ရက်စက်လှချည်လား မမလွမ်းရယ် ၊ ခင်ဗျားရင်ထဲက အမုန်းတရားတွေဟာ ခင်ဗျားရင်ထဲက အသည်းနှလုံးတွေကို လောင်မီးလို ကျွမ်းသွားတာမို့ ဒီလောက်တောင် ရက်စက်နိုင်တာလားဟင်...”

“ခင်ဗျားအင်မတန်မုန်းတဲ့ မောင်မောင်လွင်ဆိုတာဟာ ခင်ဗျား မျက်လုံးကို မြင်အောင်ကုခဲ့တဲ့ ဒေါက်တာမင်းညိုဗျ...”

“ဟုတ်တယ် ၊ ဆရာဟာ အင်မတန် ကံဆိုးတဲ့ သူတော်ကောင်း ၊ ခင်ဗျားဟာ အင်မတန် ကံကောင်းတဲ့ မိန်းမယုတ်...”

“ဒီမျက်လုံးကို သူတစ်ယောက်ထဲ ကုနိုင်တာမို့ ဒီမှာတော့ မဖြစ်ဘူး...နိုင်ငံခြားသွားမှဖြစ်မယ် ။ သူ့မှာ ဒီလိုသွားဖို့ ငွေလည်းမရှိဘူး။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားကတော့ ချမ်းသာနေပြီမဟုတ်လား မမလွမ်း...”

“မှန်ပါတယ် မမလွမ်းရယ်...။ မမလွမ်းက သူ့ကို သိပ်မုန်းနေမှန်းသိလို့ မမလွမ်း မမြင်ခင် ရှောင်ထွက်သွားတာပါ။ သားကြီး မယားကြီး ရှိတယ်ဆိုတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး...”

“ဆရာဟာ လွမ်းကို အင်မတန်ချစ်တဲ့ သူတော်ကောင်းကြီးပါ”

ခုတော့ လွမ်း...လွမ်းရပေပြီ...။

ဆရာ့ကို လွမ်းဘယ်မှာလိုက်ရှာရမှန်းမသိတော့...။ ဆရာ့ကို လွမ်းတောင်းပန်ပြီး ဆရာ့ကို ပြုစုချင်သော်လည်း ဆရာကတော့ လွမ်းကိုထား၍ သွားခဲ့ပေပြီ။ လွမ်းသည် ရုတ်တရက် သတိတစ်ခု ရလာသည်။ ချက်ချင်းပင် အဝတ်ပင်မလဲပဲ အောက်ထပ်သို့ အပြေးဆင်းလာခဲ့သည်။

ကားဆရာ ကိုမြမောင်ကို တစ်နေရာသို့ အမောင်းခိုင်းလိုက်သည်။

လွမ်းသည် ကားကို အမြန်ဆုံး အမောင်းခိုင်းလိုက်သည်။

(၁၁)

ညနေစောင်း၏ ဆိတ်သုဉ်းငြိမ်သက်သော အင်းယားကန်စောင်း။
လွမ်းနှင့်အတူ သူတိုင်လေ့ရှိသော နေရာလေးတွင် ဒေါက်တာမင်းညိုက တစ်ယောက်တည်း မိုင်ငေးထိုင်တွေးလျက်
ရှိသည်။

တစ်ယောက်တည်း ရှိရသည်သာမက ဤအကြိမ် မမြင်ရသူမှာ မိမိတည်း...။

“ပစ်လိုက်ပါဦးဆရာ...၊ ပစ်လိုက်ပါဦး..”

“ဘာပြောတယ်..လွမ်း..”

ကန်တွင်း ခဲကျသံလေးများ..။

သာယာသော ထိုကာလက လွမ်းဖွယ် ကြုံလာဆုံလာရသည်ကို ကြားယောင် မြင်ယောင်မိ၍ ဒေါက်တာမှာ မချိပြုံး
ပြုံးမိ၏။

“လွမ်း ကန်ကို မမြင်ရဘူး ။ ဒါပေမယ့် ကန်ကို တွေ့ရတယ် ။ ဒီလိုပဲ ၊ လွမ်းပေါ် ယုယကြင်နာတာမို့
လွမ်းချစ်ကြည်ညိုရတဲ့ ဆရာ့ကို လွမ်းမမြင်ရဘူး ။ ဒါပေမယ့် ရေလှိုင်းသံကို လွမ်းကြားရသလို ဆရာ့ရဲ့ မေတ္တာလှိုင်းကို
လွမ်းခံစားရတယ်...။ ”

ကြည်နူးသာယာခဲရသည် စကားလေးများဖြစ်ပါ၏။

ယခုမူ မဆုံးနိုင် မရပ်နိုင်သော အသည်းပြင်မှ လွမ်းတေးပမာသာ ဖြစ်လာခဲရလေပြီ။

မျက်စိမမြင်၍ စက္ကူအာရုံရပ်နေသည် ဘဝတွင် ရင်မှခံစားမှုသည် အဘယ်ကြောင့် မရပ်ရပါသနည်း...။

ဒေါက်တာ၏ လက်များက အမှတ်မထင် မြေပြင်ကို စမ်းမိ၏။ ကျောက်ခဲလေးသုံးလုံးကလည်း
လက်တွင်းပါလာသည်။

ဒေါက်တာက ကြေကွဲစွာ ပြုံးလိုက်မိသေး၏။ နောက် ကျောက်ခဲတစ်လုံးကို ရေထဲသို့ ပစ်ပေါက်လိုက်၏။

ရေပြင်၌ခဲကျသံမှာ သာသာယာယာ ပေါ်လာ၏။

ဒေါက်တာမှာ ခေတ္တငိုင်းသွားသည်။ နောက်တစ်လုံး ပစ်ပေါက်မည့်ဆဲဆဲကို ကိုင်ရွယ်ရင်း ရင်မှာဖိုလိုက်လာ၏။

ထိုအချိန်တွင်ပင် ရေပြင်သို့ ခဲကျသံတစ်ခုသည် ပီပီသသ ပေါ်လာ၏။

မယုံကြည်နိုင်အောင်ဖြစ်သွားသော ဒေါက်တာမင်းညိုက နားစွင့်ထောင်သည်။

နောက်ထပ် ရေပြင်သို့ ခဲကျသံတစ်ခု ပေါ်လာပြန်၏။

ဤအကြိမ်တွင်မူ ဗီဇလုံ့ဆော်ချက်ကို စိတ်မှတ်မဲ၊ တုန့်ပြန်လေသော ကြောင်တစ်ကောင်၏ သွက်လက်ခြင်းဖြင့်၊ ဒေါက်တာက နေရာမှ ထိတ်လန့်တကြား ထသည်။

ညင်သာသော ခြေသံလေးများကို ကြားရသည်။ ရုတ်တရက် ပြေးဖက်လိုက်သော နူးညံ့သည့် လက်ကလေးများ၏ အတွေ့ကိုလည်း ခံစားရ၏။ ထို့နောက် ကြိုင်မွေးသော ကိုယ်သင်းရနံ့များ...။ အို..သူကောင်းကောင်းမှတ်မိသော လွမ်း၏ ကိုယ်သင်းရနံ့များ...။

လွမ်းက သူ့အား မလွှတ်တမ်း ဖက်ထားသည်။ သူကလည်း မမြင်မစမ်းနှင့်ပင် ပူနွေးနူးညံ့သော လွမ်း၏ ကိုယ်လေးကို ပွေ့ထားရ၏။

လည်ချင်းယှက်၍ ပါးချင်းလည်း ပွတ်ကြသည်။ ထိုအခါ မျက်ရည်ချင်းကလည်း ပေါင်းဆုံမိလေသည်တကား ။

ရှိက်သံများကြားမှ လွမ်းက “လွမ်းကို ခွင့်လွှတ်တယ်နော်..ဆရာ” ဟု သဲ..သဲ..မေးသည်။ သဲ..သဲ..သာ မေးနိုင်တော့၏။

သူက နုတ်ဖြင့် ပြန်မဖြေ ။ ဖြေရန်မှာလည်း အသံကထွက်မလာ။

လွမ်း၏ ကိုယ်လေးကိုသာ မချင်..မရဲ ညှစ်ဖက်လိုက်မိ၏။ လွမ်းကို ခွင့်လွှတ်ရန် သူ့၌ အပြစ်မှတ်ယူမှု မရှိခဲ့ပါကလား။

ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ သူ့ခါးကို မှေးတွယ်ဖက်ကာ လွမ်းက ဦးဆောင်၍ ကန်စောင်းမှ ခေါ်ငင် ထွက်ခွာလာ၏။

အနောက်ဘက်ဆီ၌ မိုးတိမ်တိုက်မှောင်ကို ခွင်းလျှံကာ ရောင်ခြည်များ ဖြာထွင်နေသည်။

သူ့ကို ဒေါက်တာပြောပြခဲ့သည်မှာ ဤရောက်ခြည်တွေပင် ဖြစ်ရပေမည်။ အို..မျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည်တွေပင် ဖြစ်ရပေမည်။

မျှော်လင့်ချက်သည် ပြည်ရမည်။ ပြည်စေရမည်။ ဤသန္နိဋ္ဌာန်နှင့် လွမ်းသည် ဒေါက်တာတစ်ချိန်က ပြောခဲ့သော စကားကိုပင် ဆို၏။

“အမှောင်ရိပ်တွေ စိုးမိုးစပြုနေပြီဆရာ...ဒါပေမယ်၊ ဟိုး မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းဆီမှာ ရောင်ခြည်တွေ လျှံတက်နေတယ် ။ ဆရာပြောသလိုပဲ...အမှောင်စိုးမိုးတာမို့ အလင်းရောင်ကို မမျှော်ကိုးဘူးဆိုရင် ဂင်္ဂါဝါဠု သဲစုအမျှ ပွင့်ကုန်ကြတဲ့ ဗုဒ္ဓရှင်တွေရဲ့ ဓမ္မရောင်ခြည်တွေဟာ ဒီလောကမှာ ဝေစည်စရာ အကြောင်းမရှိပေဘူးနော်..ဆရာ ။ အမှောင်ဟာ တဒဂံပါဆရာရယ်...။ အလင်းဟာ နိယာမတဲ့....။”

“ဪ...လွမ်းလေးရယ်”